BESTSELLER

Jude Deveraux

PRINȚESA

O POVESTE UIMITOARE, DESPRE DRAGOSTE ADEVĂRATĂ,
PLINĂ DE ROMANTISM ȘI STRĂLUCIRE...

The Princess
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

PRINȚESA

Capitolul 1

Key West, Florida
1942

J. T. Montgomery îşi întinse picioarele lungi în barca cu motor, rezemîndu-şi călcîiul rănit de o ladă. Era un bărbat superb, dintr-o familie de oameni superbi. Părul lui negru era tuns scurt, aşa cum se cerea în armată, dar asta, nu-i ştirbea cu nimic frumuseţea: ochii albaştri, buze care puteau fi reci ca marmura sau dulci ca aerul parfumat din jurul lui, o mică despicătură în bărbie şi un nas care ar fi părut prea mare la un bărbat mai puţin solid. Mama lui, spunea că era nasul clanului Montgomery, susţinînd că fusese voia Domnului, ca să le protejeze feţele de pumnii celor care nu suportau încăpăţînarea familiei Montgomery.

– Tot nu înţeleg, spunea Bill Frazier, în timp ce umbla la motor.

Bill era exact opusul lui J.T. Cu douăzeci de centimetri mai scund, cu părul rărit la douăzeci şi trei de ani, scurt şi îndesat ca un bloc de beton. Bill era încîntat de prietenia lui J.T. pentru că oriunde apărea, fetele se ţineau scai de el. Cu şase luni în urmă, Bill se căsătorise cu cea mai frumoasă dintre toate.

J.T. nu se deranjă să-i răspundă. Închise doar ochii pentru o clipă şi inspiră aerul sărat din jurul lui. Era minunat să scapi de mirosul uleiului, zgomotul maşinăriilor, responsabilitatea de a-i avea pe alţii în grijă. De a răspunde la întrebări.

– Dacă aş fi burlac ca tine, continuă Bill, aş fi în Duval Street, să mă distrez. Nu înţeleg cum îşi doreşte cineva să stea singur pe aceste insule uitate de Dumnezeu.

J.T. deschise un ochi spre Bill, şi apoi se întoarse să privească oceanul şi insulele. Nu avea cum să-i explice lui Bill ce simţea, pentru că prietenul lui crescuse la oraş. În schimb J.T. copilărise la Maine, departe de zgomot şi aglomeraţie. Şi avusese întotdeauna marea aproape. Cînd ceilalţi băieţi îşi cumpăraseră prima maşină la şaisprezece ani , J.T. primise o barcă. La optsprezece ani fusese plecat deja trei zile singur, cu barca lui. Dar apoi japonezii bombardaseră Pearl Harbour şi începuse războiul.

– Hei, strigă Bill. Nu părăsi încă lumea aceasta. Eşti sigur că ai destule provizii? Eu cred că n-o să-ţi ajungă mîncarea şi Dolly spune că eşti prea slab.

J.T. zîmbi cînd îl auzi vorbind de drăguţa lui soţie.

– Ba o să-mi ajungă, l-a liniştit el, închizînd din nou ochii.

Orăşenii nu-şi dădeau seama ce sursă inepuizabilă de hrană era marea. Îşi adusese o plasă de pescuit, o undiţă şi cîrlige, momeli, o conservă de legume şi trusa lui. Avea de gînd să trăiască asemeni unui rege în următoarele zile. Liniştea, singurătatea, lipsa răspunderii îl făceau să se înfioare de plăcere.

Bill rîse, încreţindu-şi faţa atît de comună. Ar fi fost un spion excelent pentru că nu ieşea cu nimic în evidenţă.

– Bine, dar eu rămîn la părerea mea: eşti nebun de legat. Însă este viaţa ta şi poţi să faci ce vrei cu ea. Comandantul vrea să te întorci lunea viitoare şi voi veni să te iau. Dolly mi-a spus să-ţi transmit că o să vină personal mîine să te ungă dacă nu te dai cu crema asta împotriva arsurilor.

Bill pufni în rîs cînd îl văzu deschizînd ochii îngrozit.

– Eu mi-aş fi imaginat cu totul altfel viaţa pe o insulă, continuă Bill. Aş sta într-un hamac cu două. ba nu, cu trei femei frumoase alături, care să mă hrănească numai cu mango.

– Fără femei, te rog, zise J.T. întunecîndu-se.

Bill rîse din nou.

– Ceea ce s-a întîmplat cu micuţa Wave n-a fost vina ta. Se vedea în ochii ei că vrea să se mărite.

– Aceea, de acolo este insula mea, zise J.T., fără să-l bage în seamă.

– Nu înţeleg cum poţi să le deosebeşti, dar n-ai decît. Cel puţin o să fii singur şi n-o să regreţi cînd o să te întorci la lucru.

J.T. se strîmbă. Nu voia decît linişte şi pace. Doar foşnetul vîntului şi răpăitul ploii. Şi mîncare adevărată: peşte, homari, creveţi, scoici, nu ce le dădea la popotă.

– Opreşte motorul, îi strigă el lui Bill. O să te loveşti de mal.

Bill îl ascultă şi îndreptă barca spre litoralul îngust, nisipos.

Încordîndu-şi piciorul stîng, să-şi mai domolească arsurile, J.T. se ridică, întinzîndu-şi trupul impresionant, de un metru optzeci şi păşi în apa puţin adîncă. Cizmele grele de armată se împotmoleau în nisip şi

de-abia aştepta să-l vadă odată plecat pe Bill, ca să-şi scoată uniforma.

– Este ultima ta şansă, îi spuse Bill, întinzîndu-i o ladă. Poţi să te răzgîndeşti. Dacă aş avea o permisie, m-aş îmbăta. Şi nu m-aş trezi decît cînd ar trebui să mă întorc la treabă.

J.T. zîmbi dezgolindu-şi dinţii albi, impecabili.

– Îţi mulţumesc pentru ofertă şi transmite-i lui Dolly că jur să folosesc unsoarea şi să mă îngraş, zise el cînd luă o a doua ladă.

– O să-şi facă griji pentru tine şi, cînd o să te întorci, o să-ţi prezinte cel puţin vreo douăzeci de fete drăguţe.

– Pînă atunci, voi fi gata să le întîmpin. Şi acum, ar fi mai bine să pleci. Se pare că o să plouă.

J.T. nu reuşea să-şi ascundă nerăbdarea din glas.

– Bine, văd că vrei să scapi de mine. Ne vedem duminică.

Duminică noaptea, îi preciză J.T.

Bine, duminică noaptea. Dar Dolly o să-şi facă o mie de griji şi o să mă bată la cap. Noroc că nu trebuie să stai cu ea, s-o auzi.

– Bine, spuse J.T., înaintînd spre barcă. Mi-ai făcut o ofertă bună. O să stau eu cu Dolly şi tu o să rămîi aici.

– Eşti pus pe glume ca întotdeauna, zise Bill serios.

Micuţa lui soţie era viaţa lui. Se minuna în fiecare zi că îl luase de bărbat. Deşi J.T. îi era prieten, ba chiar el le făcuse cunoştinţă unul cu altul, tot era gelos.

J.T. rîse, amuzat de figura lui.

– Hai, pleacă şi ai grijă să nu te pierzi.

Bill porni motorul şi se desprinse de plaja îngustă, împins de J.T.

El rămase pe marginea apei şi-l urmări din priviri pînă se pierdu în zare. Apoi desfăcu braţele şi inspiră adînc. Mirosul algelor putrede, aerul sărat, vîntul care foşnea în mangolierii din spatele lui îl făceau să se simtă acasă.

Într-un minut, îşi adună lucrurile şi o porni spre nord, de-a lungul plajei. Acum un an, cînd flota îl trimise la Key West să supravegheze reparaţiile vasului lor, văzuse această insulă cu binoclul de pe puntea unui vapor.

În ultimul an, citise cîteva cărţi despre zona Key West şi avea idee ce însemna să poposeşti pe o insulă ostilă de mangolieri.

Era de la sine înţeles că interiorul unei asemenea insule era impenetrabil. Ramurile copacilor atîrnau pînă la pămînt, alcătuind o închisoare de mlădiţe lemnoase.

J.T. îşi scoase cămaşa, îşi luă maceta şi începu să-şi croiască drum prin frunziş. Voia să ajungă la fîşia de apă proaspătă din centrul insulei.

Îi luă patru ore şi se simţea epuizat. Dolly avea dreptate să spună că era prea slab. Pierduse din greutate în cele trei săptămîni cît stătuse în spital iar arsurile de pe partea stîngă erau încă nevindecate şi începuseră să-l usture acum, din cauza transpiraţiei. Se opri gîfîind şi se uită în jur. Era blocat din trei părţi de arbori, dar în faţa lui era fîşia de apă şi o mică limbă de pămînt. Apa curgea dinaintea lui, dintr-un izvor ascuns printre copaci. Avea loc suficient pentru a-şi instala micul cort, un foc de tabără şi proviziile, de fapt, nici nu-şi dorea mai mult.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se întoarse pe poteca proaspăt defrişată. Cărarea avea multe cotituri şi de două ori trebui să se tîrască pe sub crengi.

Nu dorea să se ajungă prea uşor la locul lui de dormit. Submarinele germane se abăteau destul de des în Keys şi nu avea chef să se trezească într-o noapte cu baioneta la gît.

Soarele apusese pînă termină de cărat toate lucrurile pe cărarea şerpuitoare. Era îmbrăcat doar în şort, cizme şi un cuţit la brîu. Se descălţă şi intră în apa caldă, cu un băţ în mînă.

– Locul acesta are multe lucruri plăcute, zise el cu voce tare, amintindu-şi de apa rece de Maine din orăşelul său natal.

Cînd se afundă pînă la piept, înotă pe sub apă pînă la cea mai apropiată epavă care ieşea la suprafaţă. Din păcate, războiul umpluse de gunoaie plajele din Key West. Apa era întunecată, dar J.T. distingea umbrele din adînc. Băgă băţul în ceea ce fusese odată o parte de navă şi, cînd îl trase, găsi patru homari care-şi înfăşuraseră antenele de el.

Unul reuşi să se elibereze, dar îi prinse repede pe ceilalţi şi-i duse la mica lui tabără.

Peste cîteva clipe, un vas cu apă fierbea la focul aprins. Îndemînatic, despica spinarea fiecărui homar, înainte să-l arunce în apă. Aceşti homari erau diferiţi de cei de la el de acasă, mai mici, cu cochilii închise la culoare, dar se făceau roşii la fiert, la fel ca ceilalţi.

Peste o oră, aruncă cochiliile goale în apă şi zîmbi fericit cînd se urcă în hamacul întins între copaci. Aerul era înmiresmat, vîntul de-abia adia. Valurile plescăiau la ţărm şi avea burta plină. Se simţea împăcat pentru prima oară de cînd plecase de acasă.

Dormi adînc, mai bine ca oricînd şi visă munţi de creveţi pentru micul dejun. Şi pentru prima oară după săptămîni în şir, nu visă noaptea cînd arsese, înconjurat de foc.

Soarele se ridicase, dar J.T. continua să doarmă. Undeva, în mintea lui se bucura că nu mai vedea surori în uniforme scrobite, împingînd tăvi de inox cu noaptea în cap şi întrebîndu-l:

– Cum vă simţiţi în dimineaţa aceasta?

Cînd începură împuşcăturile, era prea adormit să le audă şi cu atît mai puţin să le recunoască. Dormise convins că se afla în siguranţă şi acum ştia într-un fel că nu el era ţinta.

Dar, cînd se trezi în sfîrşit, tresărind, se ridică imediat în picioare. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi dădea seama ce anume. Sări din hamac, fără să ţină cont de durerea din partea stîngă, îşi trase cizmele, îşi luă puşca şi ieşi din luminiş în şort, cu cuţitul la brîu.

Cînd ajunse pe plajă fără să audă şi să vadă nimic, începu să rîdă. Se speriase degeaba.

– A fost un vis, a murmurat el, luînd-o înapoi.

Dar, înainte să facă un pas, auzi alte împuşcături.

Se culcă la pămînt şi începu să se tîrască în direcţia zgomotelor. Peste puţin timp îi văzu. Doi bărbaţi într-o barcă cu motor, unul la cîrmă, altul cu puşca îndreptată spre apă.

J.T. clipi de cîteva ori şi apoi văzu forma întunecată. Era un cap omenesc. Încercă să nu se gîndească la nimic. La urma urmei, era război şi poate că cel din apă era un spion german care merita să moară. Dar doi contra unu i se părea o confruntare nedreaptă. De aceea, îşi rezemă puşca de un copac, îşi scoase cizmele şi se băgă în apă.

Înotă încet, urmărind capul şi pe cei doi bărbaţi de la suprafaţă. Cînd îl văzu scufundîndu-se, se băgă sub barcă.

– Acolo! îi auzi strigînd deasupra lui.

Gloanţele se descărcaseră în apă, zgîriindu-i umărul.

Continuă să înoate, cu ochii larg deschişi.

Şi, exact cînd trebuia să iasă la suprafaţă, să ia o gură de aer, văzu un trup inert, plutind spre adîncuri şi se grăbi spre el.

Prinse corpul de talie, şi începu să-l tragă în sus. Văzu rădăcinile mangolierilor la dreapta lui şi încercă să ajungă la ele. Îi ardeau plămînii şi-i bătea inima să-i sară din piept.

Cînd ieşi la suprafaţă, se gîndea doar la aer, nu la cei doi bărbaţi. Apoi apucă de păr capul de lîngă el şi-l trase afară din apă. În timp ce încerca să vadă unde ajunsese, observă că trupul din braţele lui rămăsese inert. Bărbaţii opriseră motorul şi erau acum la cîţiva paşi de J.T., însă stăteau cu spatele la el.

El înotă spre rădăcinile copacilor şi tresări cînd o frunză ascuţită îi atinse partea arsă. Dar nu scoase nici un sunet şi se afundă mai adînc. Bărbaţii începuseră să vîslească.

– Ai nimerit-o, zise unul din ei. Hai să plecăm de aici.

– Vreau să fiu sigur, îi răspunse cel cu puşca.

Ai nimerit-o? repetă J.T. în gînd, întorcîndu-se să privească faţa sprijinită de umărul lui. Era o femeie tînără, delicată, drăguţă, şi nu părea să fie în viaţă.

J.T. se înfurie. Ar fi vrut să-i atace pe cei doi bărbaţi care trăseseră într-o femeie, dar n-avea la el decît un cuţit, arsurile îl ardeau şi nu ştia cît de gravă era rana făcută de glonte.

O trase la piept, protejînd-o de frunzele ascuţite şi, cînd îi simţi sînii, o strînse afectuos.

Se uită urît la bărbaţii care cercetau apa.

– Parcă aud ceva. Nu cumva este o barcă cu motor? zise cel de la cîrmă. Ai omorît-o, nici o grijă. Hai să plecăm de aici.

Celălalt îşi puse puşca pe umăr, se aşeză şi porniră motorul.

J.T. aşteptă pînă cînd barca se pierdu în zare. Apoi protejînd corpul femeii cît putea, îşi croi drum prin jungla de rădăcini. O ţinea cu braţul rănit, înotînd cu celălalt, pînă ajunse la plajă.

– Să nu mori, spuse el. Te rog să nu mori.

O culcă pe burtă şi începu să-i scoată apa din plămîni. Era îmbrăcată într-o rochie cu mîneci lungi şi guler înalt, cu părul prins în coc. Rochia i se lipise de corp, scoţînd în evidenţă formele ei frumoase. Era înaltă, avea o talie îngustă, şolduri suple şi genele negre îi atingeau obrazul pur şi palid ca porţelanul. Semăna cu o floare rară, preţioasă, care nu mai fusese expusă la soare. Cum ar putea cineva să ucidă această frumuseţe delicată, se gîndi el furios. Femeia îi trezea instincte paterne.

– Draga mea, zise el, apăsîndu-i coastele şi ridicînd-o în braţe. Respiră, respiră pentru tăticul Montgomery. Te rog, draga mea.

Îi curgea sînge din rana de la umăr şi din zgîrieturile lăsate de frunze, dar nu observase. Era preocupat doar s-o trezească la viaţă pe această femeie frumoasă.

Se rugă la Dumnezeu să-i cruţe viaţa.

– Haide, draga mea, încearcă te rog, o imploră el. Nu poţi să renunţi tocmai acum, cînd eşti în siguranţă. O să te protejez. Te rog, fă-o pentru mine.

După un timp, cînd îşi pierduse orice speranţă, o simţi cutremurîndu-se. O cantitate uriaşă de apă îi

ţîşni din gură şi începu să tuşească, încercînd să se ridice.

J.T. zîmbi fericit şi-i mulţumi lui Dumnezeu.

– Aşa, bravo, draga mea.

Îi mîngîie părul umed şi simţi aceeaşi satisfacţie ca Dumnezeu cînd a creat omul. O dezmierdă şi o luă în braţe, alintînd-o ca pe un copil.

– Acum eşti în siguranţă, draga mea.

– Tu...

Tuşi din nou.

– Nu vorbi. Trebuie să te odihneşti. Scoate toată apa din tine şi pe urmă o să te duc acasă.

Începu s-o legene.

– Tu nu...

O zguduia tusea.

– Da, draga mea? O să-mi mulţumeşti mai tîrziu. Mai întîi trebuie să-ţi pui nişte haine uscate şi să bei nişte supă de peşte fierbinte.

Îi vorbea afectuos.

Fata încerca disperată să spună ceva. J.T. o privea drăgăstos, ca şi cînd ar fi fost cel mai preţios obiect din lume.

– Stai liniştită, draga mea. N-o să-ţi mai facă nimeni nici un rău.

Se zbătu şi o lăsă să se depărteze, zîmbind indulgent.

Frumuseţea ei îl uimi din nou. Avea un farmec deosebit, de modă veche. Trăsăturile ei micuţe şi capul perfect rotund păreau coborîte dintr-o fotografie de epocă. Îi amintea de zînele din basmele pe care i le citea mama lui, în copilărie. Era o domnişoară pierdută, iar el o salvase.

O sprijinea uşor de spate.

– Ce vrei să spui, draga mea?

O apucă din nou tusea, dar o aşteptă să-şi revină.

– N-ai voie să mă atingi, zise ea, printre sughiţuri. Sînt de viţă nobilă.

Cînd termină de vorbit, se îndreptă de spate, încordată.

J.T. înţelese imediat ce-i spusese şi o privea uimit.

– Sînt prinţesă regală, repetă ea, uitîndu-se la pieptul lui gol. N-ai voie să mă atingi.

– Ei, fir-ar să fie, pufni J.T., ridicîndu-se în picioare.

Nu se simţise niciodată atît de uimit.

– Nerecunoscătoare ce eşti, începu el, dar se opri.

Ochii lui albaştri aruncau fulgere de mînie.

– N-ai decît să-ţi pregăteşti singură micul dejun. Prinţesă, bombăni el, întorcîndu-i spatele şi îndepărtîndu-se.

Capitolul 2

Aria încremenise în loc pe plajă. O durea capul, îi ardeau plămînii şi de-abia se mai ţinea pe picioare. Nu voia decît să se întindă pe nisip şi să plîngă. Nu avea voie să-şi exteriorizeze sentimentele. Pentru lumea din afară trebuia să zîmbească întotdeauna, chiar dacă suferea. Aceste lucruri i se repetaseră de atîtea ori încît au devenit ca o a doua natură.

Odată, în copilărie, căzuse de pe ponei şi îşi rupsese braţul. Deşi nu avea decît opt ani, nu plînsese. Îşi lipise braţul de corp şi se dusese înăuntru la mama sa. Nici majordomul, nici guvernanta ei nu aflaseră ce rău o durea. Mai tîrziu după ce-i puseseră ghipsul, timp în care nu vărsase nici o lacrimă, mama ei o felicitase.

Acum se afla aici, într-o ţară străină, după ce se luptase toată noaptea pentru viaţa ei, iar omul care o salvase se comporta foarte ciudat. Se uita spre copaci, întrebîndu-se cînd o să se întoarcă odată cu saramura aceea de peşte pe care i-o promisese. Bineînţeles, va trebui să insiste să se îmbrace decent. Mama ei îi spusese să nu permită niciodată unui bărbat să apară dezbrăcat în faţa ei, indiferent dacă îi era servitor, soţ sau băştinaş de pe vreo insulă necivilizată.

Mai în jos, pe plajă, era un palmier. Aria se ridică încet şi se îndreptă spre el. Era ameţită şi o dureau picioarele, dar se întări şi încercă să meargă drept. O persoană nobilă nu avea voie să se clatine sau să păşească şovăielnic. O prinţesă rămîne o prinţesă, indiferent unde s-ar afla şi cum s-ar comporta cei din jurul ei. Nu trebuie să le permită celorlalţi să profite.

Da, să profite, se gîndi Aria, aşa cum făcuse bărbatul acela, azi dimineaţă. Ah, cînd se gîndea cum i se adresase! Încerca să nu se îmbujoreze de ruşine. Şi cum o atinsese. Nimeni nu mai îndrăznise s-o atingă aşa, de cînd se ştia. Oare nu înţelegea că n-avea voie să se apropie de o prinţesă?

Se aşeză sub copac, la umbră. Ar fi vrut să se rezeme de trunchi şi să se odihnească, dar nu îndrăznea. Ar adormi, mai mult ca sigur şi nu se cădea s-o găsească moţăind cînd o să-i aducă de mîncare.

Aşa că rămase ţeapănă, privind spre ocean şi îşi aminti fără să vrea de evenimentele din ultimile douăzeci şi patru de ore.

Noaptea trecută fusese cea mai rea din viaţa ei. Cu trei zile în urmă plecase pentru prima oară din ţara ei, Lanconia. Era invitata guvernului american şi, în timp ce oficialităţile discutau cu miniştrii ei, americanii o luaseră pe Aria să-i arate diverse obiective. Bunicul ei, regele, îi explicase că ospitalitatea lor era doar un efort prin care voiau să-l convingă să le vîndă vanadiul Lanconiei, dar considera că Aria ar putea profita de această experienţă.

Fusese o călătorie lungă şi obositoare. Mersese cu trenul apoi se suise într-un avion al armatei, dotat în grabă cu scaune stil şi brocart prins pe pereţi. Banda adezivă se desprinsese pe alocuri, dar Aria nu-i lăsase pe americani să ştie că observase

aranjamentele lor pripite. Mai tîrziu, avea de gînd să se amuze cu sora ei.

Americanii se purtaseră frumos, dar ciudat. Cînd se plecau în faţa ei, o luau de cot şi spuneau:

– Ai grijă pe unde mergi, draga mea.

Au aterizat într-un loc numit Miami şi a fost condusă imediat într-un mic avion care urma să-i ducă în punctul cel mai sudic al Americii, Key West. Acolo, Aria vizitase şantierul naval şi văzuse vasele avariate în război. Din păcate excursia sa de două săptămîni cuprinsese numai vizite la baze navale, spitale militare şi prînzuri cu matroane din înalta societate. Şi-ar fi dorit să călătorească într-o după-amiază pe un cal bun, dar se pare că nu aveau. Bunicul îi spusese că americanii voiau să-i arate cîtă nevoie avea ţara lor de vanadiu şi nu credea că o s-o invite la petreceri cu tineri atrăgători.

Cum coborîse din avion, păşise pe un covor roşu şi cîteva doamne grase, în rochii pastelate din şifon, indecent de scurte, îi oferiseră buchete de flori. Aria acceptase florile, zîmbise, deşi o dureau îngrozitor picioarele iar căldura din Key West o ameţise. De trei ori îşi înăbuşise un căscat în timp ce dădea florile însoţitoarei sale, care le dădu mai departe unui ofiţer american şi tot aşa, pînă ajungeau în portbagajul limuzinei negre.

Aria a fost escortată într-o clădire a bazei navale, care a lăsat-o cu gura căscată. Avea impresia că americanii căutaseră toată mobila aurită şi o îngrămădiseră acolo, în acele camere simple, cazone, unde se potriveau ca nuca-n perete.

Aria îi aruncase o privire însoţitoarei sale de teamă să nu-i ofenseze pe americani, dar camera îi dădea

coşmaruri. Cameristele ei avuseseră o oră la dispoziţie s-o pregătească pentru banchet.

Fusese aşezată la o masă lungă, pe un postament, înconjurată de generali şi oficialităţile oraşului, îmbrăcaţi în costume care miroseau a naftalină. Fiecare din ei ţinuse cîte un discurs şi Aria se străduise să-şi ascundă plictiseala. Îi era foame dar nu putea mînca pentru că americanii lăsaseră fotografii înăuntru. Persoanele nobile nu puteau fi fotografiate în timp ce mîncau. Aşa că nici nu se atinse de farfurie.

Cînd se întoarse în camera ei, rochia ei neagră, lungă, o trăgea în jos şi, cu toate că era miezul nopţii, ştia că a doua zi trebuia să ia micul dejun la ora şase cu un politician, iar la ora şapte să viziteze laboratorul naval.

În timp ce stătea în mijlocul camerei, aşteptîndu-şi camerista, cineva o lovise în cap şi apoi o scosese în grabă din clădire.

Fusese cît pe ce să se sufoce, pînă cînd bărbaţii o scoseseră din sac.

– Veţi primi bani dacă mă lăsaţi să..., a încercat ea să le spună, dar apoi i-au pus un căluş în gură şi i-au legat mîinile şi picioarele, înghesuind-o pe bancheta din spate a unei maşini.

Mama şi bunicul ei îi spuseseră adesea la cîte riscuri se expunea un cap încoronat şi odată, cînd avea doisprezece ani, cineva încercase s-o asasineze. Aria nu s-a zbătut, dar nici nu şi-a pierdut cumpătul. A început să tragă de legături, încercînd să le lărgească.

Bărbaţii de pe bancheta din faţă nu scoseseră nici o vorbă. Cînd au oprit maşina şi s-au dat jos, a simţit mirosul oceanului. Îşi eliberase mîinile şi picioarele,

dar formal îşi înfăşurase legăturile la loc. Se gîndea că între timp observaseră lipsa ei şi dăduseră alarma, dar trebuia să aştepte o ocazie prielnică să încerce să evadeze.

Oamenii s-au aplecat spre ea, dar, înainte să-şi dea seama unde se afla, au acoperit-o cu o pînză. De data aceasta o transportaseră, se pare, într-o barcă.

– Las-o să respire, a spus unul dintre ei cînd a pornit motorul şi i-au dezgolit faţa.

Aria s-a uitat bine la ei şi şi-a dat seama îngrozită că o s-o omoare, dacă nu le păsa că îi văzuse. Simţea mirosul oceanului şi zărea cerul, dar nimic mai mult.

După o oră şi ceva, unul din ei a spus:

– Ne-am îndepărtat destul. Hai să terminăm odată!

A încetinit motorul şi Ariei i s-a părut că vede nişte frunze de copaci.

Pe urmă a observat puşca celuilalt.

Atunci, Aria a înţeles că nu mai avea timp de pierdut. Şi-a scos repede legăturile şi s-a aruncat în apă. Saltul ei a legănat barca şi i-a speriat pe cei doi bărbaţi, dîndu-i un avantaj preţios de cîteva secunde. A plonjat în adîncuri dar, cînd a ieşit la suprafaţă să ia aer, bărbatul a început să tragă. S-a scufundat din nou şi, după ce s-a afundat a patra oară nu-şi mai amintea nimic, decît că s-a trezit în braţele acelui bărbat, care-i şoptea cuvinte revoltătoare.

Şi acum, iat-o sub palmier, într-o ţară îngrozitor de fierbinte, nedormită şi nemîncată, singură pe o insulă cu un om de rînd, pe jumătate gol.

Îşi netezi rochia, îşi dădu părul pe spate şi se hotărî să-l caute. Americanii nu ştiau să se poarte. De ce nu-şi ceruse scuze că o atinsese? De ce nu-i aducea de mîncare? Va trebui să-l găsească şi să-l

punã s-o înapoieze guvernului american. Probabil cã erau foarte îngrijoraţi.

Constatã cã nu era prea uşor sã-l gãseascã. Îi luã o orã sã se învîrteascã pe plaja îngustã, cu miros de alge putrezite şi tot nu reuşi sã dea de el. Ce atitudine ciudatã faţã de o prinţesã! În ţara ei, oamenii de rînd se grãbeau s-o servească. De cîte ori ieşea din palat, se înşirau pe strãzi, sã-i facã cu mîna şi sã-i facã daruri. Poate cã acest bãrbat era prinţ şi se purta aşa pentru cã se considera îndreptãţit. Dar îşi alungã repede asemenea idei. Era un american şi n-avea cum sã aibã sîngele albastru. În America nu existau capete încoronate şi aristocraţi. Erau o naţie de oameni obişnuiţi.

Se aşeazã pe plajã. Oricum, nu înţelegea de ce nu-i aducea de mîncare? Chiar şi un american ar trebui sã ştie cã se cãdea sã-i ofere de mîncare unei prinţese.

La prînz, se întorsese sub palmier. Cãldura, foamea şi noaptea nedormitã o doborîserã. Se întinse pe nisip şi adormi.

Cînd se trezi, se întunecase. Pãsãri ciudate strigau în vãzduh şi se mişca ceva în tufişurile din spatele ei. Se trase mai aproape de palmier şi îşi strînse genunchii la piept. Aţipi puţin, dar se strãdui sã rãmînã cît de cît trează, întrebîndu-se ce s-o fi întîmplat oare la baza navalã. Dacã bunicul ei, regele, va afla de dispariţia ei, o sã fie foarte îngrijorat. Trebuie sã se întoarcã imediat, sã-l liniştească.

Soarele rãsãri din valuri şi se îndreptã spre cer. Poate cã bãrbatul gol plecase de pe insulã şi rãmãsese singurã. Poate o sã moarã, pînã la urmã.

O umbrã astupã soarele şi, cînd îşi ridicã privirile, îl vãzu pe american dinaintea ei. Era îmbracat într-o

cămaşă descheiată, care-i dezgolea pieptul păros. Nu putea să-l privească drept în faţă.

– Ţi-e foame? o întrebă el.

– Da, răspunse Aria.

Îi întinse nişte peşte, dar îşi feri privirile. Omul trînti peştele pe o bucată de iarbă şi începu să adune lemne.

– Uite ce este, cred că am pornit-o pe picior greşit de la început, îi spuse el. Poate c-am fost prea prietenos şi poate că nu mi-a priit să fiu împuşcat înainte de micul dejun, aşa că ce-ai spune să încercăm din nou. Mă numesc J.T. Montgomery.

Se întoarse să-l privească. Se ghemuise lîngă foc şi înfipsese nişte beţe în peşte. Cu cămaşa descheiată, cu pieptul păros şi perciunii lui negri, părea foarte primitiv. Semăna cu hunul Atilla din cărţile de istorie. Mama ei o prevenise în privinţa unor asemenea bărbaţi, adică, mă rog, se referise de fapt la bărbaţii îmbrăcaţi indecent. Pentru că se îndoia că mama ei văzuse vreodată un bărbat ca el. Trebuia neapărat să-l pună la punct.

– Cum te cheamă? o întrebă el, zîmbind.

Nu-i plăcu surîsul lui familiar.

– Ar fi de ajuns să mi te adresezi cu Alteţa Voastră Regală, îi răspunse ea, încordată.

Bărbatului îi pieri zîmbetul.

– Ţine, prinţesă, n-ai decît s-o ţii aşa, dacă vrei. Ţine!

Îi întinse un peşte în vîrful unui băţ.

Îl privi uimită. O prinţesă trebuia să accepte ce i se oferea, dar nu ştia cum se mănîncă aşa ceva.

– Hai, ia-l odată, insistă el, trîntind peştele pe o frunză de palmier.

Aria se uită îngrozită la peşte şi fu cu atît mai şocată cînd văzu bărbatul aşezîndu-se de partea cealaltă a focului.

– Nu se poate, gemu ea.

– Ce anume? o întrebă el, mestecînd.

– Nu poţi sta cu mine la masă. Eşti un om de rînd, iar eu...

– Gata, nu mai suport! zbieră el, ridicîndu-se în picioare şi apropiindu-se de ea. M-am săturat de toanele tale. Mai întîi îmi risc viaţa să te salvez şi, în loc de mulţumiri, îmi spui „nu poţi să mă atingi, sînt nobilă!" o maimuţări bărbatul. Şi, pe urmă, cînd îţi aduc mîncare, mă refuzi şi-mi spui să mă adresez cu Alteţa Voastră...

– Regală, îl completă Aria.

– Ce? pufni omul.

– Alteţa Voastră Regală. Sînt prinţesă. Într-o zi voi fi regină. Trebuie să mi te adresezi cu Alteţa Voastră Regală şi să mă duci imediat la baza navală. Aş avea nevoie de asemenea de un cuţit şi o furculiţă.

Bărbatul spuse cîteva cuvinte în engleză pe care ea nu le ştia.

Oare se înfuriase, se întrebă Aria? Deşi nu-şi imagina de ce. Ar trebui să se simtă onorat s-o escorteze la bază, ar fi un episod memorabil pentru el, bun de povestit nepoţilor.

Era mai bine să ignore ieşirile oamenilor de rînd. Lipsa de educaţie îi făcea să-şi exteriorizeze sentimentele.

– Aş vrea să plec imediat ce termin masa. Dacă speli cuţitul din mîna ta, o să mănînc cu el.

Bărbatul trase cuţitul prins de curea şi-l înfipse în pămînt, la un centimetru de mîna ei. Dar Aria nu-i dădu satisfacţia s-o vadă tresărind. Oamenii de rînd

erau imprevizibili, ba chiar periculoşi cînd se înfuriau. Trebuia să accepte ce i se oferea.

Luă cuţitul şi-i făcu semn să se retragă.

– Acum poţi să te duci să pregăteşti barca. Voi fi gata imediat.

Îl auzi rîzînd.

Bun, se gîndi ea, cel puţin era în toane bune. Îşi dăduse seama probabil ce ridicol era.

– Bine, prinţesă, stai aici şi aşteaptă, zise el şi plecă.

Aria nu se apucă să mănînce decît după ce el se pierdu în zare.

– Auzi, Prinţesă, murmură ea. Parcă aş fi o căţeluşă.

Îi luă mult timp să termine peştele. Mîncarea nu trebuia atinsă cu mîinile. Găsi un băţ, îl arse la foc şi începu să mănînce ajutîndu-se de el şi de cuţit. Spre uimirea ei, era atît de înfometată, încît înfulecă toţi cei trei peşti pe care-i lăsase.

Veni prînzul şi bărbatul nu apăru. Îi trebui o zi întreagă să prindă trei peşti, aşa că o să-i ia probabil încă două să pregătească barca. Se făcuse deja noapte. Oare toţi americanii erau la fel? Bunicul ei n-ar tolera asemenea lenevie din partea servitorilor lui. Americanii erau o naţiune foarte tînără comparativ cu cea a Lanconiei şi se întreba cum vor supravieţui, dacă erau atît de înceţi şi nedisciplinaţi? Nu aveau nevoie doar de vanadiu, ci şi de o nouă populaţie.

După-amiază începu să plouă. La început căzură cîteva picături, dar apoi se stîrni vîntul şi se făcu frig. Aria se cuibări lîngă copac şi îşi înfăşură picioarele în rochie.

– N-o să-l propun pentru premiere, hotărî ea clănţănind din dinţi. Nu-şi respectă deloc obligaţiile faţă de mine.

Fulgerele despicau cerul şi ploua torenţial.

– Chiar n-ai de gînd să te adăposteşti de ploaie?

Cînd îşi ridică privirile, îl văzu lîngă ea. Era îmbrăcat la fel de sumar şi i se părea şi mai bărbos.

– Unde este barca? îi strigă, încercînd să acopere bubuitul furtunii.

– Nu există nici o barcă. Sîntem înţepeniţi aici, pentru încă trei zile.

– Nu se poate. Mă caută toată lumea, mai mult ca sigur.

– N-ai vrea să amînăm această discuţie? Deşi nu-mi convine, va trebui să te duc la locui meu de tabără. Ridică-te şi urmează-mă.

Se sculă în picioare, sprijinindu-se de copac.

– Trebuie să mergi în urma mea.

– Ascultă, nu ştiu cum ai trăit pînă acum fără să te ucidă cineva. Bine, n-ai decît s-o iei înainte.

Dar îşi dădu seama imediat că habar n-avea pe unde s-o ia.

– Nu, o să te las pe tine.

– Vai, ce favoare! îi răspunse bărbatul, spre uimirea ei.

Era pentru prima oară cînd vorbea aşa cum se cuvine.

Îl lăsă să se îndepărteze cîţiva paşi şi abia după aceea îl urmă. Nu se cădea să se apropie prea mult de el. Nu-i inspira încredere. Dar, după un timp dispăru în ploaie şi-i pierdu urma. Rămase nemişcată, cu apa şiroindu-i pe obraji.

Omul se întoarse peste cîteva minute.

– Stai aproape de mine, îi strigă el, exagerat de tare, după părerea ei.

Şi, în momentul acela, o luă de mînă. Aria era revoltată. O atinsese din nou, după ce-i interzisese. Încercă să se desprindă dar o ţinea strîns.

– Se pare că eşti complet lipsită de raţiune, dar eu nu sînt, urlă el, trăgînd-o de braţ.

Insolenţa lui era greu de exprimat în cuvinte, se gîndi Aria. O tîra după el ca pe un cîine, dîndu-i ordine din cînd în cînd, cum ar fi să se aplece, să se ferească. La un moment dat o apucă de umeri şi o trase în jos. Trebuia să se tîrască pe sub tufişuri. Încercă să-l întrebe de ce nu tăia crengile, dar era inutil. Avea de ales între a se tîrî de bună voie sau a fi tîrîtă prin noroi. Ce îngrozitor!

Cînd ajunseră în sfîrşit la luminiş, îi trebui ceva timp să-şi revină. Era complet dezorientată. Stătea în ploaie şi îşi freca încheietura mîinii. Oare aici locuia acest om? Nu vedea nici o casă, decît cîteva lăzi şi un cort mic, negru. Nimeni în Lanconia nu trăia într-o asemenea sălbăticie.

– Intră, îi strigă el, arătînd spre bucata de material întinsă pe trei crengi.

Era cel mai umil adăpost pe care-l văzuse vreodată, dar era uscat.

Îngenunche şi se băgă înăuntru. Îşi şterse apa de pe faţă cînd îl văzu strecurîndu-se lîngă ea. Nu-i venea să creadă. Era prea de tot, chiar şi pentru un american.

– Ieşi, îi spuse Aria revoltată. Nu ai voie...

Bărbatul se aplecă spre ea.

– Ascultă, domnişoară, zise el, pe un ton apăsat. M-am săturat pînă-n gît de tine. Mi-e frig, sînt ud, mi-e foame, am fost rănit, mi-am zgîriat arsurile şi

mi-ai stricat prima vacanţă pe anul acesta. Ai de ales: ori stai aici, cu mine, ori îţi aşezi fundul regal afară în ploaie. Asta este, pe Dumnezeul meu, dacă-mi mai spui odată ce am şi ce n-am voie să fac, te arunc în ploaie cît ai zice peşte.

Aria clipi din ochi. Nu-şi imaginase că America putea fi aşa. Poate ar fi mai bine să-l ia mai încet, pentru că era un om îngrozitor de irascibil.

– Poţi să-mi dai nişte haine uscate? întrebă ea, surîzînd.

Încerca să-l trateze ca pe un supus ascultător.

Bărbatul gemu şi deschise o ladă metalică dintr-un colţ.

– Am nişte cămăşi marinăreşti.

I le trînti în poală şi apoi se întinse pe podeaua de cauciuc, îşi trase o pătură peste el şi închise ochii.

Aria îşi ascundea cu greu intimitatea. Asta era America? O ţară plină de bărbaţi care răpeau femeile, le împuşcau, le şopteau vorbe de alint şi pe urmă aruncau cuţite să le sperie? Dar orice ar fi, nu trebuia să plîngă.

Ştia că n-avea rost să-şi scoată rochia. Nu se dezbrăcase niciodată şi habar n-avea cum s-o facă. Strînse hainele uscate în braţe şi se trase cît mai departe de el, dar nu reuşi să-şi stăpînească tremuratul.

– Ce mai este acum? murmură bărbatul, ridicîndu-se. N-ai nici o grijă, n-o să te atac. Nu mă interesezi nici un pic ca femeie.

Aria clănţănea înfrigurată.

– Dacă ies în ploaie o să te schimbi?

– Nu ştiu cum, zise ea tremurînd.

– Cum adică nu ştii?

– Vrei te rog să nu ţipi la mine? spuse fata. Nu m-am dezbrăcat niciodată singură. Nu ştiu cum se descheie nasturii... Nu ştiu cum...

Bărbatul rămase cu gura căscată. Oare ce îşi imaginase, mă rog? Că prinţesele de neam regesc spală vase, freacă argintărie şi cîrpesc ciorapii? Se încordă.

– N-a fost niciodată nevoie să mă dezbrac singură. Dar sînt sigură că aş putea învăţa, dacă ai vrea să-mi arăţi cum.

– Întoarce-te, zise el, trăgînd-o de umeri şi descheindu-i nasturii.

– Cred că nu-ţi pot permite să mă atingi, apropo, cum te cheamă?

– J.T. Montgomery.

– Prea bine, Montgomery, consider că...

O răsuci cu faţa spre el.

– Locotenent Montgomery din Flota Statelor Unite, nu Montgomery, de parcă aş fi majordomul tău. Ai priceput, Prinţesă?

Oare bărbatul acesta zbiera ori de cîte ori deschidea gura?

– Da, bineînţeles. Înţeleg că vrei să-ţi foloseşti titlul. Este ereditar.

– Mai mult decît atît. A fost cîştigat prin eforturile mele personale. Şi acum scoate-ţi rochia odată sau vrei să te dezbrac de tot?

– Nu, mă descurc singură.

– Bun.

Şi, zicînd acestea, se culcă la loc.

Aria nu-şi dezlipi ochii de la el în timp ce se dezbrăca. Nu îndrăzni să-şi scoată şi lenjeria udă, aşa că uniforma uscată nu o ajută prea mult. Îi trebui ceva

timp pînă se lămuri cum s-o îmbrace şi abia într-un tîrziu se întinse lîngă el.

Folia de cauciuc era umedă, furoul i se lipise de piele şi părul ud îi ţinea rece. Peste cîteva minute începu din nou să tremure.

– Fir-ar să fie! exclamă locotenentul Montgomery, acoperind-o cu pătura şi trăgînd-o lîngă el.

– Nu pot să... începu ea.

– Taci din gură şi culcă-te mai repede, o repezi bărbatul.

Trupul lui solid era atît de cald, încît încetă să protesteze. Şi înainte să adoarmă, se rugă la Dumnezeu ca mama ei din ceruri, să n-o vadă într-un asemenea hal.

Capitolul 3

Cînd se trezi a doua zi de dimineaţă, Aria văzu că era singură. Un timp rămase nemişcată şi se gîndi la cumplitele evenimente de cu o zi înainte. Trebuia să se întoarcă la baza navală şi să anunţe lumea, mai ales pe bunicul ei, că se afla în siguranţă. Ieşi de-a buşilea din cort şi se ridică în picioare. Bărbatul făcuse un mic foc dar nu se vedea nicăieri. Uniforma lui în care se îmbrăcase atîrna lălîie. Se întoarse să-şi ia rochia umedă de pe jos.

Ploaia se oprise şi era o dimineaţă senină. Soarele începuse deja să ardă. Luminişul i se părea foarte mic, încadrat de copaci din toate părţile. Convinsă că nu era nimeni prin preajmă, începu să-şi scoată uniforma.

– Este prea cald pentru atîtea desuuri, zise bărbatul în spatele ei.

Aria scoase un strigăt şi îşi strînse rochia în braţe.

J.T. luă uniforma albă de la picioarele ei şi se strîmbă cînd văzu petele.

– Nu ştii să respecţi lucrurile altuia, domnişoară.

– Nu-mi...

– Da, ştiu, eşti povara mea regală. Nu puteai să aştepţi pînă duminică dimineaţă, ca să nu cazi pe capul meu? Hai, îmbracă-te odată.

– Trebuie să pleci. Nu pot să mă îmbrac în faţa unui bărbat.

– Prinţesă, îţi supraestimezi farmecele. Nu m-ai interesa nici dacă ai defila goală dinaintea mea. Hai, grăbeşte-te.

Aria îşi reveni cu greu.

– Nu ai voie să-mi vorbeşti pe un asemenea ton!

Se opri în faţa ei şi înşfăcă rochia neagră, grea. Apoi, spre oroarea Ariei scoase cuţitul, tăie mînecile şi rupse cam treizeci de centimetri de la poale.

– Acum este ceva mai bine, îi spuse el. Şi te sfătuiesc să renunţi şi la jumătate din lucrurile de pe tine. Dacă leşini din cauza căldurii, nu te aştepta să te salvez. Mi-a ajuns prima experienţă.

Şi, zicînd acestea, luă un năvod şi se apropie de pîrîu.

Ariei nu-i venea să creadă. Mătuşa ei îi povestise că americanii erau nişte bărbaţi lipsiţi de maniere, dar nici aşa. Ţara aceasta trebuie să aibă totuşi şi oameni binecrescuţi.

Peste zece minute, cînd se întoarse cu năvodul plin de creveţi, o găsi în acelaşi loc.

– Îţi aştepţi camerista? Hai, pune mîna şi ajută-mă.

Apoi îi smulse rochia din mînă, i-o trase pe cap, zgîriind-o pe nas cu catarama din talie, îi scoase braţele pe mînecile tăiate şi-i încheie nasturii la fel de blînd ca un rechin care-şi atacă prada.

Aria rămase impasibilă în tot acest timp. Omul era nebun, mai mult ca sigur. Plecă de lîngă el; şi se aşeză pe ladă. Rochia îi ajungea doar pînă la jumătatea gleznei şi nu mai avea mîneci.

– Acum poţi să-mi serveşti micul dejun, îi spuse ea, încercînd să fie cît mai politicoasă.

Cînd auzi, americanul îi aruncă în palmă năvodul cu creveţi.

Aria nu ţipă, nu sări şi nu-şi arătă repulsia.

– Îmi împrumuţi te rog cuţitul? murmură ea.

Bărbatul o privi mirat şi i-l dădu.

O prinţesă trebuie să mănînce orice i se oferă, îşi repetă fata în gînd. Nu are voie să-şi jignească supuşii, refuzîndu-i. Desfăcu năvodul cu grijă, îngreţoşată să vadă creaturile acelea cu ochii bulbucaţi şi zeci de picioare. Inspirînd adînc, înfipse cuţitul într-un crevete şi-l ridică încet spre gură. Un picior îi atinse buza şi închise ochii, gata să vomite.

Americanul o opri exact cînd se pregătea să-l bage în gură.

– Ţi-e chiar atît de foame? o întrebă el, blînd.

– Sînt sigură că mîncarea ta este delicioasă, dar n-am mai avut ocazia s-o degust. Sînt sigură că o să-mi placă la fel de mult ca ţie.

O privi ciudat şi-i luă năvodul din poală.

– Mai întîi trebuie curăţaţi şi gătiţi.

Îl privi cum răsturna creveţii în vasul cu apă fierbinte.

– N-ai mai văzut creveţi pînă acum?

– Ba da, însă erau serviţi pe un platou şi nu semănau deloc cu aceste creaturi. Nu aveam cum să-i recunosc.

– Dar erai gata să-i mănînci cruzi. Din ce ţară eşti?

– Lanconia.

– Ah da, am auzit de ea. Munţi, capre şi struguri, nu-i aşa? Ce cauţi în America?

– Am fost invitată de guvernul vostru. Cred că sînt foarte îngrijoraţi de dispariţia mea. Trebuie...

– Nu începe din nou. Dacă aş putea să te scot de pe insulă, aş face-o. Te rog să mă crezi, fata mea.

– Nu sînt fata ta, sînt...

– O belea regală. Hai, taie capetele creveţilor şi curăţă-le solzii pînă pregătesc sosul.

– Poftim? Cred că mă confunzi cu servitoarea ta.

Se aplecase spre ea, umbrind soarele, era îmbrăcat la fel, în şort, cu cămaşa descheiată. Avea nişte picioare mari, bronzate şi păroase.

– Acum eşti în America, Prinţesă. Aici toţi sîntem egali. Dacă vrei să mănînci, trebuie să munceşti. Eu unul n-am de gînd să te servesc pe un platou aurit.

Îi aruncă o bucată de lemn şi cuţitul.

– Taie-i şi curăţă-i.

– Nu cred că guvernul tău va aproba această atitudine, locotenente Montgomery. Vor foarte mult să cumpere vanadiul de care dispune ţara mea şi nu cred că o să-l vînd Americii, dacă nu sînt tratată cum se cuvine.

– Auzi, tratată cum se cuvine! pufni el. Ţi-am salvat pielea şi uite cu ce m-am ales.

Îşi dezgoli umărul stîng şi-i arătă nişte cicatrici urîte, pe jumătate vindecate, care se întindeau în jos pe braţe şi pe coaste. Piciorul arăta şi mai rău.

Îşi feri privirile.

– Nu trebuie să-ţi arăţi asemenea lucruri. Te rog să rămîi îmbrăcat în prezenţa mea.

– Ai pretenţia ca oamenii să-şi sacrifice vieţile pentru tine, nu-i aşa?

– Supuşii mei...

– Supuşi pe dracu! Hai, mişcă-te mai repede, dacă vrei să mănînci.

– Nu-mi vine să cred că m-ai lăsa nemîncată.

– Încearcă numai şi vei vedea de ce sînt în stare.

– Locotenente Montgomery nu-ţi permit...

– Gura! zbieră el.

Luă un crevete opărit cu cuţitul, îl puse pe bucata de lemn şi încercă fără succes să-l taie.

– Chiar nu eşti bună la nimic?

Îi smulse cuţitul din mînă. Tăie capul, rupse coada şi scoase cu îndemînare carnea din cochilie.

– Vezi? Este uşor.

– L-ai atins, zise Aria, îngrozită.

– Bineînţeles că l-am atins.

– Eu nu pot. Nu este permis să atingi mîncarea cu mîinile.

Americanul o privi uluit.

– Atunci cum mănînci un porumb fiert, hot-dogs sau hamburgherii?

– N-am mîncat niciodată aşa ceva şi nici n-am de gînd, dacă trebuie să pun mîna.

– Dar mere?

– Cu cuţitul şi furculiţa, evident.

Un timp rămase tăcut, privind-o ca şi cînd ar fi aterizat de pe altă planetă. Apoi o luă de mînă îi trînti un crevete gras în palmă şi o învăţă cum să-l cureţe.

Aria se strădui să nu vomite. Încercă să închidă ochii, dar bărbatul de lîngă ea nu renunţa în ruptul capului.

– Ai înţeles, prinţesă? Ai grijă să termini pînă mă întorc.

Oftă uşurată cînd îl văzu plecînd, dar mormanul de creveţi i se părea uriaş. Se simţea ca prinţesa din poveşti care trebuia să transforme paiele în aur pînă a doua zi dimineaţă, dacă voia să-şi păstreze capul pe umeri. Luă un crevete şi-l curăţă abia în cinci minute, iar cînd termină nu mai rămăsese mare lucru din el.

– Guvernul american va fi foarte revoltat cînd o să afle, bombănea ea. Sînt sigură că o să-l condamne la

ani grei de închisoare pe omul acesta. O să-i atîrne lanţuri la mîini şi la picioare şi o să-l arunce într-o temniţă plină de şobolani. Sau o să-l trimită în Lanconia, unde o să încapă pe mîna bunicului meu.

Tresări cînd îl auzi pufnind dezgustat.

– Trebuie să-ţi anunţi prezenţa. Nu poţi intra în casa mea fără să-ţi permit.

– Care casă? Şi în orice caz aceasta este tabăra mea. N-ai curăţat decît zece creveţi. În ritmul ăsta o să murim de foame.

Credea că o să-i ia cuţitul din mînă şi o să termine în locul ei. Văzu în schimb că adusese alţi peşti. Le tăie capetele cu un cuţit mare şi i-a legat apoi pe o sfoară.

– La prînz o să avem crapi albaştri, dacă o să terminăm vreodată cu micul dejun.

Prezenţa lui o irita şi îşi tăie degetul cel mare, nervoasă.

Americanul o apucă de mînă, remarcînd ironic:

– Ia te uită. Ai sînge roşu, ca noi, muritorii de rînd. Bagă-ţi mîna în apă.

Văzînd că nu se mişcă o ridică şi o tîrî pînă la pîrîu.

– Eşti cea mai inutilă femeie din cîte am văzut vreodată. Nu eşti bună decît să trăieşti într-un turn de fildeş. Mă întreb ce faceţi în afară de faptul că vă căsătoriţi şi asiguraţi urmaşi la tron, la fel de inutili ca şi voi?

Aria simţea cum îi zvîcneşte degetul.

– Sînt logodită cu contele Julian de Borgan-Hessia.

– I-auzi! a exclamat J.T., examinîndu-i tăietura. L-ai întîlnit vreodată?

– Bineînţeles. De trei ori şi am dansat împreună de patru ori.

– De patru ori! Mă mir că n-ai rămas gravidă. Nu te arăta atît de şocată, mai bine termină de curăţat creveţii.

Ce bărbat crud şi vulgar. Temniţa ar fi prea blîndă pentru el. Va trebui să găsească o pedeapsă umilitoare şi dezgustătoare.

– Mi-am tăiat degetul. Nu pot... Unde sînt...

– Vezi toţi copacii ăştia? Sînt cea mai mare toaletă pe care ai văzut-o vreodată.

Aria se îndreptă spre copaci. Omul acesta era hidos. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i vorbească în asemenea hal. Dar n-o să se coboare la nivelul lui. Îi era foame, sete, era obosită, înfierbîntată, dar cel puţin stătea departe de el.

Nu-i veni uşor să găsească drumul spre plajă dar se descurcă pînă la urmă. Poate venea vreo barcă spre insulă. Se plimba pe nisip, afundîndu-se pînă la gleznă în algele putrezite şi privind în zare.

Erau cîteva scoici pe plajă dar îi atraseră atenţia nişte balonaşe lungi, înguste şi albastre. Se aplecă să ia unul.

– Nu le atinge.

Tresări şi se întoarse furioasă spre el. Stătea pe o mică ridicătură de pămînt, deasupra plajei.

– Mă urmăreşti?

Îşi luase puşca şi se sprijinea în ţeavă.

– Spui că ţara ta are vanadiu?

– Da, în cantităţi mari.

Se aplecă din nou să atingă balonul.

– Este o specie de meduză, îi spuse el, repede. Pe spate are tentacule vezicante. Provoacă o durere mortală uneori.

– Ah! exclamă ea îndreptîndu-se şi pornind înapoi pe plajă. Acum poţi să mă laşi singură.

– Ca să dai peste altă belea? Ai un mare talent să te bagi în tot felul de încurcături. Nu vreau să stai pe plajă. Tipii care au încercat să te ucidă ar putea să se întoarcă.

– Poate flota americană va trimite nave să mă caute.

Acum ajunseseră la palmier. Americanul se aşeză, sprijinindu-şi puşca de copac.

– M-am gîndit şi cred că este de datoria mea să te protejez, sau, cel puţin să apăr vanadiul tău. Va trebui să te întorci în luminiş.

Marginea plajei dispărea în apă.

– Nu, mulţumesc, locotenente Montgomery. Prefer să stau aici, poate văd vreun vapor.

Se aşeză pe plajă, cu spatele drept şi mîinile în poale.

J.T. se sprijini de palmier.

– N-ai decît, numai să nu te îndepărtezi. Mai avem încă trei zile lungi şi am de gînd să te predau nevătămată guvernului SUA. Cînd o să te saturi de mîndria ta stupidă, anunţă-mă. Am nişte crabi delicioşi în tabără.

Aria nu-l băgă în seamă. Observase că se întinsese şi aţipise, din cîte se vedea. Soarele era fierbinte şi-i ghiorăia stomacul de foame. Visa un prînz delicios cu miel, fasole verde şi cimbru. Apa sclipea, dar nu vedea nici un vas.

Un peşte mare înota leneş în valuri. Îşi amintea cum acest american prăjise peştii pe foc. Era ultima oară cînd mîncase şi trecuse mult timp de atunci. Poate că ar reuşi să facă un foc, dar cum să prindă peştii?

Se uită spre J.T. şi văzu că adormise cu puşca alături. Se pricepea la arme de foc. Vîna de cînd era mică.

Înaintă cu paşi mici şi cînd puse mîna pe armă,el o înşfăcă de braţ.

– Ce ai de gînd? Să mă lichidezi?

– Nu, voiam să prind nişte peşte.

Clipi de cîteva ori, ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă.

– Ce? Vrei să foloseşti puşca în loc de undiţă şi să momeşti peştii cu gloanţe?

– N-am cunoscut în viaţa mea un om mai absurd ca tine. Vreau să împuşc un peşte.

I se lăţi zîmbetul.

– Să împuşti un peşte? Cu o puşcă M-I. N-ai putea nici măcar să apeşi pe trăgaci, darmite să nimereşti ceva. Reculul este atît de puternic încît te-ar trînti pe spate.

– Zău? zise ea, ridicînd arma şi verificînd-o să vadă dacă era încărcată.

Şi apoi, pînă să se dezmeticească, duse puşca la umăr şi ţinti.

– Dă-mi încă un glonte, îi spuse Aria, întinzînd mîna spre el.

O încărcă, dar de data aceasta ţinti spre un cîrd de raţe. O pasăre căzu la cîţiva metri de ei, în ocean. Apoi lăsă puşca jos şi se întoarse spre el.

J.T. trecu pe lîngă ea şi se băgă în apă. Un peşte roşu, zăcea cu burta în sus şi, puţin mai încolo găsi raţa. Glontele îi retezase capul.

– Prinţesele sînt şi ele bune la ceva, nu? zise Aria, pornind spre tabără. Acum ai ce să-mi serveşti la prînz.

Montgomery o ajunse din urmă şi-i trînti raţa şi peştele în braţe.

– O să mănînci ce dobori şi ce reuşeşti să-ţi pregăteşti. Va trebui să înveţi că nu sînt servitorul tău chiar dacă ar fi să te bat pînă o să pricepi.

Îi zîmbi.

– Bărbaţii se înfurie întotdeauna cînd îi întrec. Spune-mi, locotenente Montgomery, ştii să călăreşti?

– Ştiu să mă îmbrac singur şi să-mi gătesc. Iar acum du-te mai repede în tabără şi apucă-te să jumuleşti raţa. Şi, de data aceasta, ai grijă să-ţi termini treaba.

Îl urăsc, se gîndi Aria în timp ce smulgea penele. O să-l urăsc întotdeauna.

– N-ai terminat încă?

Aria tresări.

– Nu înţelegi că trebuie să-ţi anunţi prezenţa?

– Mi-am anunţat-o.

Se uită la braţele ei goale.

– Îţi dai seama că stai din nou în soare?

– Stau unde vreau.

J.T. ridică din umeri şi se apucă să cureţe crabii.

Nu pot să-l sufăr, murmură Aria, pe înfundate. Şi, deodată simţi că se învîrteşte totul în jurul ei.

Cînd se trezi, era întinsă în hamac şi locotenentul Montgomery o privea îngrijorat.

– Femeie afurisită ce eşti, bombăni el. Ţi-e prea cald în rochia asta nenorocită, te-ai ars şi ţi-e foame.

Se întoarse bodogănind.

– Ar trebui să primesc Crucea de Argint pentru această experienţă.

Aria se simţea îngrozitor. Pielea de pe braţe era roşie şi umflată. Bărbatul se întoarse peste cîteva

minute cu o farfurie metalică plină cu peşti şi crabi. Nu putea să se ridice din hamac, aşa că locotenentul Montgomery înjură printre dinţi, puse farfuria jos şi o luă în braţe.

– Nu ai voie, gemu ea, încordîndu-se.

O aşeză pe o ladă de lemn şi-i trînti farfuria în poală.

– Nici trei copii nu mi-ar fi creat atîtea necazuri ca tine.

Cînd văzu că nu mănîncă, gemu şi-i dădu cuţitul.

– Cuvîntul „mulţumesc" nu intră în vocabularul tău?

Aria nu-i răspunse, dar începu să mănînce. Îi venea greu să respecte bunele maniere şi să nu înfulece, aşa cum i-ar fi plăcut. Stătea înţepenită şi lua cîte o îmbucătură cu cuţitul. Americanul se apropiase de foc şi pregătea afurisita de raţă.

Înainte să termine crabul, îi aruncă jumătate de raţă în farfurie. Se gîndi cîteva clipe cum s-o atace şi, pînă la urmă reuşi s-o mănînce pe toată, ajutîndu-se de cuţit şi vîrful degetului.

Bărbatul se arătă surprins de apetitul ei, dar îi aruncă o privire care descuraja orice comentarii.

– Şi acum va trebui să te scoatem din aceste haine.

– Poftim?

– Nu uita că ai leşinat. În Florida este prea cald să te îmbraci cu atîtea jupoane. Îţi deschei nasturii şi pe urmă poţi să te duci după copaci să-ţi scoţi lenjeria. Nu te uita aşa la mine. Nu eşti deloc genul meu. Mie îmi plac femeile mai trupeşe şi mai puţin înfumurate.

Aria se îndreptă spre tufişuri cu capul sus. Avea dreptate, bineînţeles. Nu putea s-o ţină într-un leşin, dar asta nu-i dădea dreptul să-i poruncească.

Îşi scoase rochia şi se uită la desuurile ei. Apoi îşi dădu jos juponul, furoul şi rămase cu corsetul, pantalonaşii şi portjartierul.

Nu putea să-şi deschidă corsetul oricît ar fi încercat. Îşi puse rochia la loc, îşi luă juponul, cămaşa şi ieşi dintre copaci.

J.T. se uită la ea şi-i spuse imediat.

– Nu te-ai dezbrăcat destul.

– N-o să...

Bărbatul o răsuci, îi desfăcu rochia, îi descheie corsetul şi-i arătă drumul spre copaci.

Aria îşi scoase şi restul şi se simţi nemaipomenit. Pielea ei respira în sfîrşit în voie. Cînd îşi puse rochia şi pantofii, arăta ca o desfrînată. Mătasea rochiei îi mîngîia corpul.

Bineînţeles, nu-i mai stătea mulată pe corp. Nu apăruse niciodată aşa în public. La paisprezece ani, cînd începuseră să-i crească sînii, mama ei îi comandase primul corset.

– O prinţesă trebuie să nu-şi arate formele decît noaptea în pat.

Ezită înainte să iasă dintre copaci dar apoi înălţă capul, îşi îndreptă spatele, şi îşi făcu apariţia. Acest american îngrozitor o să observe mai mult ca sigur ce provocator arăta.

Dar se înşela. Îi aruncă o privire cînd intră în luminiş şi apoi se încruntă. Aria nu-l băgă în seamă şi o luă spre plajă.

– Încotro?

– Mă duc să privesc vapoarele.

– Ba ai să stai aici.

– Locotenente Montgomery, nu primesc ordine decît de la un rege.

– Ei bine, draga mea, aici eu sînt regele. Dacă ai ceva important pentru guvernul american, este de datoria mea să te protejez. Stai aici, nu vreau să te pierd din ochi.

Aria îl privi şi apoi se întoarse din nou spre potecă.

J.T. o apucă de braţ.

– Văd că pricepi cam greu. Pe aici nu sînt numai americani. Vin şi submarine germane.

Se smulse din strînsoarea lui.

– Verii mei sînt germani. Poate o să mă ducă acasă, la bunicul meu. Nu cred că-mi pasă de America.

Bărbatul se dădu un pas înapoi şi o privi ca şi cînd ar fi fost un monstru.

– Sîntem în război cu Germania, murmură el.

– Ţara ta este în război cu Germania, nu a mea.

Înaintă pe cărare, dar o prinse din nou.

– Uite ce este, trădătoare ce eşti. O să stai aici, cu mine, fie că îţi convine sau nu. Şi mîine cînd o să vină prietenul meu, o să te predau guvernului Statelor Unite.

O luă de braţ, o trase în luminiş şi apoi n-o mai băgă în seamă, ca şi cînd nu mai avea ce să discute, după ce dăduse ordinul.

Aria se aşeză pe iarbă, lîngă un copac şi aşteptă. N-avea rost să încerce să-i explice acestui om care vedea lucrurile doar din perspectiva lui, dar fiecare minut de întîrziere scurta viaţa bunicului ei. Aflase probabil de dispariţia ei şi era foarte îngrijorat, mai mult ca sigur. Îl pregătise pe propriul său fiu, tatăl Ariei, să-i urmeze la tron dar fusese obligat să supravieţuiască tragediei care-l răpusese cînd Aria nu avea decît cinci ani. De atunci, îşi pusese toate speranţele în Aria, care beneficiase de educaţia unei regine, fiind instruită în politică şi economie.

Acest bărbat care stătea acum în hamac şi citea se credea patriot, dar iată că se recrea în timp ce ţara lui era în plin război. Nici un rege sau regină nu avea linişte atîta timp cît ţara trecea prin momente grele. Familia regală trebuia să fie un exemplu pentru supuşi.

Bunicul ei reuşise să păstreze neutralitatea regatului său şi se temea de furia germanilor cînd vor afla că vînduse vanadiul americanilor, dar Lanconia avea nevoie de bani, pentru că acum, în timp de război, nu mai beneficia de importuri.

Acest Montgomery spusese că ţara ei însemna munţi, capre şi struguri, dar acum strugurii se uscaseră. Deşi ştia ce valoroasă era şi cît de mult se expunea unei răpiri, bunicul ei o trimisese în America, pentru că vînzarea vanadiului era o necesitate.

Dar iată că devenise prizoniera acestui om stupid, care era prea provincial să înţeleagă şi nu avea cum să plece de pe insulă.

Spera că americanii vor întîrzia să-i anunţe bunicul că ea dispăruse, dar ziarele americane erau ahtiate după veşti senzaţionale.

Se uită la J.T. şi văzu că dormea. Aşa că ieşi tiptil din luminiş şi se duse pe plajă.

Cînd ajunse, soarele apunea şi nu prea avea cum să vadă în zare.

Deodată, auzi clar zgomotul unui motor şi o luă la fugă cît o ţineau picioarele. O barcă trăsese la ţărm şi trei bărbaţi coborîseră din ea. Ridică mîna şi deschise gura dar, peste o clipă se trezi în nisip, astupată de trupul locotenentului.

– Să nu scoţi nici un cuvînt, îi şopti el la ureche. Nu ştiu cine sînt, dar nu-mi inspiră încredere.

Aria de-abia mai putea să respire. Bărbatul se dădu la o parte, dar continua s-o domine.

– Nu-ţi pemit...

Îi puse mîna la gură.

– Taci! Se uită în direcţia noastră.

Îi dădu mîna la o parte şi aruncă o privire spre noii veniţi. Unul stătea lîngă barcă şi fuma, în timp ce camarazii săi dispăruseră după copaci cu o ladă grea şi se întoarseră fără ea.

J.T. îşi încolăci braţul în jurul şoldurilor ei.

– Ce fel de lenjerie ai?

Mama ei n-o învăţase cum să reacţioneze în asemenea situaţii, aşa că se bază pe instinctele ei feminine primitive şi-l împunse în coaste, desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui.

– Cred că am stat prea mult în pustietate dacă am început să te găsesc atrăgătoare. Întoarce-te în tabără.

– Ce au lăsat bărbaţii în cutia aceea?

– Ia te uită, prinţesa este curioasă, zise el, ridicîndu-se în picioare. Mai bine te lăsam să le spui că n-au ce căuta pe insula ta.

– Dar este o insulă americană, zise ea, derutată.

– Ah, gemu el, oare nimeni din ţara ta nu are simţul umorului?

O porni în jos pe plajă, urmat de Aria.

– Ba da, mai ales cînd nu sînt ţinuţi prizonieri. Să nu mai pui mîinile pe mine, ai înţeles?

– Cineva ar fi trebuit să pună demult mîna pe tine. Cîţi ani ai?

– Nu cred, începu ea şi apoi cedă, oftînd. Douăzeci şi patru.

– În America ai fi aproape o fată bătrînă. Ce este prinţul acesta cu care o să te măriţi?

– Este conte şi provine din familiile regale ale Angliei şi Norvegiei.

– Da, înţeleg, deci vei face plozi cu sînge albastru. Sînteţi rude?

Nu-i plăcea deloc tonul lui.

– De departe. Veri de gradul patru.

– Bine că nu există riscul să zămisliţi idioţi. Cine l-a ales?

– Locotenente Montgomery, mă deranjează mult aceste întrebări personale.

– Poate încerc să aflu cîte ceva despre ţara şi obiceiurile voastre. Tu nu eşti interesată de America?

– Am studiat tradiţiile voastre. Coloniştii au sosit în secolul şaptesprezece, toţi texanii au fost ucişi la Alamo; aveţi un guvern constituţional.

– Nu, mă refer la noi, la oameni.

Rămase tăcută un timp.

– Americanii mi se par ciudaţi. Deocamdată nu m-a încîntat deloc această vizită.

Rîse şi se opri unde ancorase barca.

– Stai aici, nu cumva să te mişti din loc, ai auzit?

Se întoarse peste cîteva minute.

– Sînt provizii furate din flota SUA. Pentru piaţa neagră, mai mult ca sigur.

– Piaţa neagră?

O înşfăcă de braţ.

– Hai să plecăm mai repede de aici. Probabil că o să facă şi alte drumuri în noaptea aceasta. O să informez autorităţile cînd o să mă întorc.

Aria se desprinse din strînsoarea lui şi o luă înainte, pe plajă.

– Doar regii merg în pas cu tine, nu-i aşa? Ia spune, contele Julius are acest drept?

Se opri şi-l privi încruntată în lumina lunii.

– Îl cheamă contele Julian şi află că nu merge alături de mine în public.

– Dar cînd o să-ţi fie soţ şi rege?

– N-o să fie rege fără acordul meu pe care n-o să i-l dau niciodată. Voi fi regină, iar el prinţ consort.

– Dacă nu va fi rge, atunci de ce se însoară cu tine?

Aria îşi încleştă pumnii. Omul acesta o făcea mereu să uite că nu trebuia să-şi exteriorizeze emoţiile.

– Pentru Lanconia şi pentru că mă iubeşte, îi răspunse ea, simplu.

-După numai patru întîlniri?

– Trei, îl corectă ea. Vreau să-ţi spun că nu sînt dispusă să-ţi răspund la alte întrebări. Dacă doreşti informaţii despre Lanconia, du-te la bibliotecă. Sînt sigură că există cărţi despre ţara mea. Ce avem la cină?

– Ce o să pregătim. Ai tăiat vreodată ceapă, Prinţesă? Te asigur că o să-ţi placă foarte mult.

Capitolul 4

Aria îşi mirosi mîinile. Duhneau a ceapă. Nu reuşea să scape de miros oricît s-ar fi spălat. Se întoarse în tabără şi-l văzu pe locotenentul Montgomery instalîndu-se în hamac, pentru noapte.

– Eu unde o să dorm?

Nici măcar nu se deranjă să deschidă ochii, cînd îi răspunse.

– Unde doreşti, prinţesă. Sîntem într-o ţară liberă.

Se răcorise şi începu să-şi frece braţele.

– Aş vrea să dorm în hamac.

Întinse braţul.

– Eşti invitata mea, păpuşă.

Aria oftă.

– Cred că n-am nici o şansă să te conving să renunţi în favoarea mea.

– Exact. Nu mă aşteptam la musafiri. Poţi să vii lîngă mine, sub aceeaşi pătură. Îţi garantez că n-o să fac altceva decît să dorm.

Aria se sprijini de copac, din ce în ce mai înfrigurată. Briza rece o înfiora. Se uită la el cum dormea la căldură, în hamac. Îi clănţăneau dinţii de frig. Începu să se plimbe prin tabără, încercînd să se încălzească.

Cînd îl privi din nou, întinse braţul spre ea şi, fără să se gîndească de două ori, se sui în hamac, lîngă el. Vru să se aşeze cu spatele la el, dar simţea că amorţeşte.

– Scuză-mă, zise ea, şi ca şi cînd s-ar fi ciocnit întîmplător pe stradă îşi sprijini capul de umărul lui.

Încercă să-i închidă cămaşa, dar era prinsă sub el, aşa că îşi apropie obrazul de pieptul lui gol. Spre surprinderea ei, era o senzaţie plăcută.

Bărbatul o luă în braţe şi-l auzi rîzînd. Era mai bine să nu se gîndească serios la ce făcea. O situaţie disperată impunea măsuri disperate. Şi corpul lui mare o încălzea. Îşi lipi piciorul de coapsa lui şi apoi îndoindu-şi genunchiul, îl puse peste piciorul lui. Apoi oftă fericită şi adormi.

– Trezeşte-te, s-a luminat de ziuă, zise o voce supărată la urechea ei.

Dar n-avea nici un chef să se trezească, aşa că se cuibări la pieptul lui.

Americanul o apucă de umeri şi o scutură.

– Ţi-am spus să te trezeşti. Şi aranjează-ţi părul. S-a răvăşit de tot.

J.T. o săltă din hamac şi o dădu jos. Trează acum, îşi frecă fundul plin de vînătăi.

– Eşti cea mai proastă femeie pe care am văzut-o vreodată, bombăni el, furios. N-ai mers niciodată la şcoală să înveţi ce este viaţa?

– Dacă te referi la o şcoală publică, răspunsul este nu. Am avut tutore şi guvernante.

Se întinse.

– Am dormit foarte bine, tu nu?

– Nu! pufni el. Am dormit îngrozitor. De fapt, n-am dormit deloc. Slavă Domnului că este ultima noastră zi împreună. După această „vacanţă", mă întorc la

război, să mă odihnesc. Ţi-am spus să-ţi aranjezi părul. Strînge-l în coc. Şi pune-ţi lenjeria pe tine la loc, adăugă, pornind-o pe cărare, furios.

Aria se uită după el un timp şi apoi începu să zîmbească. Nu ştia ce-l apucase. Ea una se simţea minunat. Se duse la pîrîu şi se oglindi în apa lui clară.

Mulţi bărbaţi o ceruseră în căsătorie, dar de cele mai multe ori, fără s-o vadă. Voiau să se însoare cu o regină, indiferent cum arăta. Contele Julian, cu şaisprezece ani mai mare ca ea, îi ceruse bunicului ei permisiunea s-o ia în căsătorie cînd Aria avea doar opt ani.

Îşi pipăi părul. Acum era murdar, dar cînd îl spăla... Se uită pe potecă, nu-l văzu apropiindu-se, aşa că începu să cotrobăie în lada lui cu provizii. N-avea şampon, dar găsi în schimb o bucată de săpun şi un prosop.

Se dezbrăcă în grabă şi intră în pîrîu. Îşi clătea părul cînd apăru J.T. şi încremeni în loc, cu gura căscată.

Aria înşfăcă prosopul, să-şi ascundă goliciunea, trăgîndu-se după un copac.

– Pleacă! Du-te mai repede.

O ascultă supus şi-i întoarse spatele, luînd-o pe cărare.

Prinţesa zîmbi şi începu să fredoneze veselă. Omul acesta odios şi jignirile lui o încîntau, deşi-i spusese că „era slăbănoagă" şi „nu l-ar interesa nici dacă ar defila goală în faţa lui". O atrăgea fără să-şi dea seama de ce... Verişoara ei făcuse un copil cu valetul care întorcea pendula din dormitorul ei în fiecare noapte. Aria o auzise spunînd pe mama ei că biata fată fusese hipnotizată, mai mult ca sigur. I se lăţi zîmbetul gîndindu-se la tot felul de lucruri.

Se îmbrăcă încet, nu-şi puse desuurile şi începu să-şi pieptene părul. Nu terminase încă să se aranjeze cînd se întoarse J.T.

– Aven homari la micul dejun. În ladă sînt cîteva bucăţi de pîine prăjită.

Simţea cum o priveşte în timp ce îşi învolbura părul lung, negru, în briza dimineţii.

La un moment dat, o apucă de umeri şi o zgîlţîi.

– Ascultă fato, te joci cu focul. Îţi imaginezi probabil că sînt un servitor de-al tău pe care poţi să-l tachinezi fără să ţi se întîmple ceva, dar te înşeli.

Apoi, înfigîndu-şi degetele în carnea ei, o sărută sălbatic. Cînd termină o împinse la o parte.

– Eşti o copilă inocentă de douăzeci şi patru de ani şi intenţionez să te las aşa pentru ducele tău Julian, dar nu mă provoca. Nu sînt servitorul tău şi nu poţi avea încredere în mine. Şi acum mişcă-ţi fundul şi pregăteşte micul dejun.

Aria nu se dezmeticise bine. Îşi duse mîna la gură. Julian o sărutase odată dar numai după ce-i ceruse permisiunea şi atunci de-abia o atinsese. Nici nu se putea compara cu sărutul crud şi fierbinte al acestui bărbat.

– Te urăsc, murmură ea.

– Bun! Nici eu nu mă omor din dragoste pentru tine. Şi acum şterge-o!

Micul dejun se desfăşură în tăcere.

După ce mîncară, J.T. îşi aprinse o ţigară. Aria deschise gura să-i spună că nu-i permitea să fumeze, dar o închise la loc.

Nu avea chef să-i vorbească şi, într-un fel, se temea de el. De-abia aştepta să plece odată de pe insula aceasta.

După ce îşi termină ţigara se ridică posomorît, îi spuse să rămînă în tabără şi plecă.

Aria îşi strînse genunchii la piept şi se gîndi la bunicul ei. Ce mult şi-ar dori să fie acasă!

După cîteva ore, o porni spre plajă. Americanul se întinsese la umbra palmierului, cu ochii închişi, deschis la cămaşă, cu puşca sprijinită de copac.

– Ai de gînd să pescuieşti din nou? o întrebă el, fără să deschidă ochii.

Nu-i răspunse şi exact în momentul acela auziră o barcă cu motor.

J.T. sări în picioare în cîteva secunde.

– La pămînt, îi porunci el. Să nu te mişti din loc pînă nu-ţi spun eu.

Înşfăcă puşca şi o luă la fugă pe plajă.

Aria îl văzu făcînd cu mîna, în semn de saiut. Atunci se ridică şi îşi netezi părul. Cu rochi ei prea scurtă, fără mîneci şi părul răvăşit nu arăta grozav.

Înaintă pe plajă spre locotenentul Montgomery cu toată graţia deprinsă în anii ei de instruire.

– N-am fost atît de fericit în viaţa mea să văd pe cineva, îi spunea J.T. bărbatului, care era mult mai scund decît locotenentul Montgomery.

– Dolly mi-a spus să vin devreme. Era foarte îngrijorată pentru tine. De fapt, mă gîndeam că o să pescuim cîteva ore împreună, înainte să plecăm.

– Nu, mulţumesc. Vreau să mă întorc cît mai repede.

– Înseamnă că te-ai simţit singur. Ţi-am spus eu...

Se întrerupse cînd o văzu pe Aria.

– Măi să fie! exclamă el, impresionat.

Se vedea că era o femeie rafinată, după prestaţia ei. Bill ştia că J.T. provenea dintr-o familie bogată şi se gîndi că se potrivea perfect cu această fiinţă

superbă. I-ar plăcea să-l vadă însurat – poate atunci n-ar mai fi atît de gelos pe prietenia dintre el şi Dolly.

– Să ştii că m-ai dat gata.

– Nu este ceea ce crezi, pufni J.T. şi apoi se întoarse spre Aria. Ţi-am spus să nu te mişti de la locul tău.

Bill zîmbi cu subînţeles. O ceartă între îndrăgostiţi.

– Parcă te cunosc de undeva, îi spuse Bill. Hei, J.T., n-ai de gînd să ne faci prezentările?

– Bill Frazier, ţi-o prezint pe Alteţa Sa Regală...

Se răsuci spre Aria.

– Nu ştiu cum te cheamă.

– Prinţesa! exclamă Bill. Cu ea semeni. Cu prinţesa care a vizitat ieri şantierul naval.

– Dar am fost aici, se miră Aria. Sînt de cîteva zile. De fapt mi s-a părut că au trecut ani în şir.

J.T. o apucă de braţ încruntat şi o trase spre palmier.

– Hei, zise Bill nervos, aşa te porţi tu cu o prinţesă? Din cîte am înţeles, ţara ei este foarte importantă!

– M-da, bombăni J.T., oprindu-se sub copac. Şi acum explică-mi de ce voiau bărbaţii aceia să te împuşte?

– Să o împuşte? întrebă Bill, alergînd după el. Cînd am văzut-o era înconjurată de cincizeci de aghiotanţi. N-am auzit de nici o împuşcătură.

– Bill, zise J.T. Cînd prinţesa ta vizita şantierul, prinţesa aceasta era aici, cu mine.

Bill nu mai înţelegea nimic.

– Ai cumva o soră?

– Nu seamănă cu mine, îi spuse Aria, la fel de nedumerită.

– Hai, povesteşte, o îndemnă J.T.

Aria îi explică în grabă cum fusese răpită şi cum reuşise să scape.

– Poţi să-ţi desfaci legăturile dar nu ştii să-ţi scoţi rochia? se minună J.T., ridicînd din sprîncene.

– Trebuie să te descurci aşa cum poţi, se încruntă ea.

– Hei, exclamă Bill. Crezi că tipul care te-a răpit a strecurat o dublură?

– O dublură? întrebă Aria.

– Cineva care se dă drept tine, îi explică J.T. amuţind-o.

Bill se uită serios la prietenul lui.

– De unde ştii că nu minte?

J.T. o măsură pe Aria din cap pînă-n picioare.

– Ea este adevărata prinţesă. Sînt gata să pariez pe viaţa mea şi a întregii mele familii. Nimeni n-ar fi putut s-o imite atît de bine.

Bill o privi pe Aria ca şi cînd ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Soţia mea va fi încîntată să te cunoască. Ieri, cînd m-am întors acasă, mi-a pus o sută de întrebări despre tine – adică despre prinţesă. Voia să afle în ce erai îmbrăcată, dacă aveai coroană pe cap.

Se opri.

– Dar cred că nu erai tu.

Aria zîmbi superior.

– Poate o să-i acord o audienţă soţiei tale, într-o zi.

Bill îl privi uimit pe J.T.

– Este chiar o prinţesă?

– Mai mult sau mai puţin. O să ne gîndim ce este de făcut.

Aria considera că totul se putea rezolva foarte simplu.

– Trebuie să mă întorc şi să-i explic guvernului vostru ce s-a întîmplat.

– Şi de unde o să ştie care este adevărata prinţesă? o întrebă J.T. cu glasul unui tată care-şi dojeneşte copilul neascultător.

– O să le spui tu. Doar eşti american.

– Nu uita că sînt un om de rînd, se înfurie J.T.

– Din cîte ştiu, toţi americanii sînt egali, îl contrazise ea. Fiecare este propriul său rege.

– Să... începu J.T.

– Stai puţin, îl întrerupse Bill. Oare nu putem discuta fără să vă certaţi?

J.T. se uită la Aria.

– Cunoşti vreo personalitate de la Washington? Generali? Senatori?

– Da, generalul Brooks a stat o săptămînă în Lanconia. A încercat să-l convingă pe bunicul meu să-mi permită să fac această călătorie.

– Bunicul ei este regele, îi explică J.T. lui Bill. Înseamnă că trebuie să te ducem la Washington, la generalul Brooks.

Aria se îndreptă de spate.

– Sînt gata de plecare. Îmi iau hainele şi vă însoţesc imediat.

Apoi se opri, dîndu-şi seama deodată că nu putea să-şi ia hainele şi cameristele. Se afla într-o situaţie cumplită.

– Femeia aceea seamănă cu mine? murmură Aria.

– Dacă stau bine să mă gîndesc, nu era la fel de frumoasă ca tine, îi răspunse Bill, zîmbind.

J.T. îl privi dezgustat.

– Ştii, cel mai important lucru este să obţinem vanadiul pentru America. Bănuiesc că ai fost înlocuită pentru ca vanadiul să ajungă în mîinile inamicului.

– Vanadiu? se miră Bill.

– Este un aliaj pe care-l pui în oţel ca să-l întăreşti, îi explică J.T. agitat.

Apoi îi aruncă o privire Ariei.

– Nu poţi să te prezinţi în faţa unui general în asemenea hal. Bill, crezi că putem ajunge la Miami cu barca ta?

– La Miami? Ar dura ore-n şir.

– Avem tot timpul la dispoziţie. O să-i cumpărăm nişte haine, o s-o suim în trenul de Washington şi gata.

– Dar este o străină, într-o ţară străină. N-ar trebui s-o însoţească cineva? îl întrebă Bill.

– Nu uita că ne aflăm în plin război. Mîine dimineaţă la nouă, trebuie să ne prezentăm la serviciu. În război nu te penalizează dacă întîrzii, te împuşcă. O să fie în siguranţă dacă ajunge la generalul Brooks.

Ezită.

– Şi, oricum, n-aş putea s-o însoţesc. Şi acum hai la cumpărături.

Bill îi zîmbi nervos Ariei şi alergă după prietenul său.

– Eşti nebun, J.T. O să se facă miezul nopţii pînă ajungem la Miami. Şi nu uita că este duminică. Nu este deschis nici un magazin şi spune-mi te rog cu ce o să-i cumperi haine? N-are nici un ban. Ştii doar că s-au împărţit cupoane pentru îmbrăcăminte. Cred că va trebui s-o predăm guvernului, să facă ce vor cu ea.

– Nu.

– Ai putea să-mi explici şi mie de ce, dacă tot m-am amestecat în povestea asta?

J.T. se opri.

– Cineva din Key West a încercat s-o omoare. Dacă deconspiră prinţesa impostoare, o s-o lichideze în nici două zile. Am auzit că generalul Brooks este un om inteligent. Va şti cum să iasă din încurcătură.

– Văd că ai încredere în ea, remarcă Bill.

Peste o jumătate de oră erau gata de plecare. Bill îi întinse mîna Ariei s-o ajute să se urce.

– Preferă să-şi rupă picioarele decît să te atingă, îi spuse J.T. dezgustat.

Aria încercă să se urce în barcă.

– La dracu'! pufni J.T. N-avem toată noaptea la dispoziţie. Stai acolo şi ai grijă cum te porţi, îi spuse el, săltînd-o peste marginea corabiei.

Aria tăcu, clocotind de furie. Temniţa ar fi prea blîndă pentru acest om.

Porniră în viteză. De-abia se ţinea pe scaun, dar îşi încleştase degetele de margini. Nu voia să-i dea satisfacţia s-o vadă rostogolindu-se pe podea.

După cîteva clipe J.T. trecu la cîrmă şi mări viteza. Aerul sărat îi biciuia faţa şi, după şocul iniţial, începu să se simtă bine. Bill o întreba din cînd în cînd dacă-i era rău, dar locotenentului Montgomery puţin îi păsa.

Tîrziu, după-amiaza, se opriră în Key Largo să facă plinul. Deşi înţepenise, Aria rămase în barcă. Fusese învăţată să stea ore-n şir într-un loc dacă era nevoie.

– De unde pot să cumpăr nişte sandvişuri? se interesă J.T.

– De la *Gertie's*, în capătul digului.

Bill rămase cu ea în barcă.

– Ce-i asta? se miră Bill cînd se uită în punga cu mîncare adusă de J.T. Cuţit şi furculiţă pentru sandvişuri? Şi o farfurie de porţelan?

J.T. îi smulse pachetul din mînă.

– Eşti gata de plecare? pufni el.

– Da, te aşteptam pe tine, îi răspunse Bill, la fel de enervat.

De îndată ce o porniră din nou spre nord, J.T. trînti un sandviş cu ou pe farfuria care-l costase atît de scump şi i-o dădu Ariei, cu cuţitul şi furculiţa.

Era pentru prima oară cînd mînca într-adevăr cu plăcere. Nici nu observase măcar ce mirat o privea Bill.

– O prinţesă adevărată, zise el. Să vezi ce faţă o să facă Dolly cînd o să-i spun.

– Ba n-o să-i spui, îi atrase atenţia J.T. Nu trebuie să afle nimeni.

Bill vru să protesteze, dar renunţă.

Sosiră la Miami la miezul nopţii.

– Va trebui să aşteptăm pînă dimineaţa, cînd se deschid magazinele, gemu Bill. Cum o să ajungem la timp la serviciu?

J.T. sări pe cheu.

– Leagă barca şi urmaţi-mă. Trebuie să dau un telefon.

Aria păşi pe ponton, hotărîtă să nu-şi arate oboseala.

– S-a aranjat, îi anunţă J.T. Peste cîteva minute va sosi un taxi. Ne întîlnim la magazin cu prietenul meu. La ora patru este un tren spre Washington. Sper că nu eşti prea obosită să-ţi cumperi haine, prinţesă?

– Nu sînt obosită deloc, zise Aria, îndreptîndu-şi spatele.

Taxiul sosi scrîşnind din frîne şi J.T. o împinse pe Aria pe bancheta din spate.

– Mie mi se pare foarte drăguţă, îl auzi ea pe Bill. Nu înţeleg de ce te porţi aşa.

J.T. nu-i răspunse. Se urcă lîngă şofer, îi dădu adresa şi o porniră pe străzile pustii.

– Eşti sigur că magazinul este deschis? zise taximetristul.

– Va fi pînă ajungem noi.

Se opriră în faţa unui mic magazin dintr-un cartier elegant, cu case impunătoare.

– Nu mi se pare prea grozav, remarcă Bill. Mai bine încercam la periferie.

J.T. se dădu jos din maşină.

– Iată-l! exclamă el, îndreptîndu-se spre Cadillacul lung, negru, tras la bordură.

– Scuză-mă de deranj, Ed, îi spuse J.T., întinzîndu-i mîna. Dacă n-ar fi fost o acţiune patriotică nu te-aş fi deranjat.

– Nici o problemă, îi răspunse bărbatul grizonat.

Avea înfăţişarea unui om înstărit.

– Funcţionarul n-a ajuns încă? se încruntă el.

– Nu, zise J.T. Ce-ţi mai face familia?

– Bine, un băiat este la Yale, celălalt în Forţele Aeriene. Dar mama ta?

– Îşi face griji pentru fiii ei, bineînţeles.

Bătrînul zîmbi şi scoase un teanc de bancnote din portofel, spre uimirea lui Bill.

– Sper că este de ajuns.

– Şi eu sper, dar ştii cum sînt femeile.

– Poţi să mi-o prezinţi?

J.T. deschise portiera taxiului şi o ajută să coboare.

– Sînt onorat, Alteţa Voastră Regală, spuse bătrînul.

Aria nu reuşea deloc să se acomodeze cu maniere americane. Omul n-ar fi trebuit să-i vorbească pînă nu-i era prezentat. Dar în comparaţie cu odiosul locotenent Montgomery, era culmea politeţii, aşa că înclină din cap.

J.T. se pregătea să-i facă un reproş cînd, în clipa aceea, o femeie cu nas coroiat coborî nervoasă dintr-un Chevrolet.

După cum ştie orice doamnă, nici o femeie nu poate fi mai snoabă în materie de îmbrăcăminte decît o vînzătoare dintr-un magazin de lux. Iar aceasta fusese trezită din somn în miez de noapte.

– Nu-mi place deloc să fiu deranjată, pufni ea. Ce dacă sîntem în război?

Apoi se întoarse spre Aria.

– De ea trebuie să mă ocup?

Cei trei bărbaţi rămaseră cu gura căscată, dar Prinţesa nu-şi pierdu cumpătul.

– Deschide magazinul şi arată-mi ce ai, zise ea atît de autoritar încît femeia se supuse imediat.

Era pentru prima oară cînd intra într-un magazin. La ea în ţară i se aduceau modele de materiale şi rochii, iar aici văzu că totul era gata confecţionat. I se părea atît de ciudat să poarte o rochie care nu fusese creată special pentru ea.

Vînzătoárea vorbea în spatele ei cu locotenentul. Aria văzu o bluză crem din mătase. Lîngă ea era alta, cu picăţele negre. Îşi dorise întotdeauna să vadă cum îi stătea cu galben.

Începea să-i placă să se îmbrace de-a gata.

– Poftim! îi şuieră vînzătoarea lui J.T. Sună la numărul acesta şi spune-i lui Mavis să vină imediat.

J.T. la fel ca orice bărbat se simţea stînjenit într-o atmosferă feminină şi se supuse imediat.

– Cine este? îl întrebă Bill, arătînd spre bărbatul mai în vîrstă, care reuşise să deschidă magazinul în miez de noapte.

– Un prieten de-al mamei. Este proprietarul a două bănci, îi explică J.T. în timp ce forma numărul.

– Aştept, zise Aria nerăbdătoare din cabină.

Mavis sosi în grabă, bancherul plecă, iar Bill şi J.T. se aşezară pe scaune, să aştepte. Bill aţipi, în timp ce J.T. se fîţîia impacientat.

– Nu-mi place deloc, spuse Aria, studiindu-se în oglindă.

– Dar este o Mainbocher, protestă femeia. Poate dacă ar fi ajustată aici şi aici...

– Poate. Şi acum să trecem la cealaltă.

– La Schiaparelii?

– Da, o iau. Împacheteaz-o cu grijă.

– Da, ezită femeia. Aveţi bagajul aici?

– Nu am nici un bagaj. Trebuie să vă ocupaţi de tot.

– Dar... doamnă, în acest magazin nu se vînd geamantane.

Aria considera că femeia era de-a dreptul enervantă.

– Atunci va trebui să faci rost. Şi ai grijă să împachetezi rochia în hîrtie.

Americanii erau atît de ciudaţi, încît nu putea fi sigură că ştiau cum să prezinte o rochie.

Femeia ieşi din cabină şi-i şopti ceva lui Mavis.

– O să mai dureze, îl anunţă ea pe J.T.

– N-avem timp, protestă el. Peste cîteva ore trebuie să fiu la Key West. Ce măsură poartă?

– Patruzeci şi doi. Are un corp perfect, dar rochiile nu sînt întotdeauna perfecte, zise femeia cu diplomaţie.

– Atunci dă-i cîte una din fiecare model numărul şase.

Femeia se miră.

– O să coste o avere şi acum cu aceste cupoane...

J.T. scoase teancul de bani din buzunar. Erau bancnote de o sută de dolari.

– Te rog să mă crezi. Prinţesa aceasta merită nişte rochii din partea Americii, ţinînd cont de ce ne oferă.

Vînzătoarea căscă ochii mari.

– Îi trebuie şi pantofi.

J.T. continuă să numere bancnotele.

– Şi mănuşi. Lenjerie. Bijuterii.

J.T. se opri din numărat.

– Prinţesă, strigă el, trezindu-l pe Bill care fu cît pe ce să cadă de pe scaun. Vrei bijuterii?

– Aş avea nevoie de nişte smaralde şi cîteva rubine. Dar numai dacă sînt foarte roşii. Şi, bineînţeles diamante şi perle.

J.T. îi făcu semn cu ochiul vînzătoarei.

– Nu prea cred că ar purta sticlă şi gablonzuri, nu?

– Avem nişte cercei cu diamante.

J.T. scoase alte bancnote din teanc.

– O să-i ia. Dă-i tot ce ai la mărimea ei.

În momentul acela apăru Mavis cu un bărbat adormit care căra cîteva valize după el.

– Unde le duc? întrebă el posomorît.

– Arătaţi superb, îi spuse vînzătoarea Ariei, peste cîteva clipe, în cabină.

Prinţesa se studie în oglindă. Toată viaţa ei fusese obligată să arate bine. Rochiile erau frumoase. Făcuseră economie la material, din cauza războiului, dar cădeau bine. Însă avea părul răvăşit strîns într-un coc şi era palidă la faţă.

– Frumosul dumneavoastră prieten este grăbit, îi spuse vînzătoarea.

– Nu este al meu şi nici nu-l găsesc deosebit de frumos. Eşti sigură că femeile americane poartă rochii atît de scurte?

Dar vînzătoarea încremenise pe loc.

– Nu este frumos? zise femeia, în cele din urmă.

În momentul acela, Aria își dădu seama că nu-l privise niciodată atentă pe locotenentul Montgomery, așa că deschise ușa cabinei și-l urmări din priviri.

Stătea tolănit pe un scaun antic – o imitație nu prea reușită – cu picioarele întinse pe podea și mîinile vîrîte în buzunare. Avea umeri lați, era suplu și înalt. Părul negru, ondulat, se asorta cu ochii albaștri, genele dese, nasul drept și buzele perfecte. Doar bărbia era brăzdată de o dungă.

– Da, doamnă. Este frumos, nu-i așa?

– Iau toată lenjeria. Poți să-mi împachetezi și costumul verde din mătase.

– Da, doamnă.

Femeia se îndepărtă fără să i se răspundă la întrebare.

Cînd rămase singură, Aria zîmbi în oglindă. Stătuse zile întregi pe o insulă, cu acest bărbat frumos – și nici măcar nu observase. Bineînțeles manierele lui grosolane stricau aspectul exterior. Înainte să plece din Lanconia, sora ei o tachinase, spunîndu-i că o să-și petreacă timpul alături de bărbați frumoși. Și iată că avusese parte de un episod romantic pe o insulă, cu un bărbat foarte atrăgător și nu-l băgase în seamă nici măcar o singură dată.

– Prințesă, trebuie să mergem. Trenul pleacă într-o oră, zise J.T. furios, de cealaltă parte a paravanului.

Aria închise ochii, se întări și ieși din cabină. Ce dacă era frumos? Auzise că și diavolul era!

Bill fluieră cînd apăru în cameră, dar înainte ca Aria să-și exprime revolta, omul care adusese bagajele reacționă la fel. Mă rog, se pare că fluieratul era un fel de compliment.

Bineînțeles, locotenentul Montgomery nu spuse nimic și o înșfăcă de braț, trăgînd-o spre ușă.

Se smulse din strînsoarea lui – acum căpătase experienţă şi se aşeză.

– Nu pot să călătoresc cu părul răvăşit.

– O să faci ce ţi se spune şi mulţumeşte-te...

Vînzătoarea se băgă între ei doi şi scoase un pieptene din buzunar.

– Dacă-mi permiteţi.

– N-avem timp de o coafură sofisticată, îi atrase atenţia J.T.

Femeia pieptănă părul încîlcit al Ariei, îl împleti repede şi-l strînse în vîrful capului.

– Seamănă cu o coroană, spuse ea încîntată.

Aria se uită într-o oglindă. O aranjase frumos, dar apoi o văzu pe Mavis. Fata avea părul lung pînă la umeri, pieptănat modern şi arăta mult mai şic. Acasă, în Lanconia, coafura ei ar fi fost foarte potrivită, dar în America era demodată.

J.T. îi luă oglinda din mînă.

– O să te admiri cît vrei în tren. Hai, vino. Ne aşteaptă două taxiuri. Unul pentru noi şi altul pentru afurisitele tale de bagaje.

Cînd o băgă în taxi, vînzătoarea alergă după ei şi-i dărui o sticluţă cu parfum.

– Pentru dumneavoastră, să aveţi noroc, zise ea.

Aria îi întinse mîna, cu palma în jos.

– Sper că vă plac noile haine, zise ea, strîngînd-o de degete şi făcînd o plecăciune.

J.T. o împinse pe Aria dar Bill se grăbi să intervină.

– Caleaşca vă aşteaptă, Alteţa Voastră Regală.

Aria îi zîmbi sclipitor şi se urcă în taxi, încadrată de cei doi bărbaţi.

– Păcat că soţia mea nu poate să mă vadă, zise Bill. N-o să creadă niciodată că am întîlnit o prinţesă adevărată.

– Poate veţi putea vizita Lanconia într-o zi. Casa mea va fi deschisă pentru voi.

– Casă? Nu locuieşti într-un palat? o întrebă el, dezamăgit ca un copil.

– Este din piatră, veche de trei sute de ani şi are două sute şase camere.

– Atunci este un palat, bineînţeles, se linişti Bill.

Aria îşi ascunse satisfacţia, bucuroasă că nu-l dezamăgise. Şi jură să-l primească împreună cu soţia lui, cu coroana Aratone pe cap, cea care avea un rubin cît un ou de găină în mijloc.

– Dacă aţi terminat cu jocurile de societate, sper că putem trece la probleme mai importante, remarcă J.T. Poftim, Prinţesă, zise el, întinzîndu-i un teanc de hîrtii verzi.

– Ce-i asta? întrebă ea, nedumerită.

– Sînt bani, pufni locotenentul.

– Nu mă ating de bani, îi răspunse Aria, întorcînd capul.

– Nu uita că este o prinţesă! exclamă Bill, vădit impresionat.

J.T. se aplecă şi smulse poşeta de piele din poala Ariei. Avea doar o batistă elegantă de dantelă înăuntru.

– Uite, îţi pun banii aici. Cînd ajungi la Washington, ia un hamal să-ţi care bagajele şi dă-i bancnota aceasta, cu cifra unu, fără zerouri. Pe urmă, urcă-te într-un taxi şi spune şoferului să te ducă la hotelul *Waverly*. Taximetristului o să-i dai o bancnotă cu cifra cinci. La hotel, întreabă de Leon Catton. Dacă nu este, cere să fie chemat. Spune-i că eşti prietenă cu Amanda Montgomery.

– Nu cunosc nici o persoană cu acest nume.

– Mă cunoşti pe mine; ea este mama mea. Dacă nu-i pomeneşti numele, n-o să capeţi o cameră. Leon păstrează cîteva apartamente libere, dar nu le dă oricui. N-ar strica să-l răsplăteşti cu o verzitură.

– O verzitură!

– O bancnotă de o sută de dolari. O să-l impresioneze. La fel ca ţinuta şi bagajul tău, probabil. Ah şi încă ceva.

Scoase o cutie din buzunar şi i-o dădu. Cînd o deschise, Aria găsi o pereche de cercei cu diamante. Îi ţinu în lumina farurilor unei maşini care venea din sens invers. Nu erau de prea bună calitate, dar îi puse la urechi.

– Nu spui niciodată „mulţumesc"?

– America o să aibă vanadiul pe care şi-l doreşte atît, spuse ea mîndră.

– Ţi-a zis-o, ce mai! exclamă Bill.

– Dacă va reuşi să se întoarcă în ţara ei. Dacă va convinge guvernul nostru că ea este adevărata prinţesă. Dacă...

Bill o bătu pe mînă, spre uimirea ei.

– Nici o grijă, scumpo, se vede de la o poştă că eşti prinţesă.

– N-o atinge şi nu-i spune scumpo. Este de neam mare, îl preveni J.T. ironic.

– Hai, încetează, se enervă Bill.

Şi restul călătoriei se desfăşură în linişte.

Capitolul 5

Aria stătea nemişcată în apartamentul ei din hotelul *Waverly*. Simţea că-i ard obrajii de furie. Cei din holul hotelului se amuzaseră pe seama ei. Nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva. Nu era deloc o experienţă plăcută.

Trenul fusese murdar, înghesuit şi plin de sute de soldaţi care încercaseră s-o atingă. Se distraseră copios cînd le spusese că nu aveau voie să pună mîna pe ea.

Cînd sosi la Washington, fusese atît de emoţionată încît uitase lecţia pe care i-o dăduse locotenentul despre bani. Hamalul fusese gata să-i sărute picioarele, dar taximetristul zbierase la ea că avea prea multe bagaje.

La recepţia hotelului era coadă şi cînd le spuse oamenilor să se dea la o parte din calea ei începuseră să protesteze. Mormanele ei de bagaje stîrniseră de asemenea neplăceri.

Aria nu ştia ce înseamnă să aştepţi la coadă, dar se lămuri imediat. Cînd ajunse la recepţie era foarte obosită şi agitată. Din păcate, recepţionerul se afla în aceeaşi stare. Îi rîsese în nas cînd îi spusese că dorea un apartament cu mai multe camere şi culmea

era că îi informase şi pe cei din spatele ei, care se amuzaseră copios.

Amintindu-şi de sfatul locotenentului Montgomery să arate ceva verde, întinsese poşeta. Dar gestul ei stîrni şi mai mult haz.

După o noapte nedormită, Aria se simţea îngrozitor. Ura America, pe americani şi îşi amintea vag ce-i spusese locotenentul Montgomery. Nu mai era stăpînă nici pe amabilitatea ei de a vorbi englezeşte. I se împleticeau cuvintele şi devenea din ce în ce mai confuză.

– Amanda Montgomery, reuşi ea să spună.

– Nu înţeleg, zise recepţionerul. Eşti nemţoaică?

În clipa aceea, cei din jur amuţiră brusc privind-o ostil.

Aria repetă numele cînd apăru alt bărbat, din spate. Era directorul hotelului şi numele Amandei Montgomery se dovedi un cuvînt magic. Certă recepţionerul, poçni din degete să cheme hamalii şi, peste cîteva minute o pofti în ascensor. Se scuză profund pentru nepoliteţea funcţionarului său, spunînd că era război şi nu găseai oameni potriviţi.

Şi acum, cînd se văzu singură în cameră, Aria se simţea pierdută. Cum să facă baie? Directorul, domnul Catton îi spusese să sune dacă avea nevoie de ceva, dar nu vedea nici un clopot pe nicăieri.

Auzi o bătaie în uşă şi apăru un băiat cu bagajele. După ce le aranjă în dulap, rămase încremenit în mijlocul camerei.

– Poţi să pleci! îi spuse ea. Băiatul se strîmbă şi porni spre uşă.

– Stai! strigă ea, înşfăcînd poşeta.

Din cîte observase, americanii erau foarte fericiţi să primească bancnote verzi cu multe zerouri, aşa că scoase una şi i-o dădu.

– Am nevoie de o cameristă. Ştii pe cineva care ar putea să mă ajute să mă îmbrac, să-mi fac baie şi să-mi despachetez lucrurile?

Băiatul căscă ochii la bancnota de o sută de dolari.

– Pentru cît timp? Sora mea ar putea să vă ajute, dar nu acceptă să fie servitoarea cuiva la nesfîrşit.

Acum era rîndul Ariei să se mire. În ţara ei nu era o ruşine să fii cameristă. Doamnele ei de onoare erau aristocrate.

– Pentru cîteva zile, reuşi ea să spună.

– O s-o sun, zise băiatul şi se duse la telefonul negru de la fereastră.

Aria vorbise la telefon, dar nu formase niciodată numărul, aşa că îl urmări interesată. Băiatul îi întoarse spatele şi Aria se duse în dormitor.

Femeia sosi peste două ore. Era acră, posomorîtă şi-i preciză de la început că nu era o servitoare şi acceptase numai pentru că se aflau în plin război şi erau vremuri grele.

La ora patru, Aria reuşi să se culce. Făcuse baie, îşi spălase părul, mîncase destul de modest şi acum avea de gînd să se odihnească.

De-abia închise ochii, cînd sună telefonul. Răspunse ameţită.

– Da? Alteţa Sa Regală.

– Nu renunţi la ifosele tale nici cînd dormi, nu-i aşa? îi spuse o voce cunoscută.

– Ce doreşti, locotenente Montgomery? îl întrebă ea, ridicîndu-se.

– Bill mi-a spus să te sun, să vedem dacă te-ai descurcat.

– Bineînţeles că m-am descurcat.

– N-ai avut probleme la hotel?

– Nu. Toţi au fost foarte amabili, minţi ea.

– Ai luat legătura cu generalul Brooks?

– O să iau mîine.

– Mîine! Şi azi ce ai făcut?

Îi venea să zbiere la el, să-i spună că aşteptase ia coadă, că fusese umilită, că avea o cameristă care o ura, că fusese acuzată că este nemţoaică.

– Mi-am spălat părul şi mi-am făcut o baie fierbinte.

– Bineînţeles. Ar fi trebuit să-mi imaginez. O prinţesă pune luxul pe primul plan. O să te sun mîine seară să vedem ce ai rezolvat.

– Nu te deranja, te rog. Sînt sigură că guvernul o să scape de impostoare.

– Înseamnă că n-ai citit ziarele, zise el, după o scurtă pauză. Prinţesa se bucură de mare succes. Poate că americanii o s-o placă mai mult decît pe cea adevărată.

– Ce om oribil! exclamă ea, trîntind receptorul.

Apoi, se dădu jos din pat şi se duse în livingroom. Îi aduseseră un ziar odată cu cina, dar nu-l desfăcuse.

Pe pagina a doua era o fotografie a unei femei care-i semăna foarte mult. Le zîmbea unor bărbaţi în uniformă şi tăia o panglică lată. Sub poză scria: *Alteţa Sa Regală, Prinţesa Aria de Lanconia răspîndeşte pacea în America*. În clipa aceea, o recunoscu pe verişoara ei, Maude. „Ai fost întotdeauna geloasă pe mine, Cissy?" se întrebă ea mirată, adresîndu-i-se verişoarei sale pe numele familial de alint. Cînd se uită mai atent la fotografie, observă că în spate se vedea Lady Emere, mătuşa lui Cissy. Era clar că o

proteja de ceilalţi din suită, dar cineva tot o să-şi dea seama pînă la urmă.

– Cum de n-au remarcat lipsa mea? zise ea, printre lacrimi.

Se băgă în pat, dar nu reuşi să doarmă prea bine.

De dimineaţă, apărură alte probleme. Camerista plecase cînd îi întinsese piciorul să-i pună ciorapii, aşa că îi luă trei ore să se îmbrace. Noroc cu pălăria neagră, cu voaletă, care-i ascundea părul aranjat neîndemînatic.

Cînd ieşi din hotel, începu să şovăie dar înălţă capul şi păşi mîndră. Auzi din nou fluierături apreciative din partea bărbaţilor, în timp ce străbătea holul, dar nu-i băgă în seamă.

Noroc că reuşi să se înţeleagă cu portarul. Îi spuse că voia să discute cu generalul Brooks, iar el chemă un taxi. Aria arătă spre un cadillac negru.

– Vreau maşina aceea.

Portarul discută cu şoferul care acceptă imediat.

– O să vă ducă la Pentagon.

Aria îşi dăduse seama că americanii aşteptau să fie răsplătiţi pentru fiecare serviciu, aşa că îi dădu portarului o bancnotă de o sută de dolari. Omul îi deschise portiera limuzinei.

Prinţesa se rezemă de spătarul banchetei şi închise ochii. În această maşină luxoasă se simţea pentru prima oară în siguranţă de cînd fusese răpită.

Şoferul deschise uşa maşinii şi apoi o conduse pînă la intrarea Pentagonului.

– Am fost plătit, îi spuse el solemn, cînd vru să-i plătească.

Oricum, nu-i mai rămăseseră decît cîteva bancnote. Îi zîmbi, încîntată să vadă că era tratată în sfîrşit cu respect.

Timpul petrecut în maşină era doar o pauză care prevestea furtuna. Nimic din ce i se întîmplase pînă acum nu o pregătise pentru Pentagonul în plin război. Oamenii se fîţîiau peste tot, maşinile ţăcăneau, oamenii strigau ordine, radiourile difuzau ştiri.

Se opri la un birou şi ceru să discute cu generalul Brooks.

– Pe acolo, îi spuse o femeie cu gura plină de creioane. Întreabă acolo.

Aria o porni pe coridor şi întrebă din nou.

– Nu sînt secretara lui, pufni omul. Nu ştii că sîntem în război?

Aria opri încă cinci oameni şi toţi o îndrumaseră spre altcineva. De vreo două ori, fusese ameninţată cu puşca. Cineva îi spuse să revină săptămîna viitoare. Alt ofiţer o sfătui să se întoarcă după terminarea războiului. Un soldat o înşfăcă de braţ şi o dădu pe uşă afară.

Aria îşi netezi costumul, îşi aranjă pălăria şi intră din nou. Dacă americanii refuzau adevărul, o să le ofere o poveste pe cinste. Dădu buzna într-o sală de conferinţe şi zise pe un ton cît se poate de normal.

– Sînt spioană germană şi nu-mi dezvălui secretele decît generalului Brooks.

Oamenii se opriră unul cîte unul din activitatea lor şi o priviră uluiţi. Apoi, după cîteva clipe de linişte, se dezlănţui un adevărat balamuc. Soldaţi înarmaţi se năpustiră înăuntru, înconjurînd-o.

– Să nu mă atingeţi, zbieră ea spre bărbaţii care o luaseră pe sus.

– Am ştiut că este nemţoaică din clipa în care am văzut-o, zise o femeie.

O tîrîră pe un coridor lung. Oamenii deschideau uşile peste tot să se holbeze la ea. Aria era mulţumită

că îi căzuse pălăria pe ochi. N-o să mai plec niciodată din Lanconia, jură ea.

După un timp, care i se păru lung cît un secol, soldaţii o aşezară pe un scaun.

– Ia s-o vedem, spuse o voce supărată.

Aria înălţă capul, uitîndu-se drept în ochii generalului Brooks.

– Mă bucur să vă revăd, zise ea ca şi cînd ar fi fost la o recepţie de gală şi îi întinse mîna.

Generalul Brooks se zgîi uimit.

– Afară! le ordonă el soldaţilor care intraseră în cameră.

– S-ar putea să fie periculoasă, îi atrase atenţia un bărbat care o ameninţa cu un pistol.

– O să mă descurc, nici o grijă, zise generalul, sarcastic.

După ce rămaseră singuri, se întoarse spre Aria.

– Alteţa Voastră Regală! exclamă el, atingîndu-i degetele. Parcă eraţi în Virginia?

– Nu eu, cineva care-mi seamănă!

Generalul o privi mult timp.

– O să comand nişte ceai şi pe urmă o să vorbim în linişte.

Aria mîncă tot ce i se adusese apoi veni ora prînzului şi generalul tot nu terminase cu întrebările. O pusese să repete fiecare minut petrecut împreună în Lanconia. Voia să fie sigur că era adevărata prinţesă.

La ora două, o conduse într-un mic livingroom, să se odihnească. La trei şi jumătate fu poftită într-o cameră unde erau patru generali şi doi civili cărora trebui să le povestească totul, de la început.

În tot acest timp, îşi păstrase cumpătul, fără să se înfurie sau să se arate obosită. Începea să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Dacă aceşti oameni n-o

credeau şi, în consecinţă n-o ajutau să se întoarcă ia ea în ţară, va pierde totul: propria-i identitate, pe cei dragi, naţionalitatea. Iar Lanconia va avea o regină impostoare – o femeie roasă de gelozie, căreia nu-i păsa de binele ţării.

Îşi păstră mintea limpede şi răspunse de zeci de ori la aceleaşi întrebări.

La ora zece, o trimiseră la hotel, sub escortă. O femeie ofiţer îi pregăti baia şi îi cotrobăi prin lucruri pînă se spălă. La miezul nopţii, reuşi în sfîrşit să se culce.

Încăperea de la Pentagon era plină de fum de ţigară şi trabuc. Masa de mahon era încărcată cu pahare goale, scrumiere şi resturile sandvişurilor uscate. Mirosea a transpiraţie şi enervare.

– Nu-mi place! zbieră generalul Lyons, scoţîndu-şi trabucul din gură.

– Cred că avem destule dovezi că spune adevărul, zise congresmanul Smith.

Era singurul din cei şase oameni care arăta mai odihnit, deşi avea cearcăne adînci.

– N-aţi văzut cicatricea de la mîna stîngă? În dosarele noastre este consemnat că a căzut la vînătoare, cînd avea doisprezece ani.

– Dar cine ştie care prinţesă ar fi mai bună pentru America? spuse generalul O'Connor. Lanconia nu contează pentru noi decît în ceea ce priveşte vanadiul. Dacă prinţesa impostoare ni-l dă, restul nu mai contează. Ce rost are să ne amestecăm?

– Lanconia se află lîngă Germania şi Rusia. Rusia este aliata noastră acum, dar nu uitaţi că are un regim comunist. După război...

– Cine ştie ce o să se întîmple cu Lanconia după război? Să spunem că repunem prinţesa pe tron. Din cîte am înţeles are rude în familiile nobiliare germane. Dacă se mărită cu vreun neamţ?

Cei şase bărbaţi începură să vorbească în acelaşi timp, pînă cînd generalul Brooks bătu cu pumnul în masă.

– Avem nevoie de ea pe tronul Lanconiei, nu vă daţi seama? Aţi auzit doar! A promis că o se ne dea vanadiul. Şi ne-am putea asigura că o s-o facă, măritînd-o cu un american.

– Un american? se miră congresmanul Smith. Nobilii ăştia se căsătoresc numai cu cineva de acelaşi rang. Şi în ţara aceasta am abolit monarhia, ai uitat? Unde să găseşti un prinţ american?

– Fetiţa aceasta ar face orice pentru ţara ei, insistă generalul Brooks. Sînt convins. Dacă îi spunem că o s-o ajutăm numai dacă se mărită cu un american şi mai tîrziu îl face rege, o să accepte, veţi vedea.

– Parcă era logodită?

– Da, cu un babalîc pompos, care ar putea să-i fie tată, zise generalul Brooks. O vrea pe prinţesa noastră numai pentru banii ei.

– Prinţesa noastră? pufni generalul Lyons.

– Va fi a noastră dacă o ajutăm şi o măritătm cu un american. Gîndiţi-vă ce ar însemna să avem baze militare atît de aproape de Rusia şi Germania.

Bărbaţii se gîndiră. Da, ar fi interesant.

– Şi pe cine o să punem rege? întrebă congresmenul Smith.

– Pe cineva de încredere. Care crede în America.

– Trebuie să fie de familie, zise generalul Brooks. Nu putem să-i cerem unei prinţese să se mărite cu un

gangster sau cu un imbecil. Vom pune pe tron cel mai valoros american.

Generalul Atteborugh căscă.

– Propun să amînăm discuţiile pentru mîine dimineaţă.

Şi ceilalţi îl aprobară uşuraţi.

A doua zi, şase bărbaţi obosiţi se întîlniră din nou. Patru dintre ei îşi întrebaseră soţiile, fără să le ofere o explicaţie, care american ar fi bun de rege. Clark Gable cîştigă cele mai multe voturi, urmat de Cary Grant. Robert Taylor se situă mult în urma lor.

După cîteva ore de discuţii, aleseră şase nume. Doi dintre ei erau tineri congresmeni, unul om de afaceri nu prea tînăr şi trei fii din cele mai vechi familii ale ţării, ai căror strămoşi sosiseră cu vasul Mayflower.

Toţi fuseseră supuşi unei cercetări minuţioase. Trebuiau să afle dacă aveau vreun secret ruşinos.

– Verificaţi-l şi pe tipul acela, Montgomery, le sugeră congresmenul Smith. Să vedem dacă putem avea încredere în el să-şi ţină gura.

Aria fu ţinută prizonieră timp de trei zile în camera de hotel. Doi soldaţi înarmaţi stăteau zi şi noapte în faţa uşii ei, iar strada era împînzită de patrule. A doua zi de dimineaţă, generalul Brooks îi trimise un teanc de reviste.

Era pentru prima oară cînd Aria avea ocazia să studieze americanii. I se păreau frivoli, interesaţi mai mult de stele de cinema şi cîntăreţe de cabaret. Revista *Life* avea cîteva pagini rupte şi se vedea clar din conţinut că fusese un articol despre prinţesa din Lanconia.

La ora şase, în cea de-a patra zi, o femeie ofiţer veni la ea în cameră, s-o ajute să se îmbrace. Erau foarte profesioniste şi reci, o ascultau pe Aria şi nu se plîngeau.

La opt era la Pentagon, în compania celor şase bărbaţi. Îi explicară că trebuia să se mărite cu un american şi să-l încoroneze rege.

Aria îşi ascunse revolta. Se pare că aceşti americani considerau că puteau să-i ceară orice. Încercă răbdătoare să le explice de ce era imposibil.

– Soţul meu va fi prinţ consort şi nici un american nu are vreun regat pe care să-l unesc cu al meu.

– Ai tot „regatul" Americii, îi spuse unul din ei, sarcastic.

– Este imposibil, insistă ea. Sînt logodită. Poporul meu nu va accepta şi nici bunicul.

Spera că îi convinsese. Dar congresmenul Smith începu să-i explice un plan revoltător.

– Dacă înlăturăm impostoarea fără să ştim despre ce este vorba, îţi primejduim viaţa. O singură greşeală şi ai mierlit-o.

– Am mierlit-o?

– Adică o să te omoare. Trebuie să aflăm de ce au vrut să te ucidă şi cine încearcă să priveze America de vanadiu. Probabil că este cineva care te cunoaşte.

Aria nu-i răspunse, dar ştia că omul avea dreptate. Se albise la faţă. N-avea rost să le spună că verişoara ei era impostoarea, pentru că Cissy nu era creierul acţiunii, bineînţeles.

– Avem cîteva atuuri, zise un bărbat grizonat, cu pieptul plin de medalii. Mai întîi, nu ştiu că trăieşti, aşa că n-o să te caute.

– Iată planul nostru, spuse altul. O lăsăm pe prinţesa impostoare să-şi termine turul, să se întoarcă în

Lanconia şi pe urmă o răpim. Vei apare în acelaşi timp în ţară şi cred că cineva o să ia legătura cu tine să înlocuieşti prinţesa dispărută.

– În felul acesta vom afla cine a regizat totul, zise congresmenul Smith.

Generalul Brooks îşi drese glasul.

– Dar va trebui să ai naţionalitate americană şi un soţ american.

Aria nu înţelegea nimic.

– Dar eu nu sînt americancă. Cum credeţi că aş putea să-i induc în eroare?

– O să te învăţăm.

– De ce? gemu ea.

Îşi dorea atît de mult să se întoarcă acasă! Se săturase de mîncarea lor, de obiceiurile lor ciudate, de limba pe care n-o stăpînea perfect. Se săturase să fie privită ca o spioană. Nu mai suporta cameristele care o înjurau pentru că întindea piciorul să-i pună ciorapii. Se săturase să aibă de-a face cu oameni şi situaţii care o depăşeau. Voia cu disperare să se întoarcă acasă.

Generalul Brooks o luă de mînă şi o strînse.

– Dacă răpim prinţesa impostoare şi apari în locul ei cu atitudinea ta regală, mîncînd biscuiţi cu furculiţa şi cuţitul, bărbaţii care au încercat prima oară să te ucidă, o s-o facă din nou şi, de data aceasta s-ar putea să reuşească. Vrem să facem în aşa fel încît să aibă nevoie de o femeie care-ţi seamănă şi să le oferim o americancă din care vor încerca să scoată o prinţesă.

– Să mă educe ca pe o prinţesă?

Absurditatea acestei idei îi alungă celelalte gînduri.

Generalul Brooks zîmbi, dar ceilalţi o priveau serioşi. Aria îşi spuse că trebuia neapărat să înţeleagă ce voiau de la ea.

– Trebuie să învăţ să mă comport ca o americancă şi pe urmă să fiu educată ca o prinţesă?

– Crezi că o să poţi face faţă? o întrebă congresmenul Smith.

– O să-mi joc foarte bine rolul de prinţesă, îi răspunse ea dispreţuitor.

Toţi, în afară de congresmen izbucniră în rîs.

– Dar nu am nevoie de un soţ american, zise Aria.

Poate dacă accepta o parte din planul lor, vor renunţa la aspectele ridicole.

Generalul Lyons se încruntă.

– Adevărul este că nu sîntem dispuşi să ne riscăm gîturile pentru tine decît dacă vei domni alături de un american. Dacă nu eşti de acord, n-ai decît să te descurci singură.

Se gîndi înainte să le răspundă. Doar nu vorbeau serios?

– Dar am acceptat să vă dau vanadiul.

Congresmenul Smith îi aruncă o privire rece.

– Vrem mai mult decît atît. Vanadiul este preţios acum, pentru perioada războiului. Pe urmă, sîntem interesaţi să avem baze militare pe teritoriul Lanconiei, ca să putem supraveghea Germania şi Rusia.

– Dacă o să cîştigaţi acest război, preciză Aria, enervată. Iar dacă va cîştiga Germania, Lanconia va avea un prinţ consort american, din tabăra adversă.

Trebuia să-şi protejeze ţara.

– N-o să pierdem. Omul nostru trebuie să devină rege, o repezi congresmenul Smith.

– Nu pot, începu Aria, dar se opri.

Cereau prea mult: sacrificii militare, diplomatice şi personale. Se uită la mîinile ei. Dar ce avea de ales dacă nu accepta? America era cel mai ciudat loc pe care-l văzuse vreodată şi ar fi îngrozitor să fie nevoită să stea aici pe vecie...

Îşi ridică privirile şi-i văzu cum o urmăreau concentraţi. Apoi se deschise uşa şi o femeie în uniformă îi şopti ceva generalului Brooks.

– Prinţesă, zise el, o să facem o scurtă pauză. Veţi fi condusă în altă sală, să vă odihniţi.

Bărbaţii ieşiră înaintea ei. N-o să se obişnuiască niciodată cu manierele lor grosolane, dar bine că îi lăsaseră cel puţin timp de gîndire.

Cei şase bărbaţi intrară într-o încăpere unde se aflau paisprezece ofiţeri. Obosiţi, cu ochii roşii. Nici unul din ei nu dormise în ultimele trei zile. Adunaseră informaţii despre candidaţii la titlul de rege. Primiseră autorizaţii speciale care le permiteau să se ducă în oraşul natal al respectivilor şi să ceară referinţe despre fiecare candidat în parte. Unul din ofiţeri, o femeie, îşi făcuse trei permanente în trei zile pentru că cel mai bun loc de bîrfă era coaforul. Acum toţi cei paisprezece erau doborîţi de oboseală.

Cînd intrară generalii, un locotenent făcu un pas înainte, cu hîrtiile în mînă.

– Ce aţi descoperit? întrebă congresmenul Smith, nerăbdător.

– Din păcate nu avem veşti prea bune. Charles Thomas Walden, citi locotenentul, descriind impresionantul arbore genealogic al tînărului.

– Mi se pare foarte potrivit, spuse Generalul Brooks. Ce-i cu el?

– Este homosexual, domnule.

– Următorul, tună generalul.

Celălalt era omul de afaceri. Se căsătorise cu o femeie nepotrivită, la şaisprezece ani şi acum îi plătea sume mari de bani, s-o ţină cît mai departe. Nu divorţaseră.

Altul era un jucător înrăit, altul avea o familie care se îmbogăţea făcînd afaceri pe piaţa neagră. Unul din tinerii congresmeni îşi vindea voturile, iar celălalt avea părinţi germani.

– Ei, ce ne facem? întrebă generalul Lyons. Nu mai avem timp. Impostoarea se întoarce în ţară peste două săptămîni. Dacă dă vanadiul Germaniei, va trebui să atacăm Lanconia.

– Am un frate, zise unul din ofiţeri, dar nimănui nu-i ardea de rîs.

După cîteva clipe, se ridică un tînăr locotenent.

– Domnilor, am un raport destul de interesant. Este vorba de locotenentul Montgomery, care a salvat viaţa prinţesei.

– N-avem timp... începu congresmenul Smith.

– Citeşte-l, îi ordonă Brooks.

– Jarl Tynan Montgomery a copilărit într-un mic oraş din regiunea Maine, care este practic proprietatea familiei sale. Sînt proprietarii şantierelor *Warbrooke Shipping*.

Locotenentul se opri, văzînd că le cîştigase atenţia. *Warbrooke Shipping* era o companie importantă, care contribuia din plin la efortul de sprijinire pentru război.

– Familia lui a venit prima oară în America în timpul domniei Elisabetei I. Motto-ul clanului lor este „*Nu vom vinde niciodată pămîntul*" şi, pînă acum l-au respectat. Mai au şi acum moşii în Anglia care au aparţinut strămoşului lor, Ranulf de Warbrooke, în

secolul al treisprezecelea. În America secolului optsprezece erau deosebit de bogaţi. Unul din ei s-a căsătorit cu o femeie, pe nume Taggert şi amîndoi fraţii au devenit stăpînii statului Maine. La începutul secolului nouăsprezece, familia Taggert a plecat de pe coasta de Est să-şi caute norocul şi a pierdut tot, pînă cînd în 1880, cînd Kane Taggert a recîştigat întreaga avere. O mătuşă a locotenentului Montgomery a plecat în Colorado la începutul secolului şi s-a căsătorit cu fiul acestui Kane Taggert. Acum locuiesc într-o reşedinţă din marmură şi sînt proprietarii oţelăriei *Fenton-Taggert*.

Alt furnizor important pentru război. Locotenentul îşi trase sufletul.

– Locotenentul Montgomery este înrudit de asemenea cu Tynan Mills din Washington. În afară de bani, printre strămoşii lor se numără marea ducesă din Rusia, o ducesă franceză, cîţiva conţi englezi şi nişte pistolari. Bărbaţii din familie au luptat şi au fost decoraţi în toate războaiele Americii. Ba chiar şi femeile au fost decorate. Cît despre locotenentul Montgomery în persoană, nu i-am găsit nici un cusur. A lucrat la şantierul naval al tatălui său, cu cei trei fraţi ai lui. Este un singuratic. Îi place să călătorească pe mare. La şcoală a fost un elev silitor, timp de trei ani a fost căpitanul echipei locale de canotori. S-a înrolat a doua zi după atacul de la Pearl Harbour, la fel ca fraţii săi şi după instruire a fost trimis în Italia. După un an şi jumătate a fost adus înapoi în SUA şi i s-a încredinţat o misiune. Trebuia să transforme navele civile în vase militare la Key West. Acum două luni un bombardier a lovit un dopozit cu muniţie. Unsprezece oameni au fost ucişi, dar locotenentul Montgomery a reuşit să stingă focul, înainte să explodeze depozitul.

A suferit arsuri grave, a stat cîteva săptămîni în spital şi plecase în permisie pe insulă, cînd a salvat prinţesa.

Locotenentul îşi încheie raportul, spunînd:

– În concluzie, domnilor, cred că acest Montgomery are cel mai albastru sînge din toată America.

– Nici vorbă! exclamă Aria. Nu mă căsătoresc nici în ruptul capului cu acel bărbat obraznic şi grosolan. Prefer să cerşesc pe străzi.

Era prima oară în viaţa ei cînd îşi exprima sentimentele deschis. Repulsia ei depăşea orice limite. Aceşti americani îşi pierduseră minţile!

Congresmenul Smith o privi dispreţuitor.

– Dacă ar fi vorba numai de tine, n-ar fi nici o problemă. Dar nu vreau să mă gîndesc ce ar face această prinţesă impostoare şi oamenii care o susţin din ţara ta. Sper că n-o să-ţi ucidă bunicul.

Închise servieta.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Prinţesă. Îţi doresc numai bine.

Fel de fel de imagini se perindau pe dinaintea ochilor ei: Cissy pe tron, alături de un criminal. Lanconia fusese odată o ţară războinică. Dacă o s-o tîrască în acest conflict cumplit care sfîşia lumea? Unii locuitori, fără copii, erau de părere că economia Lanconiei ar avea de cîştigat dacă s-ar băga în război.

Îşi imagină cum ar fi fost să locuiască într-un hotel american şi să citească în ziare despre bombardamentele din ţara ei. Ar fi singura vinovată. Merita să se mărite cu un bărbat nesuferit ca să cruţe vieţile supuşilor ei.

– Stai! strigă ea.

Congresmenul se opri în uşă.

– O să... fac ce doriţi, murmură Aria.

Se îndreptă de spate, demnă, stăpînindu-şi cu greu lacrimile.

– Locotenentul Montgomery a fost chemat deja, o informă Smith.

– Ticălosule, bombăni femeia ofiţer din spatele ei. Draga mea, nu ţi-ar strica să plîngi. Te-ai mai uşura. O să te duc în biroul generalului Gilchrust. Este plecat şi n-o să te deranjeze nimeni. Acest locotenent Montgomery este chiar atît de ticălos?

Aria încuviinţă din cap şi se lăsă dusă de femeie.

– Doamne! exclamă ea. Bine că sînt americancă şi pot să mă mărit cu cine vreau.

Îi deschise uşa.

– Stai aici. Dacă nu aprinzi luminile, n-o să afle nimeni unde eşti. Vin să te iau pe la cinci. Pînă atunci, o să le spun tuturor că nu ştiu unde te-ai dus.

Îi făcu cu ochiul şi plecă.

Aria se aşeză pe canapeaua din piele şi îşi împreună mîinile strîns. Dacă ar începe să plîngă, nu s-ar mai opri. Îşi imagină ţara ei, atacată de duşmani şi îşi spuse că făcea un gest nobil. Din păcate, îşi amintea de asemenea cruzimea locotenentului Montgomery.

Cum putea un asemenea om să devină un prinţ consort?

Şi, cu cît se gîndea mai mult, cu atît se simţea mai rău. Se rugă în gînd ca bunicul ei să înţeleagă de ce făcuse acest pas.

Capitolul 6

Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, din cei şase bărbaţi care lucrau la aşa-numitul Proiect Lanconia, rămaseră numai patru. Doi dintre ei spuseseră că aveau probleme mai importante de rezolvat şi plecaseră. Adevărul era că, după ce o convinseseră cu greu pe prinţesă, erau dezamăgiţi de încăpăţînarea locotenentului Montgomery.

Generalul Brooks avea ochii roşii de nesomn şi răguşise.

– Ticălosul ăsta mai are chef de rîs?

Congresmenul Smith încuviinţă din cap, prea furios să vorbească.

– Ce s-a mai întîmplat? o întrebă generalul Brooks pe fata drăguţă de lîngă el.

După ce încercaseră să folosească ofiţeri duri care să-l pună la respect pe Montgomery, apelaseră disperaţi la femei. Şi, pînă acum nu obţinuseră nici un rezultat.

– J.T.... adică locotenentul Montgomery spune că preferă să fie judecat de Curtea Marţială decît să se însoare cu prinţesa. Cînd i-am explicat că a fost ales datorită arborelui său genealogic, mi-a sugerat s-o oferim pe Alteţa Sa Regală fraţilor săi. Spune că ar putea fi tentaţi, pentru că n-au cunoscut-o...

– Fraţii lui? se înveseli generalul.

– Am verificat, domnule, interveni un tînăr căpitan. Cel mare lucrează în spionaj: numai preşedintele şi alţi doi oameni importanţi ştiu unde se află. Cel de-al doilea este în spital. A fost rănit grav la picior de o rafală de mitralieră. Iar al treilea s-a căsătorit luna trecută cu o englezoaică. Familia n-a aflat încă.

Generalul Brooks oftă dezamăgit.

– Veri n-are?

– Nu avem timp să-i căutăm! exclamă congresmenul Smith, bătînd cu pumnul în masă. Acest Montgomery este perfect. Este american şi arată ca un prinţ.

Ridică din sprîncene văzînd ce entuziasmată era femeia ofiţer de lîngă el.

– Coeficientul lui de inteligenţă este de o sută patruzeci şi trei şi dispune de o avere însemnată. Din rapoartele noastre, reiese că Lanconia de-abia îşi duce existenţa. Banii familiei Montgomery ar putea să o pună pe picioare.

– Şi să răspîndească popularitatea Americii, adăugă generalul Brooks. k Shipping

Congresmenul Smith adună hîrtiile din faţa lui.

– Dacă-l ameninţăm, riscăm să pierdem contribuţia şantierelor *Warbroo.*

– Şi a companiilor *Tynan Mills* sau *Fenton-Taggert Steel* preciză căpitanul.

– Atunci o să-l minţim.

Congresmenul Smith începuse să le explice:

– Nu poate s-o sufere pe prinţesă, nu-i aşa? Îi repugnă ideea să fie rege, aşa că o să-i spunem că nu este decît o acţiune de spionaj. Misiunea lui va fi să trăiască alături de ea, s-o înveţe să se poarte ca o

americancă, s-o ducă în Lanconia şi pe urmă, cînd va fi încoronată regină, poate să se întoarcă acasă.

– Bine, dar în Lanconia o să afle că este însurat de-a binelea şi urmează să fie rege? zise generalul Brooks.

– Da, mă rog, o să ne gîndim între timp ce-i de făcut. Deocamdată trebuie să-i căsătorim şi să punem mîna pe vanadiu.

– Oare prinţesa n-o să-i spună adevărul? întrebă căpitanul.

– Şi-ar da şi sufletul pentru ţara ei, pufni congresmenul. L-ar minţi, ar face orice să-şi ajute poporul. Am senzaţia că nu vrea să-i dea coroana lui Montgomery. Vom vedea ce părere are despre planul nostru. Hai să discutăm cu ei. Nu vreau să-i dau prea mult timp de gîndire. De cînd stă nedormit?

– De treizeci şi opt de ore, îi răspunse căpitanul, uitîndu-se la ceas.

– Şi de cînd n-a mai mîncat?

– Acum douăzeci şi două de ore i s-a adus un sandviş şi o Cola.

– Bun, să mergem! zise congresmenul.

Aria îşi asunse cu greu uimirea.

– Locotenentul Montgomery n-a vrut să se însoare cu o prinţesă, o viitoare regină?

Femeia ofiţer nu putea să-i redea toate insultele lui J.T. la adresa ei. Spusese că era inumană, o bucată de marmură şi ar prefera-o pe Venus din Milo în locul ei. Îi explică în schimb ce i se promisese lui J.T. ca să accepte.

– I s-a spus că poate să... cum se spune?

– Să divorţeze sau să anuleze căsătoria.

– Dar regii nu au voie să divorţeze, indiferent ce ar fi.

Aria se uită la tabloul preşedintelui Roosevelt de pe perete. Îşi amintea foarte clar clipele petrecute pe insulă cu îngrozitorul Montgomery. Acceptase de dragul ţării ei să se mărite şi să-şi petreacă toată viaţa lîngă el, iar acum spunea că n-o voia de nevastă!

– N-o să-i spun că ne vom căsători pe viaţă, murmură ea.

– Mă tem că este mai mult decît atît.

Femeia îl înjură în gînd pe congresmenul Smith că o pusese pe ea să-i dea aceste informaţii delicate. O plăcea pe prinţesă şi o admira că era gata să lupte pentru ţara ei.

– Armata închiriase o casă pentru voi doi în Virginia, cu cai, majordom şi servitori, dar locotenentul a refuzat. Spune că vrea să se întoarcă la Key West şi să trăiţi într-o casă modestă, fără slujitori şi privilegii deosebite. Va trebui de asemenea să vă mulţumiţi doar cu solda lui.

Femeia ştia că prinţesa habar n-avea cît de bogat era J.T. şi acum, în timp ce o privea, se întreba cum o să se adapteze. N-o vedea în ruptul capului pe această femeie elegantă cu şorţul în faţă, spălînd vase.

– Spune că o să te înveţe să fii o adevărată americancă.

– Văd că are multe idei.

„Nici nu-ţi imaginezi ce-i trece prin minte", se gîndi femeia.

– Eşti de acord cu condiţiile impuse de el?

– Oare am de ales?

– Nu. Dacă eşti gata, preotul te aşteaptă.

Aria se ridică, fără să scoată un cuvînt. Ceea ce făcea era mult mai important decît o nuntă romantică,

în rochie albă. Nu conta că era îmbrăcată de două zile în acelaşi costum, care se şifonase.

Rămase în faţa uşii, aşteptînd să-i fie deschisă. Văzu încă şase femei ofiţer, care zîmbeau vesele.

– Nu ştiu cine eşti, îi şopti însoţitoarea ei. Cred că armata te-a ajutat să-ţi găseşti iubitul şi să te căsătoreşti.

– Trebuie să porţi ceva vechi şi împrumutat, îi spuse una din femei întinzîndu-i o mică broşă de argint. A fost a bunicii mele.

– Şi ceva nou, zise alta, oferindu-i o batistă drăguţă.

– Şi ceva albastru.

A treia femeie îi dădu Ariei un corsaj de garoafe albastre. I-l prinse pe umeri, în timp ce alta îi luă pantoful şi strecură un penny înăuntru, să-i poarte noroc.

Aria era uluită. Pînă acum, femeile din America se purtaseră foarte frumos cu ea, dar bărbaţii... Se întrebă cum îşi suportau soţii bădărani.

Ceremonia urma să aibă loc în sala de conferinţe. Nu se deranjase nimeni să dea masa la o parte, aşa că n-o să fie condusă la altar. Înaintă alături de însoţitoarea ei spre un grup de bărbaţi din capătul opus. Cîţiva erau în costum şi restul în uniforme, cu pieptul încărcat de medalii. Se pare că nunta aceasta era totuşi importantă.

Locotenentul Montgomery stătea pe un scaun, pe jumătate adormit, cu capul rezemat de braţ. Era nebărbierit şi murdar.

Aria se înfurie. Poate că aceşti bărbaţi nu îndrăzneau să-i spună ce nepoliticos era, dar ei nu-i era frică.

– Cum îndrăzneşti să apari aşa dinaintea mea? zise ea, încruntată.

– Dulcele glas al Alteţei Sale Regale, spuse el, cu ochii închişi.

Generalul Brooks o luă de braţ şi o duse în faţa preotului.

– A avut cîteva zile grele. Ar fi bine să nu-l supărăm înainte de ceremonie; să nu se răzgîndească.

Aria îşi încleştă pumnii. Oare era atît de neînsemnată încît trebuia să implore un bărbat s-o ia în căsătorie?

J.T. se ridică leneş.

– Vrei să te răzgîndeşti, Prinţesă? Eu unul n-aş avea nimic împotrivă.

Îşi feri privirile, gîndindu-se la Lanconia.

Preotul ezită înainte să pronunţe numele Ariei.

– Cum o cheamă? întrebă J.T. scărpinîndu-se în barbă.

– Victoria Jura Aria Cilean Xenita.

– Da, o iau în căsătorie, zise el.

Aria se încruntă. Promise să-l iubească şi să-l respecte pe Jarl Tynan Montgomery, dar lăsă la o parte cuvîntul „să-l asculte".

– Alteţa Voastră Regală, insistă preotul, se spune „îl voi iubi, respecta şi asculta".

Aria rămase mută.

– Ajunge cîte minciuni am spus pe ziua de azi, spuse J.T. Hai să terminăm odată.

Preotul oftă.

– Vă declar soţ şi soţie. Puteţi săruta mireasa.

J.T. o luă de braţ.

– Mă duc să mă culc, zise el.

Aria de-abia avu timp să înapoieze broşa.

Generalul Brooks chicotea vesel.

– Se pare că au început-o bine.

Aria se rezemă de spătarul banchetei, în maşina neagră, asigurată de armată şi se concentră asupra peisajului. Bărbatul care-i era soţ acum se retrăsese în capătul opus, cu capul sprijinit de geam.

Îi venea greu să nu pufnească în rîs. Cît timp stătuseră singuri pe insulă, se prefăcuse că o desconsidera ca femeie. Nu conta că era de viţă regală, dar faptul acesta o deranjase mai puţin decît celelalte vorbe ale lui. Afirmase că nu era deloc plăcută sau atrăgătoare.

Aria închise ochii pentru o clipă. Trecuseră două săptămîni de cînd fusese răpită şi i se întîmplaseră atîtea lucruri îngrozitoare, dar acum se terminase. Se căsătorise şi nu făcuse o alegere chiar atît de rea. Îi aruncă o privire locotenentului. Nu i-ar sta rău în frac şi era destul de solid să poarte hlamida regală. Sigur, va trebui să înveţe cum să se comporte ca o adevărată americancă, dar nu era prea greu. Toţi ceilalţi o făceau cu atîta uşurinţă!

Dar, mai întîi trebuia să se ocupe de noaptea nunţii. Mama ei îi explicase ce se întîmplă şi ce făceau bărbaţii, mînaţi de o pasiune străină femeilor. Îi spusese că trebuia să arate cît mai bine pentru soţul ei, ca să-i stîrnească pasiunea şi să asigure urmaşi la tron.

Sigur, soţul ei era practic un străin, dar Aria nu se aşteptase să ia în căsătorie pe cineva cunoscut. Poate, după noaptea aceasta, locotenentul Montgomery n-o să mai fie atît de bădăran. Poate mîine dimineaţă o să îngenuncheze lîngă patul ei, o să-i sărute mîna şi o să-şi ceară iertare pentru jignirile lui. Poate după noaptea aceasta...

Nu-şi dăduse seama că maşina oprise, decît atunci cînd şoferul deschise portiera. Se întorseseră la hotel. Coborî şi aşteptă ca şoferul să-i deschidă uşa soţului ei. Dacă nu l-ar fi prins la timp, J.T. ar fi căzut lat.

– Am ajuns, domnule, îl anunţă omul.

J.T. se uită la hotel ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Bun, bombăni el şi intră, lăsînd-o pe Aria în stradă.

Se întoarse peste cîteva secunde şi o înşfăcă de braţ.

– Care este camera ta?

– Este una roz.

J.T. o privi enervat. Avea ochii roşii de nesomn şi era nebărbierit.

– Cînd te întorci aici, cum îţi găseşti camera?

– Mă duc acolo, zise ea, făcînd semn spre recepţie. Uneori trebuie să aştept pînă mă conduce cineva.

– Nu ţi-au dat o cheie?

– O cheie a oraşului? Nu, nu s-au gîndit.

J.T. închise ochii exasperat.

– Stai aici. Să nu te urneşti din loc.

Îl aprobă, ascunzîndu-şi zîmbetul. Ţinea neapărat s-o aibă lîngă el.

După ce discută cu recepţionerul şi dădu mîna cu domnul Catton, J.T. se întoarse şi o conduse la ascensor.

– De-abia aştept să mă bag în pat, zise el, cînd se închiseră uşile.

Aria zîmbi.

Cînd ajunseră, descuie uşa camerei, intră şi o lăsă afară. Peste o clipă o luă de mînă şi o trase înăuntru. Stătea foarte aproape de ea. Acum erau singuri.

J.T. căscă şi se întinse.

– Patul! Unde este? zise el şi se clătină spre dormitor.

Îşi scoase un pantof, se trînti pe saltea şi adormi.

Aria încremenise în uşă. Aşteptă cîteva minute, dar nu auzi nici un sunet din dormitor, aşa că străbătu timidă livingroomul. Era deja în pat. Părea adormit, dar ea ştia că o aştepta.

– Mă... pregătesc imediat, murmură Aria şi se duse să-şi ia o cămaşă.

Însă, după ce căută, văzu că n-avea nimic potrivit. Era o noapte unică în viaţa unei femei şi voia să arate cît mai bine.

Se uită la J.T. şi i se păru că doarme. Peste un minut auzi un sunet care semăna cu un sforăit. Ceasul de lîngă pat arăta că era ora patru după-amiaza. Poate ar fi timp să se ducă la unul din magazinele pe care le văzuse, să-şi cumpere o cămaşă de noapte în stare să-l trezească pe soţul ei.

Se strecură uşor din cameră, după ce se asigură că avea o batistă curată în poşetă. Toţi banii verzi de hîrtie lăsaţi de locotenentul Montgomery se terminaseră.

Se duse ca de obicei la recepţie şi-i ceru domnului Catton să-i cheme o maşină. Însă îi era greu să-i explice unde voia să se ducă, fără să-şi piardă demnitatea. Pînă la urmă, directorul chemă o fată drăguţă, care lucra la hotel şi se rezolvă totul.

Taximetristul o lăsă în faţa unei clădiri mari. Aria nu mai văzuse în viaţa ei un magazin universal. Poate prestanţa ei, sau rochia originală de la Paris impresionaseră vînzătoarele, pentru că îi ieşiră trei în întîmpinare. O alese pe cea mai în vîrstă.

– Vreau să-mi arătaţi lenjerie de noapte.

– Pe aici, doamnă, zise femeia, mîndră că o preferase.

Peste două ore însă, începu să regrete. Aria probase toate cămăşile de noapte din magazin. După ce le încerca, le arunca pe jos şi femeia de-abia mai prididea să le adune şi să-i arate altele.

În cele din urmă, se hotărî pentru o superbă cămaşă cu decolteu adînc şi umeri lăsaţi, din mătase roz şi satin.

Vînzătoarea oftă uşurată.

– Vă rog să veniţi cu mine, să v-o împachetez.

Cînd văzu că trebuia s-o ajute să se îmbrace, îşi pierdu cumpătul.

Peste cîteva minute, trînti cămaşa într-o cutie.

– Vrea s-o servesc de parcă aş fi camerista ei.

– Ssst, îi spuse colega ei. Vezi să nu te audă supraveghetorul.

– Să-l văd cum s-ar fi descurcat cu o asemenea clientă!

Aria ieşi din cabină exact cînd vînzătoarea puse capacul. Şi, cînd se întoarse să-i aducă bonul, luă cutia şi o porni spre uşă.

– Ah, Doamne! exclamă femeia. Vrea s-o fure.

Telefonul sună de unsprezece ori pînă reuşi să-l trezească pe J.T.

– Da? zise el, ameţit.

– Sînteţi locotenentul Montgomery?

– Da, din cîte ştiu.

– Sînt sergentul Day, de la secţia de poliţie a oraşului Washington. Am arestat o doamnă care voia să fure ceva dintr-un magazin. Pretinde că este soţia dumneavoastră.

J.T. se trezi complet.

– Aţi arestat-o?

– Nu încă, de fapt. Spune că îşi aduce o contribuţie importantă pentru cîştigarea războiului. Nu ştiu ce să ne facem cu ea. Susţine că nu are nume de familie. Afirmă că este regină şi trebuie să-i spunem Majestatea Voastră.

J.T. îşi trecu degetele prin păr.

– Este prinţesă şi trebuie să-i spuneţi Alteţa Voastră Regală.

– Nu mai înţeleg nimic.

– Poate îţi vine greu să crezi, sergent, dar este o femeie foarte valoroasă. Dacă o închizi, o să sară în sus tot guvernul. Te rog să o bagi într-o cameră şi să o serveşti cu un ceai pînă vin eu. Ah, şi nu uita să-i dai o farfurioară.

– Chiar te-ai căsătorit cu figura asta? îl întrebă sergentul.

– Da, Dumnezeu să mă ajute, am făcut-o, ce mai. Vin cît pot de repede.

– De-abia aşteptăm să o iei de pe capul nostru.

J.T. închise.

– Mă întreb cine o s-o ia de pe capul meu, bombăni el.

Capitolul 7

Aria stătea în biroul cu pereţii din sticlă de la secţia de poliţie şi încerca să ignore oamenii care se zgîiau la ea. Îi dăduseră o cană albă, grosolană, cu ceai şi în loc s-o servească pe o farfurioară, o puseseră într-o scrumieră. Nici prin cap nu-i trecea să se atingă de ea.

Ultimele ore fuseseră cumplite. Toţi oamenii aceia o atinseseră, ţipaseră la ea, îi puseseră mereu aceleaşi întrebări, refuzînd s-o creadă cînd le răspundea.

De aceea răsuflă uşurată într-un fel cînd văzu faţa nebărbierită a locotenentului Montgomery. Îi aruncă o privire furioasă şi apoi fu înconjurat de toţi acei oameni care strigaseră la ea pînă atunci. De-abia aştepta să vadă cum se descurcă un american cu americanii lui. Scoase nişte hîrtii verzi, semnă nişte foi albe şi le explică ceva, deşi ea nu auzea ce anume.

Era convinsă că s-ar fi descurcat la fel dacă ar fi înţeles ce voiau de la ea. Poate va fi foarte uşor să înveţe să se poarte ca o americancă.

În cele din urmă, locotenentul Montgomery se îndreptă spre ea.

– Să mergem! tună el, deschizînd uşa. Şi ai grijă să nu scoţi nici o vorbă, dacă nu vrei să te dau pe mîna lor.

Aria strînse la piept cutia cu cămaşa de noapte şi-l urmă cu capul sus, demnă. Nu-i vorbi în drum spre hotel şi merse tot timpul înaintea ei. Cînd intrară în cameră, se duse direct la telefon.

– Room service? zise el. Vreau să serviţi cina în apartamentul prezidenţial. Nu, n-am nici un meniu. Trimiteţi patru porţii din ce aveţi şi o sticlă din cel mai bun vin. Grăbiţi-vă.

Aria îl privea clipind din ochi.

– Nu poţi să mă scuteşti de necazuri măcar cîteva ore? îi spuse el. N-am nevoie decît de o masă bună, un somn odihnitor, un duş şi gata. Pe urmă sper să mă descurc cu tine şi guvernul.

Aria nu înţelegea nici jumătate din ce-i spunea el, dar pricepu totuşi că voia mai întîi să mănînce şi se înroşi. După cină, va deveni soţia lui.

– Femeia pe care o angajasem cameristă n-a mai venit. Dacă îmi pregăteşti baia, o să fiu gata imediat.

– N-ai învăţat încă să-ţi umpli cada singură? o întrebă el, mirat.

Îi zîmbi timid.

– Nu crezi că este treaba cameristelor? Americancele sînt ajutate de soţii lor? Poate ar fi mai bine să-l sunăm pe domnul Catton să ne trimită o fată.

– Scumpo, americancele nu au cameriste, aşa cum n-o să mai ai nici tu. De aici înainte, va trebui să te speli şi să te îmbraci singură şi, în plus, o să te învăţ cum trebuie să ai grijă de un soţ.

Aria îşi feri privirile, încercînd să-şi ascundă obrajii roşii. Îi arătă cum să potrivească apa destul de brutal, dar se lămuri pînă la urmă. Apoi se duse să le deschidă celor care aduseseră cina.

Zăbovi mult timp în cadă, săpunindu-se şi anticipînd evenimentul care se apropia. Locotenentul

Montgomery îi strigă de două ori că se răceşte mîncarea, dar nu se grăbi.

Era greu să se îmbrace singură, însă frumoasa cămaşă de noapte îi alunecă imediat pe cap.

Apoi, deschise uşa cu grijă.

În livingroom, masa era plină de rămăşiţele cinei festive. Ticălosul mîncase fără s-o aştepte! Strîmbă din nas cînd văzu vasele murdare. Omul acesta o învăţase cum să umple o cadă, dar ea ar trebuia să-l înveţe bunele maniere.

Se întoarse spre dormitor. Era întins pe spate, cu un ziar pe pernă. Nu se mişcă din loc cînd dădu cuvertura la o parte. Nu se clinti nici măcar cînd căscă. Inspirînd adînc, se întinse lîngă el şi îşi încleştă pumnii.

– Sînt gata, murmură ea.

N-o auzi, aşa că repetă ceva mai tare, fără nici un rezultat.

Chiar şi pentru un soţ comportarea acestui om depăşea limitele bunului simţ. Îi luă ziarul de pe faţă. Dormea cu gura deschisă şi aşa nebărbierit cum era, semăna cu idiotul oraşului.

– Sînt gata! îi strigă ea şi apoi se întinse din nou.

– Gata? murmură el, tresărind. Foc!

Apoi, cînd îşi dădu seama unde era, se întoarse spre Aria, uitîndu-se la cămaşa ei ispititoare.

Aria stătea înţepenită, cu mîinile de-a lungul corpului, picioarele întinse şi ochii în tavan. Acum era momentul cînd bărbaţii se transformă în animale, indiferent dacă sînt regi sau slugi. Aşa îi spusese mama ei.

– Gata pentru ce? o întrebă locotenentul Montgomery, ameţit.

– Pentru noaptea nunţii, zise ea închizînd ochii şi pregătindu-se să simtă durerea.

Dar îi deschise la loc cînd îl auzi rîzînd.

– Noaptea nunţii? hohoti J.T. Credeai că...? Tu şi cu mine...? Hai că-i bună! De aceea ai stat ore în şir în baie?

Rîdea de ea.

– Ascultă femeie, m-am căsătorit cu tine numai din motive politice. Nu te doresc şi nu vreau să existe vreun impediment în calea anulării căsătoriei noastre. Cred că logodnicului tău Julie sau cum i-o mai spune, nu i-ar place să fii gravidă cu plodul meu. Şi acum du-te în altă cameră şi lasă-mă să dorm. Dar ai grijă să nu pleci din hotel! Data viitoare eşti în stare să declanşezi un nou război!

Aria se stăpîni graţie educaţiei primite. Era una să fii respinsă ca prinţesă, poate că ar fi de suportat, dar i se părea cumplit să fie respinsă ca femeie.

– Ieşi! zise el. Pleacă din patul meu. Du-te să dormi în altă cameră. O să chem o cameristă să-ţi aranjeze o canapea.

Aria se ridică din pat, demnă.

– Nu, locotenente Montgomery, o să mă descurc şi singură.

Nu voia să afle şi altă femeie că fusese respinsă în noaptea nunţii. Se duse în livingroom. J.T. închise uşa după ea, înjurînd.

Aria se aşează pe canapea şi nu închise un ochi toată noaptea. Se gîndea la ce ar trebui să facă, să spună, dar nu-şi amintea decît ce mult încercase să-i atragă atenţia asupra ei şi cum o respinsese.

Îl ura.

Nu cunoştea prea bine sentimentul, dar începea să se cuibărească în sufletul ei. Cîţiva strămoşi de-ai

ei se căsătoriseră din considerente politice cu soţi sau soţii pe care-i urau. În secolul al optsprezecelea, doi soţi nu vorbiseră mai bine de douăzeci de ani. Bineînţeles, între timp făcuseră trei copii, care semănau toţi cu tatăl lor, regele, se gîndi Aria.

Rămase încremenită pe canapea aşteptînd să se lumineze de ziuă. Va învăţa ce trebuia să facă astfel încît să se întoarcă mai repede în ţara ei, dar ştia că între ei doi nu mai putea fi nimic. Poate că sora ei va reuşi să asigure un moştenitor pentru tron.

Aria refuză să plîngă dar acum i se păru mai greu să se abţină decît la doisprezece ani, cînd îşi rupsese braţul.

J.T. se trezi greu, cu un gust amar. Îl usturau ochii şi îl durea spatele. Se ridică şi îşi trase cureaua care-i intra în rinichi. Adormise în uniformă.

Ştia fără să se uite că prinţesa nu era lîngă el şi îşi imagina ce făcea în livingroom. Stătea posomorîtă, se gîndi el, strîmbîndu-se. Probabil că-l ura pentru că nu făcuse ce se aşteptase.

Închise ochii o clipă şi se gîndi la evenimentele trecute. Se dovedise imposibilă din ziua cînd o salvase. Se purtase obraznic, autoritar, plină de ifose. Îi dăduse o sumă imensă de bani – banii lui personali, pe care-i economisise să-şi cumpere o barcă – şi nu-i spusese niciodată nici măcar mulţumesc.

Nu fusese în viaţa lui atît de fericit să scape de cineva ca atunci cînd o urcase în tren şi o trimisese la Washington. Sperase din tot sufletul să n-o mai vadă în ochi.

Dar nu avusese norocul ăsta. Peste cîteva zile, din ordinul preşedintelui, a fost chemat la Washington. Au făcut orice să-l convingă, mai lipsea doar să-i pună un pistol la tîmplă.

Nu-i spunea nimeni ce se întîmplă, dar ştia că este vorba de Prinţesă, Beleaua Sa Regală. Blestema clipa cînd o întîlnise.

După ce aterizase, în sfîrşit îi spuseseră. Voiau să se însoare cu ticăloasa aia. La început se amuzase, dar îi pierise rîsul. Îl ţinuseră nemîncat şi nedormit. Îl pisaseră minut de minut, apelînd la tot ce avea mai sfînt. Îi spuseseră că îşi trăda ţara, că îşi dezonora familia, că va fi lăsat la vatră, să trăiască sub povara ruşinii. Îi trimiseseră o femeie să discute cu el. Îl vrăjise, promiţîndu-i că va fi o căsătorie de formă.

Pînă la urmă acceptase crezînd că spuneau adevărul: America avea într-adevăr nevoie de el. Vanadiul şi poziţia strategică a Lanconiei erau foarte importante în acest război.

Era epuizat cînd intrase în sala de conferinţe, unde îl aşteptau generalii din armată şi flota militară. Cineva se îndurase de el şi-i dădură un scaun. Adormise imediat, cu capul pe braţ, pînă cînd fusese trezit de prinţesă, care-i vorbise ca unui lacheu.

Ar fi vrut tare mult să-i sucească gîtul. Acceptase s-o ajute să-şi recîştige tronul şi uite cum îl răsplătea.

În timpul ceremoniei religioase, se simţise ca un martir care se jertfea pe altarul patriei. J.T. îi văzuse pe ceilalţi privindu-l ostil, ca şi cînd i-ar fi făcut ceva rău acestei făpturi încîntătoare. Îi venea să urle de furie. Îi salvase viaţa, îi dăduse economiile lui, îi suportase jignirile şi tot el era personajul negativ!

Chiar şi femeile ofiţer se uitau urît, iar acest fapt îl scotea şi mai mult din sărite. Nu avusese niciodată probleme cu fetele. Acasă, familia lui era cea mai bogată din oraş. El şi fraţii săi n-arătau deloc rău şi aveau mare succes. Dar, de cînd o cunoscuse pe prinţesă, i se părea că toate femeile îl priveau ca şi

cînd ar fi fost diavolul în persoană. Deşi, după părerea lui, nu făcea nimic rău. O salvase de la înec, acceptase să se însoare cu ea, oare ce mai voiau de la el?

După ceremonie, nu-şi dorise decît un somn bun. Fusese un adevărat chin să se întoarcă la hotel cu prinţesa. Dacă o lua puţin înainte, ea refuza să-l mai urmeze. Trebuia să se întoarcă din două în două minute, să vadă dacă venea şi s-o tragă după el. Era atît de obosit încît adormise imediat cum se băgase în pat.

Cînd sunase telefonul şi aflase că fusese arestată pentru furt i se păruse un sfîrşit perfect pentru o zi oribilă. Se dusese la secţia de poliţie şi o găsise stînd înţepenită, cu mutra ei înfumurată, aşteptînd să fie salvată.

Bineînţeles, nu-i mulţumise nici măcar o dată. La hotel aproape că îşi ceruse scuze, explicîndu-i ce obosit şi înfometat era, dar nu-i păsase. Parcă ar fi fost dăltuită în marmură.

Comandase cina şi apoi îi arătase cum să-şi umple cada. Intenţiona s-o înveţe cît mai repede să-şi poarte singură de grijă ca nu cumva să-l transforme în camerista ei.

Fusese bucuros să scape de ea cînd se dusese să le deschidă chelnerilor. Stătuse în baie tot timpul cît mîncase. Îl mustra conştiinţa că înfulecase tot şi avusese de gînd să-i spună să-şi comande ceva, dar îl doborîse somnul.

Nu-şi amintea decît că îi strigase „Gata!" la ureche. Se trezise brusc, crezînd că izbucnise alt incendiu. Abia după cîteva clipe se lămurise.

Prinţesa era întinsă lîngă el, într-o cămaşă de noapte vaporoasă, cu pumnii încleştaţi şi picioarele

întinse. Era încordată ca o bară de oţel. După un timp, îşi dădu seama că îl aştepta s-o posede. Dar cum să se atingă de o asemenea femeie rece, lipsită de cele mai elementare sentimente?

Nu ştia ce să facă: să se amuze sau să se înfurie? Se enerva că-l considera un fel de mascul primitiv care nu se putea abţine cînd vedea o femeie frumoasă lîngă el.

Pe urmă, se trezi zbierînd la ea.

Prinţesa rămăsese impasibilă – la urma urmei, marmura nu se clinteşte din loc. Se ridicase din pat şi ieşise din cameră.

Imediat după aceea se simţise vinovat, ca şi cînd ar fi făcut ceva rău. Se răsucise pe burtă şi dăduse cu pumnul în pernă. Ah, dacă i-ar zîmbi măcar un pic, dacă ar fi mai umană! Reuşise cu greu să adoarmă.

Acum se uită la ceas şi văzu că era timpul să se dea jos din pat. Poate că totul nu fusese decît un vis. Poate că nu se însurase totuşi cu înfumurata prinţesă. Poate că rămăsese doar locotenentul Montgomery, nu inamicul Public Numărul Unu.

La ora nouă, a doua zi de dimineaţă, Aria îşi ridică privirile cînd locotenentul Montgomery ieşi din dormitor nebărbierit, în uniforma lui mototolită. Semăna cu un pirat.

– Înseamnă că este adevărat, bombăni el, somnoros. Credeam că am visat.

Aria se sculă de pe canapea.

– În legătură cu noaptea trecută... începu el.

Dar Prinţesa nici nu-l băga în seamă.

J.T. o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– Poate am fost prea dur noaptea trecută. M-au ţinut treaz o zi şi jumătate şi apoi, cînd am adormit în

sfîrşit, m-a trezit telefonul să-mi spună că eşti arestată.

Îl privi rece.

– Ai furat cămaşa aceasta? Este drăguţă, zise el, atingîndu-i umărul.

– Ai spus că este o tîmpenie.

Se smulse din mîinile lui, dar o prinse de poala cămăşii.

– Încerc să-ţi spun că îmi pare rău pentru noaptea trecută. Nu m-aş fi atins nici de Rita Hayworth, atît eram de obosit. N-am vrut să te jignesc.

– Nu m-ai jignit, îi răspunse ea, mîndră. Pur şi simplu am înţeles greşit situaţia. Dacă-mi dai drumul şi mă laşi să mă îmbrac, poţi începe să mă înveţi să fiu o adevărată americancă.

– Sigur, zise el furios. Cu cît terminăm mai repede, cu atît mai bine. O să te întorci în regatul tău, iar eu o să-mi văd de treburile mele.

De-abia se abţinu să nu trîntească uşa de la baie. Se uită în oglindă. Oare era chiar atît de neatrăgătoare? Poate îşi împletise părul prea strîns şi nu arăta modern şi proaspăt ca fetele pe care le văzuse?

Se îmbrăcă într-un costum simplu, Maribocher: fustă conică, taior cu umeri, o mică pălărie cu voaletă. Îi luă mult timp să-şi potrivească dunga la ciorapi, dar reuşi pînă la urmă.

Locotenentul Montgomery stătea pe scaun cînd apăru.

– În sfîrşit, zise el, fără s-o bage în seamă.

Apoi intră în baie şi ieşi bărbierit, îmbăiat, cu un prosop în jurul coapselor. Aria plecă din cameră.

Începu s-o instruiască imediat ce ieşiră din apartament. Îi arătă cum se încuie şi se descuie cu

cheia, cum să folosească ascensorul. Îi explică despre meniurile şi chelnerii americani. La micul dejun, îi critică fiecare gest: ţinea furculiţa greşit, trebuia să rupă chifla cu mîna, nu s-o taie cu cuţitul, nu trebuia să refuze ouăle pe care le comandase fierte moi şi le primise omletă. Şi, între observaţii, îi dădu mărunţiş şi o învăţă ce valoare aveau banii, aşezîndu-i în teancuri, pe faţa de masă şi punînd-o s-i adune printre îmbucături. Se ridică deşi Aria nu se lămurise pe deplin.

– Nu avem toată ziua la dispoziţie, zise el, dînd scaunul la o parte. Fiecare american trebuie să se descurce cu banii.

Dădu un telefon şi apoi o conduse la maşina militară care-i aştepta.

Îşi petrecu ziua vizitînd oraşul. O tîrî dintr-o clădire într-alta povestindu-i despre istoria fiecărei pietre. În maşină, îi spunea despre glorioasele femei americane care muriseră pentru ţara lor, femei care nu se temeau de nimic. Părea deosebit de impresionat de personalitatea uneia, numită Dolly Madison.

– Ce-i asta? întrebă Aria, în drum spre maşină, după ce vizitaseră statuia cuiva pe care-l chema Lincoln.

– Este o farmacie. Hai să mergem. Mai avem de vizitat *Smithsonian* şi *Biblioteca Congresului*.

– Ce beau americanii aceia?

– Coca. Hai, n-avem vreme de fleacuri.

Aria se uită ia farmacie pînă se pierdu în zare. Ar fi vrut să intre şi în alte locuri.

La *Smithsonian*, se întîlniră cu Heather. Era o fată blondă, grăsuţă, care apăru de după colţ şi fu cît pe ce să dea peste ei.

– Scuzaţi-mă, spuse ea şi apoi scoase un strigăt cînd îl văzu pe J.T.

Scăpase mapa de piele din mînă şi se aruncase de gîtul lui J.T., sărutîndu-l înfocată.

Aria stătuse deoparte, mirată că americanii reacţionau aşa în public.

– J.T. scumpule, mi-ai lipsit atît de mult. Cît stai în oraş? Hai să ne întîlnim diseară. Mai tîrziu poţi veni la mine. Colegele mele de cameră o să ne lase singuri. Ce spui?

– Draga mea, mi-ar face mare plăcere. Nici nu ştii ce bine mă simt să văd că-mi zîmbeşte o femeie. Ultimele zile au fost un adevărat coşmar pentru mine.

Aria se îndepărtă şi nu se opri nici cînd îl auzi strigînd după ea:

– Stai puţin!

O ajunse cu blonda de braţul lui.

– Ea cine este, J.T? se interesă fata.

– Prin... adică...

Se uită la Aria.

– Cum te cheamă?

– Victora Jura Aria Cilean Xenita.

– Da, exact, Vicky, spuse J.T. după cîteva clipe. Ţi-o prezint pe Heather Addison.

– Aria, îl corectă ea. Familia îmi spune Aria.

Heather îl privi suspicioasă.

– Şi tu cum îi spui?

– Soţia, îi răspunse Aria, zîmbind dulce.

Heather îi trase o palmă răsunătoare lui J.T., se răsuci pe călcîie şi plecă.

– Stai aici, îi porunci el Ariei şi o porni după Heather.

Aria zîmbi în sinea ei. Era pentru prima oară după zile întregi cînd se simţea satisfăcută. Fusese o

adevărată plăcere să-l vadă pălmuit pe acest om. Aşteptă lumina verde a semaforului, aşa cum o instruise J.T. cînd traversa strada şi intră într-o cafenea. Cîţiva tineri în uniformă şi fete cu şosete groase şi pantofi maro cu alb stăteau pe taburete roşii.

Aria se aşeză şi ea.

– Ce doriţi? o întrebă un bărbat în vîrstă, cu şorţ alb.

Se gîndi la băutura aceea americană.

– Un coc.

– Cum?

Un tînăr drăguţ, într-o uniformă albastră veni lîngă ea.

– Cred că vrea să spună Coca.

– Cherry? o întrebă omul imediat.

– Da, îi răspunse ea prompt.

– Locuieşti în apropiere? se interesă soldatul.

– Da, la hotelul *Waverly*.

– Ştii, am nişte prieteni şi o să ieşim împreună în oraş, diseară.

Aşa se exprimase şi domnişoara Addison, se gîndi Aria. Chelnerul îi servi Coca într-un pahar ciudat, din metal cu un pai în el. Se uită la adolescentele din jur şi le imită. Cînd sorbi prima oară, fu cît pe ce să se înece. Dar, cînd se obişnui, îşi spuse că băutura era delicioasă.

– Ce părere ai? o întrebă soldatul de lîngă ea.

Apăru un alt soldat în spatele ei.

– O asemenea păpuşă să iasă cu un gunoi ca tine? Ascultă, scumpo, ştiu cîteva localuri de noapte unde putem dansa pînă în zori...

Un al treilea soldat se ivi ca din senin.

– Nu-i asculta. Nici unul nu ştie să se poarte cu o adevărată lady. Este un restaurant în G. Street...

Se întrerupse cînd J.T. îşi făcu loc printre ei.

– Stai la rînd, amice, noi am văzut-o primii.

– Vrei să rămîi fără dinţi? M-am căsătorit ieri cu ea.

– Atunci cred că ar trebui să-i acorzi mai multă atenţie.

Aria zîmbea bucuroasă. Se uită la adolescentele de la bar şi observă că erau la fel de amuzate. Una din ele îi făcu cu ochiul şi Aria se gîndi că îi plăcea această parte a Americii.

– Vino, zise J.T. furios, apucînd-o de braţ. Hai să ieşim odată de aici.

– Stai! Trebuie să-mi plătesc consumaţia.

După incidentul cu poliţia, învăţase că trebuia să plătească pentru tot ce lua.

– Lasă, plătim noi, spuseră soldaţii într-un glas.

– Nu, nu, trebuie să învăţ felul în care circulă banii voştri.

Se smulse din mîna lui J.T. şi se duse la bar, cu soldaţii după ea. Îl întrebă pe chelner cît costă şi apoi îşi goli portofelul cu mărunţiş.

– Ce trebuie să dau?

Soldaţii se întrecură să-i arate care era moneda potrivită.

– Eşti franţuzoaică, nu-i aşa? Mi-am dat seama de cum te-am văzut.

– Oui, vorbesc puţin franţuzeşte.

J.T. o trase afară din magazin. Nu-i spuse nici o vorbă pînă ce se urcară din nou în maşină.

– Nu poţi să asculţi ce ţi se spune, nu-i aşa? Mă străduiesc să te învăţ cum să fii o adevărată americancă şi tu te afişezi ca o tîrfă de rînd.

– Nu ca Heather, murmură ea ca pentru sine, dar o auzise.

– Te rog să nu-mi amesteci prietenii. Şi nici pe mine. Eu sînt american, iar tu o soţie americancă. Nu o cocotă franţuzoaică. Trebuie să te porţi decent, nu să flirtezi cu bărbaţii în baruri. Credeam că o prinţesă ştie atîta lucru, dar se pare că m-am înşelat. O soţie americancă este o lady. Îşi respectă soţul, îl ascultă – tu n-ai vrut să pronunţi cuvîntul nici măcar în faţa altarului. Şi...

– Văd că îţi aminteşti de lucrul acesta dar nu şi de numele meu.

Se făcu că n-o aude.

– O soţie americancă îşi ajută soţul cum poate. Îi ascultă; învaţă de la el...

Morala continuă tot drumul şi Aria începea să creadă că incidentul din bar o etichetase drept un fel de Nell Gwyn şi Moll Flanders. Încercă să privească atent tablourile de la *Galeria Naţională*, dar văzu alte cupluri ţinîndu-se de mînă, sărutîndu-se pe furiş.

– Presupun că nu sînt căsătoriţi, nu-i aşa? îl întrebă ea pe J.T. Altfel nu s-ar purta aşa. Femeile ar fi supuse, nu?

Nu-i răspunse, citindu-i în schimb explicaţiile picturilor din ghid.

La hotel, în camera lor, îi aştepta un teanc de cărţi de istorie.

– Le-am comandat special, îi spuse J.T. Sînt lecţii cu întrebări la sfîrşit. După ce înveţi cîte un capitol, îţi dau un test. Apucă-te de învăţat, eu mă duc să fac un duş.

„Apucă-te de învăţat", îl maimuţări Aria, gata să arunce cu cartea după el dar, în clipa aceea văzu ziarul de pe birou. Titlul de pe prima pagină îi atrase imediat atenţia: Prinţesa Lanconiei va vizita mîine New York-ul.

– Lanconia, îşi spuse ea, Lanconia. Trebuie să devin femeie americană. Doar aşa guvernul lor o să mă ajute să-mi recapăt regatul.

Deschise cartea şi începu să citească.

J.T. ieşi din baie îmbrăcat numai în pantaloni exact cînd sună telefonul.

– Nu, draga mea, nu m-am supărat, îi spuse el persoanei de la celălalt capăt al firului.

Tonul lui blînd o surprinse. Stătea cu spatele la ea, gol pînă la brîu şi constată că nu-i displăcea deloc. I se mişcau muşchii în timp ce vorbea. Pe o parte avea cicatrice. Se mai vindecaseră de cînd le văzuse pe insulă şi, în orice caz nu i se mai păreau dezgustătoare.

– Da, poate o să-mi fac timp. Am nevoie de puţină distracţie după cît am muncit azi.

Apoi se întoarse brusc spre Aria.

– Nu, nu, n-o să fie nici o problemă. Ne întîlnim într-o jumătate de oră.

Aria nu spuse nimic cînd închise şi nici cînd ieşi din dormitor într-o uniformă bleumarin, proaspăt bărbierit şi parfumat.

– Trebuie să plec, o anunţă el. Ai destule de făcut. Sună la room service şi comandă cina. S-ar putea să întîrzii.

Mama ei îi povestise despre infidelitatea bărbaţilor. Îi spusese că o soţie trebuia să suporte astfel de neplăceri, dar nu-i descrisese ce cumplit era. Se duse la fereastră şi-l văzu pe J.T. ieşind din hotel la braţ cu grăsuna Heather şi, în timp ce-i privea, îl văzu sărutînd-o.

Aria se întoarse, încordată.

– Vacă proastă! murmură ea.

Apoi, îşi duse repede mîna la gură, mirată că putea să vorbească în asemenea hal.

Sună la room service şi comandă caviar, paté de foie gras, şampanie şi stridii. Se uită la teancul de cărţi de istorie.

– Şi trimiteţi-mi cîteva reviste.

– De modă, cinematografice sau de care? o întrebă femeia plictisită de la celălalt capăt al firului.

– Orice. Şi aş mai vrea o Coca, adică două şi... un whisky.

– N-aţi prefera nişte rom şi Coca? îi sugeră chelneriţa.

– Ba da, zise ea şi închise.

Cînd sosi cina, Aria rămase cu gura căscată. Nu mai văzuse în viaţa ei asemenea reviste, cu poveşti intime despre tot felul de oameni pe care nu-i cunoştea. Citi în timp ce mînca, îşi făcu baie şi după aceea se sui în pat. Probabil că locotenentul Montgomery o să doarmă pe canapea. Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît citea mai atent. *Soţul meu m-a înşelat cu altă femeie*. Aria parcurse povestea cu aviditate.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, o trezi un sunet neplăcut şi, cînd deschise ochii, îl văzu pe locotenentul Montgomery sforăind lîngă ea. Nu ştia cînd se întorsese.

Sună telefonul şi, deoarece se afla pe noptiera lui, n-avea de gînd să se întindă peste el, să răspundă. J.T. ridică receptorul la al şaselea apel.

– Da, Montgomery.

Ascultă un timp, după care se întoarse spre ea.

– Da, este aici, cu mine. În acelaşi pat, deşi nu te priveşte.

Se întoarse spre Aria.

– În cît timp eşti gata de plecare? Trebuie să ajungem în Key West.

– De îndată ce îmi împachetează cineva...

– O oră, o întrerupse J.T. Vino să ne iei peste o oră.

Închise şi se ridică.

– O soţie americancă pregăteşte bagajele ei şi ale soţului. Ah, fir-ar să fie, apucă-te de treabă cît îmi fac eu duşul.

Aria n-avea de gînd să-l asculte. Sună la room service, îşi comandă micul dejun şi apoi luă o revistă cu fotografiile lui Gary Cooper.

Peste cîteva minute, J.T. i-o smulse din mînă.

– Ce-i gunoiul ăsta? De unde l-ai luat şi de ce nu te-ai îmbrăcat încă? Trebuia să faci cel puţin jumătate din bagaje. Ascultă Prinţesă, dacă vrei să fii o americancă, fă efortul să înveţi. Cîte cărţi de istorie ai citit noaptea trecută?

– Tot atîtea ca tine. Dacă îţi imaginezi că o să-ţi strîng lucrurile...

Fu întreruptă de o bătaie în uşă. Era room service-ul.

Cînd văzu că nu comandase decît pentru ea, se înfurie. Dar Aria îi spuse senină că nu ştia ce dorea să mănînce, iar el îi reproşă că nu o interesa să devină o adevărată americancă.

În momentul acela, Aria amuţi imediat şi-i comandă micul dejun, la indicaţiile lui.

Se străduia cu greu să se stăpînească, dar îşi amintea ce important era să ajungă în Lanconia. J.T. se aşeză la masă şi mîncă, în timp ce ea încerca să strîngă lucrurile. El în schimb stătea la masă şi citea ziarul.

– De ce femeile americance acceptă asemenea situaţie? bombănea ea. De ce nu se revoltă?

– Încă nu eşti gata? o întrebă el, grăbit. De ce ie trebuie femeilor atîta timp să se îmbrace?

Îi venea să-i dea cu valiza în cap. Lecţiile mamei ei n-o pregătiseră pentru situaţii de acest gen.

Sună telefonul. Un soldat îi anunţa că sosiseră maşinile să-i ia.

– Soţia americană cară şi bagajele? îl întrebă ea, inocentă.

– Dacă o pune soţul ei, le cară, îi răspunse el.

Chemă hamalul hotelului să le ia valizele.

Afară îi aştepta un transportor al armatei dar, de data aceasta nu se mai străduiseră să amenajeze interiorul luxos. J.T. moţăia pe scaunul lui, deschizînd

ochii din cînd în cînd, să se asigure că Aria citea cartea de istorie pe care i-o dăduse. Îi dădu un test despre Cristofor Columb şi colonizarea Americii. Îi răspunse corect la toate întrebările, dar nu o lăudă nici măcar o dată.

Cînd trecu la al treilea capitol, adormi, aşa că soţia lui scoase o revistă din poşetă şi o puse peste cartea de istorie.

Poate că ar fi reuşit să-l păcălească dacă n-ar fi adormit şi ea.

– Ce înseamnă asta? pufni J.T. trezind-o brusc.

Cartea de istorie căzuse pe jos.

– Este grozav, nu-i aşa? zise ea, pe jumătate adormită.

Spre surprinderea ei, îl văzu zîmbind, dar el deveni autoritar.

– Ar fi trebuit să citeşti despre America Colonială, îi spuse J.T. pe un ton mai blînd.

Zgomotul avionului estompa cuvintele şi îşi apropiaseră capetele să se audă. Era un bărbat destul de atrăgător.

– America mai înseamnă şi altceva în afară de istorie?

– Bineînţeles. Are atîtea locuri de divertisment.

Făcu semn spre revistă.

– Dar cred că te-ai lămurit deja în această privinţă. Mai este şi familia, desigur. Poate ar trebui să-ţi explic în ce constă familia americană.

– Da, mi-ar plăcea să aflu.

Se gîndi un timp.

– În familia americană, totul este absolut egal, împărţit în două. Bărbatul cîştigă bani, femeia are grijă de casă. Nu, adică, stai puţin, responsabilităţile soţului sînt mai mari. Raportul este de şaptezeci/

treizeci. Bărbatul este cel care asigură traiul soţiei şi copiilor. Trebuie să aibă grijă de ei. Munceşte zi de zi şi dă mai mult decît primeşte...

J.T. se opri, rezemîndu-se de spătar.

– Cred că ai înţeles cum stau lucrurile. Noi bărbaţii ne spetim muncind, în timp ce voi, doamnele vă petreceţi după-amiezele bînd ceai.

Oftă.

– Şi războiul este tot datoria noastră.

– Da, înţeleg, zise Aria, cînd termină, deşi avea unele nelămuriri. Îngrijitul casei de către femei include şi reparatul acoperişului?

– Nu, bineînţeles. În acest caz, trebuie să cheme pe cineva, un coşar de exemplu. Mă referam la curăţenie, spălatul ferestrelor, gătit.

– Soţi le americane spală ferestre? Şi podele?

– Da, absolut totul. Nu-i mare lucru. La urma urmei sînt nişte îndeletniciri obişnuite, chiar şi o prinţesă regală ar putea să se descurce.

– Ai spus că gătitul intră în responsabilităţile unei soţii. Înseamnă de asemenea că trebuie să stabilească meniul şi să spele vasele?

– Bineînţeles.

– Şi dacă are oaspeţi? Găteşte şi pentru ei? Îi serveşte personal la masă?

– Ţi-am spus doar că are grijă de casă. Deci se subînţelege că şi de oaspeţi.

– Şi de lucrurile ei?

– Da.

– Şi de copii?

– Evident.

– Cine o ajută la cheltuielile casei?

– De obicei, bărbatul îi dă un cec soţiei, cu care achită facturile, cumpără de mîncare şi haine pentru copii.

– Înţeleg. Şi conduce singură maşina?

– Altfel cum ar căra mărfurile de la magazin?

– Umilitor.

– Ce ţi se pare atît de umilitor?

– Din cîte îmi dau seama, soţia americană este secretar, contabil, cameristă, şofer, menajeră, majordom, bucătar, doamnă de companie şi dădacă. Ia spune-mi, se ocupă şi de grădină?

– Da, uneori o mai ajută şi soţul cînd are timp.

– Mă întreb cînd îşi mai bea ceaiul după-amiaza. Uimitor, ce mai!

– N-ai vrea să schimbăm subiectul? zise el, enervat. Nu este aşa cum vrei să insinuezi tu.

– În orice caz, bărbaţii declanşează războiul, nu? Nu-mi amintesc ca vreo femeie să fi bombardat copiii altei femei. Probabil că sînt prea ocupate să bea ceai, să repare gardurile sau să spele vasele...

– Mă duc la toaletă.

Aria îşi luă cartea de istorie, dar nu citi nimic. Poate va fi mai greu decît îşi imaginase să devină o adevărată americancă.

Cînd avionul aterizează în Key West o maşină a armatei îi duse pe nişte străzi înguste. J.T. deschise poarta de lemn, cu vopseaua coşcovită.

– Nu ştiu cum flota a reuşit să ne facă rost de o casă. Este o listă de aşteptare lungă de un an.

Aria se gîndi cu groază cum ar fi să stai la coadă un an.

Casa i se părea foarte bună. La parter era o cameră – livingroomul şi bucătăria. Mai era şi baia, unde se afla o maşinărie mare, albă. Pe scările

înguste, ajungeai într-o cameră lungă, cu un pat dublu şi unul simplu, după peretele băii. Mobila era din răchită, vopsită în albastru şi roz.

J.T. duse toate bagajele Ariei la etaj.

– Mă duc la baza navală. Despachetează şi aşează hainele în dulap. Armata a spus că a adus ce trebuie. Sper că avem de mîncare. Cînd termini treaba, apucă-te de citit.

Se opri în capul scărilor, vru să spună ceva, dar se întoarse şi ieşi din casă.

Aria ieşi pe balcon să se uite la strada îngustă care dădea spre cimitir.

– Hei! Este cineva acasă? auzi ea o voce de bărbat, la parter.

– J.T.? întrebă o femeie.

Ce ciudat, se gîndi Aria. În America oamenii dau buzna unul în casa altuia? Se duse în capul scărilor. Jos, la uşă, erau trei cupluri.

– Uau! exclamă unul dintre bărbaţi. Tu eşti cea care l-a dat gata pe J.T.?

Se opriseră s-o privească. Poate că nu ştia să se îmbrace singură şi să mînuiască bani, dar era o gazdă perfectă.

– Bună ziua! zise ea, coborînd scările regeşte, ca şi cînd ar fi plutit.

– Prinţesă! strigă Bill Frazier, care apăruse exact atunci cu o blondă drăguţă. Adică...

Se întrerupse stînjenit.

– Sînt... începu Aria.

– Prinţesă, o ajută alt bărbat. Ţi se potriveşte. Dă-mi voie să-ţi prezint acest clan. Am venit să întîmpinăm mireasa.

Aria dădu mîna cu Cari şi Patty, Floyd şi Gail, Larry şi Bonnie, Dolly, soţia lui Bill. Mai era încă un oaspete, un burlac pe nume Mitch, care o luă de braţ.

– J.T. este un prost să lase singură o frumuseţe ca tine.

– De unde ai cumpărat rochia asta? o întrebă Patty.

Îi aduseseră cadou cratiţe şi mîncare.

– Este din mătase? exclamă Bonnie. Mătase naturală?

– Din cîte am înţeles, de-abia aţi sosit, nu? Cum de nu ţi-ai mototolit rochia?

– Mi-aş da şi viaţa pentru o asemenea rochie!

Aria îşi dorea cu disperare să fie pe placul acestor femei americane. Erau îmbrăcate în rochii drăguţe, înflorate, din bumbac şi sandale uşoare. Aveau părul scurt şi erau rujate. În timp ce ea, în costumul de mătase, cu părul lung strîns în coc, părea demodată şi străină! O priveau curioase şi îşi scormoni mintea, încercînd să le spună ceva drăguţ.

– Locotenentul Montgomery mi-a cumpărat cîteva rochii pe care nu le-am despachetat încă. Poate doriţi să le vedeţi.

Cînd auziră, femeile tăbărîră pe ea, să le conducă în dormitor.

– Şi cu cina cum rămîne? întrebă unul dintre bărbaţi, dar nu-i răspunse nimeni.

Se apucară să despacheteze rochiile şi peste zece minute, Aria simţi pentru prima dată că se distrează într-adevăr în America. O întrebă pe Bonnie dacă voia să probeze costumul Schiaparelli şi, în cîteva clipe, le văzu dezbrăcate în furou.

– Trebuie să-i arăt neapărat rochia aceasta lui Larry, zise Bonnie, în superbul costum roşu al casei Worth.

– În sandale? se miră Aria. Cu şosete în picioare? Cred că aceştia ar fi mai potriviţi.

Îi întinse o pereche de ciorapi de mătase.

Bonnie era gata să plîngă, cînd întinse mîna după ei.

Aria îi trase înapoi.

– Vreau ceva în schimb.

Femeia ezită. Aria i se părea puţin ciudată.

– Vreau să-mi găsiţi o coafeză care să mă tundă ca pe voi, zise Aria şi să-mi arătaţi de unde aş putea cumpăra farduri.

Seara se transformă într-o paradă a modei. Dolly era puţin cam plinuţă, dar îşi pusese o rochie fără bretele. Femeile se amuzară cînd bărbaţii o aplaudară frenetic în timp ce cobora scările.

– Bill a fost îngrozitor de gelos, zise Dolly triumfătoare.

Din curtea interioară răzbătea un miros de friptură.

– J.T. ar trebui să se întoarcă mai repede, dacă nu vrea să rămînă fără hamburgeri, spuse Carl. Unde s-o fi dus?

Femeile încremeniră.

– S-a dus la serviciu, îi informă Aria. Credeţi că-mi stă bine cu rujul acesta?

Americancele erau foarte curioase în privinţa căsătoriei lor. J.T. plecase în vacanţă pe o insulă pustie după ce ieşise din spital şi, peste cîteva zile se suise într-o limuzină neagră. Nu-l mai văzuseră de atunci, iar acum apăruse cu o soţie.

– Cred că ai un soţ grozav, spuse Dolly, evitînd momentul stînjenitor. Haideţi să ne schimbăm şi să

coborîm mai repede. Dacă nu ne grăbim, n-o să rămînă nimic de mîncare.

Aria se simţea în elementul ei, în calitate de gazdă. Avu grijă să aibă fiecare friptură în farfurie şi paharul plin. Îi venea greu să facă faţă fără servitori, dar se descurcă. Observă că Dolly o urmărea din priviri şi zîmbi.

J.T. sosi la desert.

– Iată mirele! exclamă Carl. Du-te mai încolo, Mitch şi lasă-l să se aşeze lîngă mireasa lui.

– Nici o problemă, spuse J.T., înaintînd spre Bill şi Dolly. A mai rămas ceva de mîncare?

– Carne nu mai este, dar avem salată de varză, de cartofi, de creveţi. Serveşte-te!

J.T. se uită drept în ochii Ariei.

– O să mă servească soţia mea.

Pentru o clipă, se făcu linişte, iar apoi Aria puse farfuria jos şi se ridică.

– Larry, mai vrei nişte plăcintă cu mere?

– Nu, mulţumesc, Prinţesă, a fost de ajuns.

– Prinţesă? întrebă J.T. mirat.

– Aşa am poreclit-o eu, interveni Bill.

Aria luă o farfurie şi începu s-o umple cu mîncare.

J.T. se aşeză la masă, vizavi de ea.

– Femeile americance sînt atente cu soţii lor. Şi sînt gazde bune. Le-ai cerut tuturor să te servească? Ai mîncat hamburgerul cu furculiţa şi cuţitul? Hai, spune!

– Las-o în pace, şuieră Bill. Se descurcă foarte bine. A fost o petrecere pe cinste, Prinţesă.

– Eşti mulţumit, stăpîne? îl întrebă Aria, dîndu-i o farfurie plină cu mîncare.

– Nu fă pe deşteapta cu mine, sînt... Ah, bună Dolly!

Cînd o văzu pe soţia prietenului său, îşi luă farfuria şi plecă.

Dolly o privi un timp pe Aria şi apoi o luă de braţ.

– Hai să ne întîlnim luni şi să discutăm aşa, ca între fete.

În momentul acela, cineva puse un disc cu Glenn Miller în casă şi Bill o invită la dans pe Dolly. Cuplurile intrară pe rînd înăuntru şi începură să danseze în livingroom. Doar Mitch, J.T. şi Aria rămăseseră afară.

– Doamnă Montgomery, îmi acordaţi acest dans? o întrebă Mitch.

J.T. nu-şi ridică nasul din farfurie.

Prima experienţă cu dansul american se dovedi şocantă pentru Aria. Nici măcar logodnicul ei n-o ţinuse atît de aproape.

– Haide, păpuşă, relaxează-te, zise Mitch, strîngînd-o în braţe.

– Soţiile americane sînt... mai degajate?

– De unde eşti?

– De la Paris.

– Ah, zise el şi încercă s-o tragă mai aproape. Dacă eşti franţuzoaică, ar trebui să ştii cîte ceva despre dragoste.

– Nu ştiu absolut nimic, zise ea serioasă.

Mitch rîse şi o strînse în braţe.

– J.T. mi s-a părut întotdeauna un tip ciudat.

Dolly îl trase pe Bill mai aproape de ei.

– Ai grijă cum te comporţi, îi spuse ea lui Mitch, arătînd spre uşă, unde apăruse J.T.

Celelalte cupluri îşi ţinură respiraţia cînd J.T. înaintă spre Mitch şi Aria. Dar trecu pe lîngă ei, fără să-i bage în seamă.

– Bill, ai o clipă liberă? Vreau să discutăm despre instalarea radarului.

– Acum? Este sîmbătă seara.

– În război nu există weekend-uri. Vrei să mergi mîine la bază să-l verifici din nou?

– Mîine este duminică.

J.T. îşi frecă bărbia.

– Este primul radar pe care-l instalăm şi sînt îngrijorat, atîta tot. A fost făcut în Anglia şi nu ştiu dacă o să se potrivească pe un vas american. Dacă o să-l orienteze din greşeală în altă parte?

Bill zîmbi, dar Dolly rămase serioasă.

– Cred totuşi că ar trebui să-ţi petreci mai mult timp cu soţia ta.

– Am lucruri mai importante de făcut. Dolly, n-ai adus prăjitura ta cu ciocolată?

– Ba da. Poţi s-o tai singur sau vrei s-o pui pe soţia ta cea mare şi puternică? zise Dolly.

Apoi se întoarse pe călcîie şi plecă.

– De ce s-a supărat? I-ai spus ceva?

– Nu-i vorba de mine, amice, zise Bill. Cum mai merg lucrurile între tine şi Prinţesă?

J.T. căscă.

– Aşa cum era de aşteptat. Este complet nefolositoare. A trebuit s-o învăţ cum se umple o cadă.

– Mitch n-o găseşte atît de nefolositoare.

– Datorită instrucţiei pe care i-am făcut-o. Acum o săptămînă, i-ar fi cerut să-i servească stridii pe o tipsie aurită.

Bill clătină din cap. Ştia adevărul în privinţa căsătoriei lor.

– Cred că îşi doreşte cu ardoare să ajungă în ţară. Cînd am cunoscut-o, nu lăsa pe nimeni s-o atingă, iar acum n-o deranjează deloc avansurile lui Mitch.

Se uită la J.T., dar prietenul lui nu reacţionă în nici un fel.

– S-a aranjat totul pentru pregătirea vasului?

– Da, zise Bill, dezgustat. Cred că o să-mi iau încă o bere.

J.T. înaintă spre Aria şi îşi ţinură din nou respiraţia cu toţii. Mitch îşi luă mîinile de pe spatele Ariei.

– Mă duc sus să lucrez, spuse J.T. Tu trebuie să ai grijă de musafiri.

J.T. se uită la grupul lui de prieteni, care amuţiseră uimiţi.

– Staţi cît vreţi. Vă urez distracţie plăcută.

Îl priviră cum urca scările.

– Ia te uită la el! murmură Gail.

– Ce s-a întîmplat cu J.T. pe care-l cunoşteam?

Se întoarseră spre Aria ca şi cînd s-ar fi aşteptat să găsească răspunsul la ea.

Dolly făcu un pas înainte.

– Ce-aţi zice să ne întîlnim mîine la unsprezece, la cofetăria *Flagler*?

– Cred că J.T. o să fie ocupat, spuse Bill.

– Atunci o să ne descurcăm fără el, nu? Trecem să te luăm pe la unsprezece fără un sfert... da, Prinţesă? zise Dolly, zîmbind.

În zece minute, făcură ordine şi plecară. Mitch sărută mîna Ariei.

– Pe mîine, Prinţesă, spuse el.

Aria îşi luă rămas-bun de la ei, în pragul uşii şi o auzi pe Dolly spunînd:

– O să-mi povesteşti tot ce se întîmplă, Bill Frazier, chiar de-ar fi să te ţin treaz toată noaptea.

Sus, J.T. se băgase în pat, cu cearceaful tras pînă la mijloc. În rest era gol. Se cufundase într-un teanc de hîrtii.

– Presupun că patul mic este al meu, zise ea.

– Îhmm, se mulţumi el să-i răspundă.

Aria se strîmbă la el, fără să-l privească. Deschise un sertar şi se uită la teancul ei de cămăşi de noapte. Şi o alese pe cea roz, cumpărată pentru noaptea nunţii – o noapte a nunţii imaginară.

În baie, începu să fredoneze una din melodiile auzite în noaptea aceea şi îşi aminti că fusese în braţele lui Mitch. Bineînţeles, fusese foarte stînjenitor şi nepoliticos, după standardele laconiene, dar îi plăcuse.

După baie, îşi pieptănă părul lung, negru, care-i ajungea pînă la talie. Fredona veselă cînd se duse să-şi atîrne rochia în dulap, vizavi de patul lui J.T. Acum ştia să-şi aranjeze hainele şi se mîndrea cînd le vedea înşirate în ordine, pe umeraşe.

– Cine este acest Mitch? îl întrebă ea pe J.T.

– Ce? A, se ocupă de departamentul de optică.

– Optică? Face ochelari, nu?

J.T. puse jos hîrtiile.

– Nu, compartimentul lui se ocupă de repararea cronometrelor şi ceasurilor pentru vapoare.

– Înseamnă că este important.

– Fiecare îşi are rolul lui în război.

– Ştiu, dar ce grad are? Este superiorul tău?

Se aşeză pe marginea patului.

– Ah da, înţeleg, vrei să ştii dacă este duce sau prinţ. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Prinţesă, dar nu este superiorul meu. Am un singur şef: directorul tehnic. Sînt şeful lui Mitch – al lui Bill, Carl, Floyd şi Larry. Ce-i mirosul ăsta?

– Parfum de la vînzătoarea din Miami.

– Te parfumezi întotdeauna noaptea?

– Da, bineînţeles. Prietenii tăi sînt foarte drăguţi. America este o ţară atît de liberă. Nu există nişte reguli rigide pentru comportamentul în societate.

– Pleacă din patul meu. Şi nu-ţi mai pune cămaşa asta. Împleteşte-ţi părul în cozi. Hai, du-te la tine în pat şi lasă-mă în pace. Ia şi cartea de istorie cu tine. Mîine dai test de la capitolul şapte pînă la doisprezece.

– N-o să am timp, dacă o să mănînc îngheţată toată ziua, îi răspunse Aria sfidătoare şi plecă.

În pat, se uită la revistele de cinema şi hotărî să-şi taie părul.

– Fir-ar al dracului! exclamă Dolly Frazier, trîntindu-se de tăblia patului.

– Dolly, nu-mi place ca soţia mea să folosească asemenea limbaj.

Bill se băgase sub cuvertură, refuzînd să se ridice.

– Şi nici mie nu-mi place ca soţul meu să aibă secrete faţă de mine.

Bill se întoarse spre ea.

– Credeam că îl priveşte numai pe J.T. Dumnezeu să-l ajute pe bărbatul însurat care crede că poate să ascundă un secret faţă de soţia lui.

– O prinţesă. O prinţesă adevărată aici, la Key West. Îţi dai seamă că, într-o zi va fi regină? Iar J.T. va deveni rege, dacă va rămîne cu ea. Vom avea ca prieteni un rege şi o regină.

Bill îi întoarse spatele din nou.

– J.T. nu vrea să fie rege. Doar ştii cum este. Are mai mulţi bani decît nouăzeci la sută din regii acestei lumi. S-a căsătorit cu prinţesa de formă,ca s-o înveţe să se comporte ca o americancă. După ce se aranjează totul în Lanconia, o duce acolo şi anulează căsătoria.

– Auzi, o învaţă să se comporte ca o americancă! Ai văzut teancul acela de cărţi de istorie? Şi felul cum

o tratează? Cred că nu s-au înţeles bine pe insulă şi J.T. este supărat pe ea.

– Spune că este o belea şi aşteaptă să fie servită. Nu s-a îmbrăcat niciodată singură şi i-a pretins să meargă doi paşi în urma ei.

– Eu n-am observat aşa ceva.

– A fost arestată pentru furt, la Washington. Nu ştia că trebuie să plătească pentru ce cumpără şi dădea bacşişuri de cîte o sută de dolari portarilor.

– Şi ce-a făcut, a învăţat-o să numere banii?

– Bineînţeles, zise Bill, uimit. Ce ar fi putut să facă?

– S-o ducă el la cumpărături. Doar aşa poate învăţa valoarea banilor.

– A dus-o la cumpărături la Miami. A cheltuit o groază de bani. Dolly, draga mea, n-am putea să ne culcăm?

– Sigur. Dar ştii, mă gîndeam. Dacă J.T. s-ar îndrăgosti de ea? Atunci n-ar mai vrea s-o părăsească şi şi-ar dori să fie rege.

– Nu ştiu dacă un american poate fi rege.

– Bineînţeles că poate. Dacă se căsătoreşte cu o regină, atunci este rege. Mă întreb dacă Ethel ţine deschis coaforul ei duminica? O s-o sun chiar acum s-o întreb.

– Este două noaptea, Dolly, îi spuse Bill, dar soţia lui se dăduse deja jos din pat.

– N-o să se supere. O s-o facem atît de frumoasă pe prinţesă, încît J.T. n-o să-i reziste. Pînă să se întoarcă în Lanconia, o să prefere plutonul de execuţie, decît să renunţe la ea.

Bill gemu şi îşi băgă capul în pernă.

– Ah, ce am făcut!

Capitolul 9

– Trezeşte-te, îi spuse J.T. În dimineaţa asta, vei învăţa să-mi pregăteşti micul dejun.

Aria deschise ochii. J.T. era îmbrăcat în uniformă şi stătea la uşă, ţipînd la ea, ca şi cînd s-ar fi aflat la sute de kilometri depărtare. Se întinse.

– Ce oră este?

– Ora micului dejun. Hai, trezeşte-te.

– Eşti întotdeauna gălăgios dimineaţa?

Se întinse pe perne.

– Acasă, servitoarea îmi aducea un ibric cu ceai la pat. Mă servea întotdeauna într-o ceaşcă de porţelan. Începeam ziua atît de liniştit!

J.T. nu scoase nici un cuvînt, aşa că Aria se întoarse să-l privească. O privea ciudat şi simţi că se înroşeşte.

– Dă-te jos din pat, îi porunci el şi pe urmă ieşi din cameră.

Aria se îmbrăcă în costumul ei roz, de mătase, gîndindu-se că era potrivit pentru o vizită la cofetărie.

J.T. stătea în livingroom, cu ziarul în mînă.

– A durat cam mult, zise el, după care se ridică şi se duse în bucătărie.

– Aceasta este o tigaie. Acestea sînt ouă. Acesta este unt – sau mă rog, un fel de unt ca în vreme de

război. Pune untul în tigaie şi sparge ouăle. Fir-ar să fie! Am uitat de şuncă. Scoate-o din frigider.

– Frigider?

O dădu la o parte şi-l deschise.

– Aceasta este şunca. Va trebui să înveţi s-o pregăteşti şi, peste puţin timp, va trebui s-o cumperi chiar tu de la magazin. Ia altă tigaie de pe sobă şi pune şunca în ea.

Aria deschise o uşă şi un sertar pînă găsi a doua tigaie, dar nu avea unde s-o pună. Pe sobă era un carton cu ouă, o pîine, o tigaie de seara trecută, coji de ouă şi nişte ustensile strălucitoare din metal cu aspect ciudat. Se gîndi să ia tigaia cu ouăle, dar i se lipi mîna de mînerul încins. Se feri repede, fără să scoată un sunet.

– N-ai terminat odată?

Încercă să scoată şunca ajutîndu-se de mîna stîngă, dar durerea o săgeta în tot corpul.

– Nu suporţi s-o atingi, nu-i aşa? zise J.T. furios. Pune amîndouă mîinile.

Cînd o apucă de braţul drept Aria se albi la faţă. J.T. văzu arsura din palmă şi-o unse cu margarină.

– Te-ai ars în asemenea hal şi n-ai scos nici un cuvînt.

Nu-i răspunse, dar se simţea mai bine acum, după ce o unsese.

– Fir-ar să fie! exclamă el exasperat. Stai aici şi uită-te la mine.

Termină de pregătit micul dejun, în timp ce o bombănea. Apoi, cînd răsturnă tigaia în farfurie, înjură din nou, cînd îşi dădu seama că ea nu avea ce mînca. Aşa că îi pregăti nişte ouă cu şuncă, în timp ce mîncarea lui se răcea.

În cele din urmă, se aşezară la masă şi mîncară în tăcere. Era complet diferit de micul dejun în familie, cu bunicul şi sora ei. Zîmbi, gîndindu-se cum o să se amuze cînd o să le povestească despre petrecerea din noaptea trecută. Bunicul ei va rîde copios de absurditatea americanilor.

– N-ai putea să-mi spui ce găseşti atît de amuzant? o întrebă J.T.

– Poftim?

– Zîmbeai şi mă întrebam de ce. Nu mi-ar strica să mă înveseleşti puţin.

– Mă gîndeam cum o să-i descriu noaptea trecută bunicului meu.

– Şi?

Se uită în farfurie. Îi era greaţă de la atîta grăsime.

– Nu cred că o să-ţi placă. Doar sînt prietenii tăi.

J.T. se încruntă.

– Aş vrea să ştiu cum o să-mi descrii prietenii familiei tale regale.

Vorbise cu atîta dispreţ, încît o scoase din sărite. Bunicul ei îi spusese adesea că oamenii de rînd nu aveau simţul umorului. Luau totul în serios cînd era vorba de demnitatea lor.

Aria îşi înclină capul într-o parte şi începu să-l imite pe unul dintre bărbaţi.

– Bonnie, unde este ketchup-ul? zise ea, cu glasul unui băieţel neajutorat. Bonnie, dă-mi nişte roşii. Bonnie, unde este maioneza? Bonnie, n-ai adus plăcinta cu mere? Ştii ce mult îmi place.

J.T. o privi mirat.

– Ăsta-i Larry. Dolly spunea că ar muri de foame, dacă n-ar fi Bonnie.

Aria începu să imite pe altcineva.

– Mi-ar place tare mult rochia roşie, zise ea, clipind des. Uite-o dragul meu. Bineînţeles, nu este culoarea mea. Dar am purtat roşu în copilărie. Nu crezi că părul meu este prea închis la culoare pentru roşu? Şi îmi îngroaşă talia, nu? M-am cam îngrăşat de cînd m-am căsătorit. Vrei o felie de ceapă, iubitule?

J.T. începu să zîmbească.

– Asta este Bonnie, soţia lui Larry.

Aria luă o îmbucătură din farfurie.

– Dar de Patty ce părere ai? o întrebă J.T.

Aria se lumină la faţă şi puse jos furculiţa. Apoi se ridică, se întoarse cu spatele la J.T. imitînd perfect mersul ciudat al lui Patty cu genunchii apropiaţi, fără să îndoaie picioarele şi coatele trase înapoi, ca nişte aripi de pui.

– Jarl, cred că ne-ar trebui şi nouă o lampă ca asta, zise Aria, cu un glas strident. Are o lumină foarte plăcută. Îţi pune în avantaj pielea.

Aria se opri şi se uită la J.T. Rîdea şi era mulţumită că reuşise să-l amuze. Acasă imita întotdeauna gesturile şi vorba oamenilor. Bunicul şi sora ei o rugau să le descreţească frunţile. Iar acum îşi etala talentele cu multă dibăcie în faţa soţului ei. După părerea Ariei, bărbaţii erau leneşi, prostuţi şi neajutoraţi ca nişte copii. Femeile le dădeau să mănînce, îi îngrijeau şi discutau tot timpul despre haine, bani, aranjatul părului, bani, mîncare, bani şi iar bani. În orice caz, portretele pe care le ironizase puţin nu denotau dispreţ faţă de ei. Dimpotrivă, arăta că se ataşase de ei.

J.T. rîdea în hohote cînd termină.

Cine ar fi crezut, se gîndi el, că bărbaţii americani aveau simţul umorului?

– Sîntem chiar atît de îngrozitori? o întrebă el, zîmbindu-i.

– M-da.

– Vino să-ţi arăt cum se spală vasele. O să-ţi placă, sînt convins.

Era pentru prima oară cînd n-o repezea, în timp ce o învăţa cum să umple chiuveta cu apă şi să pună săpun lichid.

– Acum bagă-ţi mîinile înăuntru şi apucă-te de spălat.

Aria se pregăti să-l asculte, dar o prinse de braţ.

– Am uitat de arsura din palmă. Le spăl eu şi tu le ştergi. Povesteşte-mi despre ţara ta, o îndemnă el, cînd îi dădu prima farfurie.

Aria îi descrise munţii, nopţile răcoroase, potecile abrupte.

– Este cu totul altfel decît la Key West, nu?

– Da, din cîte am văzut eu. Dar aici, florile sînt foarte frumoase.

– Poate o să facem turul oraşului.

Cuvîntul acesta o făcu să se cutremure. Îi amintea de muzeele şi bibliotecile din Washington şi de incidentul din cofetărie.

J.T. observă şi îşi feri privirile.

– Poate de data aceasta va fi mai plăcut. Acum trebuie să plec. Ai ceva de citit pentru azi?

– Da, cărţile de istorie.

– Da, bine... se bîlbîi el.

– Dolly spunea că o să mergem să mîncăm o îngheţată pe la unsprezece.

– Bun, înseamnă că n-o să fii singură.

Închise robinetul şi îşi şterse mîinile.

– Gata, am plecat.

Urcă scările şi se întoarse cu un teanc de hîrtii.

– Ştii cumva unde este servieta mea?

– Da, aici, dragul meu, îi răspunse Aria, imitînd-o pe Bonnie.

J.T. rîse.

– Ne vedem diseară, scumpo, adică pardon, Alteţa Voastră Regală.

Aria se rezemă de uşă.

– Cred că îmi place mai mult „scumpo", zise ea.

Dolly sosi la unsprezece fix.

– Aşa te îmbraci pentru cofetărie? Arăţi ca Merle Oberon.

– N-am altceva. Crezi că nu este un costum potrivit?

– Ar fi, dacă ai întîlni un mare duce. Hai să mergem la Gail. Poate găsim ceva pentru tine. J.T. a plecat?

– Da.

– Azi am o surpriză pentru tine. Cu ceilalţi ne întîlnim abia la trei.

Aria habar n-avea ce plănuise Dolly, dar o urmă veselă.

J.T. se uită la teancul de hîrtii de pe biroul lui. Erau noile planuri de transformare a unui vapor într-o fabrică de distilare a apei. Trebuia să instaleze de asemenea radarul englezesc. Se frecă la ochi. Nu dormise bine noaptea trecută, după ce Alteţa Sa Regală se aşezase pe marginea patului, cu parfumul ei exotic şi cămaşa de noapte vaporoasă. Iar azi dimineaţă o privise înainte s-o trezească.

Trebuia să o înveţe să se poarte ca o americancă şi pe urmă să scape de ea. Nu trebuia să se implice emoţional şi mai ales, intenţiona să evite orice contact fizic. Uneori însă îşi amintea de timpul petrecut împreună pe insulă, cînd o văzuse goală, în pîrîu. Nu

arăta rău pentru o prinţesă. De fapt, ar fi putut candida pentru Miss America.

Pînă acum, îi fusese uşor, văzînd-o atît de înfumurată şi rece. Dar, de dimineaţă, cînd îi imitase prietenii, i se păruse complet schimbată.

Ce ciudată era, se gîndi el. Pe de-o parte atît de neajutorată, iar pe de alta curajoasă, neînfricată. De ce nu scosese nici un sunet cînd se arsese? Şi cum de mîncase ouălele acelea cu şuncă. Arătau oribil!

– Eşti aici J.T.?

Se ridică imediat în picioare şi-l salută pe comandantul Davis.

– Da, domnule, sînt aici.

– Am auzit că te-ai însurat.

– Da, domnule, acum trei zile.

– Atunci ce cauţi la serviciu? De ce nu eşti acasă cu mireasa ta?

– Voiam să verific planurile radarului...

Comandantul dădu din mînă.

– Mă bucur că eşti atît de conştiincios, dar mai sînt şi alte lucruri în viaţă, în afară de război. Du-te acasă şi petrece-ţi ziua cu soţia ta, locotenente. Este un ordin.

J.T. zîmbi.

– Da, domnule, o să-l execut imediat.

Aria se uită în oglindă. N-o recunoştea pe tînăra care o privea. Îşi pipăi părul scurt pînă la umeri. Era atît de răcoros. În loc de costumul sobru, din mătase, purta o rochie de bumbac, cu flori galbene, care-i dezgolea braţele, umerii şi gîtul.

– Ei, cum îţi place? o întrebă Dolly.

– Foarte mult, spuse Aria. Mă simt atît de liberă, de...

– Americancă, îi sugeră Dolly.

– Exact. Arăt la fel ca Dolley Madison?

– Dolley Madison? rîse Gail. Eşti sută la sută americancă.

– Crezi că lui Mitch o să-i placă? o întrebă Aria, fără să-şi dezlipească ochii din oglindă.

– Mitch? se miră Bonnie. Dar J.T...

Aria încercă să repare gafa.

– Mă refeream la soţul meu, bineînţeles. Dar Mitch este atît de amuzant. Sigur şi locotenentul Montgomery, ştie să rîdă. Dar, în general...

Se întrerupse. Cele patru femei o priveau curioase. Dolly interveni, gata s-o ajute.

– J.T. este un bărbat vesel. Dar, în ultima vreme a avut multe pe cap. O să-şi revină, vei vedea. Hei! Este trei şi un sfert. Ne aşteaptă băieţii.

Bonnie, Gail şi Patty ieşiră din casă, urmate de Dolly, la braţ cu Aria.

– J.T. este un tip grozav. Toate femeile necăsătorite şi jumătate din cele măritate au umblat după el, de cînd a venit aici.

Ariei nu-i venea să creadă.

– Serios? Poate este lipsă de bărbaţi liberi.

– Într-un oraş naval, în timp de război?

Dolly o privi mirată.

– J.T. nu se poartă prea frumos cu tine, nu-i aşa?

– Este soţul meu.

„Aceste femei americane mă trag de limbă."

– A fost foarte bun cu mine.

– Dacă Bill o să înceapă să fie bun cu mine, o să mă gîndesc imediat că şi-a găsit altă femeie. Hai să mîncăm nişte îngheţată.

Soţii, cu excepţia lui J.T. erau şi ei acolo. Venise şi Mitch, bineînţeles. Felul în care o privea o făcea să

roşească pe Aria. Într-un fel, regreta că cei de la Pentagon nu i-l aleseseră pe el de soţ.

– Eşti superbă, îi spuse el, luînd-o de braţ şi ducînd-o spre un scaun.

Nu se gîndise niciodată să-i spună că nu avea voie s-o atingă. Celelalte cupluri, proaspăt căsătorite se purtau ca şi cînd s-ar fi văzut pentru prima oară, după luni de zile. Aria cu tunsoarea şi rochia ei de bumbac împrumutată se simţea mai degrabă americancă decît prinţesă. Aşa că nu i se păru nimic deosebit cînd Mitch îşi apropie scaunul de-al ei şi puse un braţ pe spătar.

– Nu-mi vine să cred că arăţi aşa, zise el, blînd. Erai frumoasă şi înainte, dar acum ai putea opri circulaţia pe stradă. Poate, mai tîrziu, te scot la o plimbare cu maşina, sub clar de lună.

Aria plecă privirile. Omul acesta o făcea să se simtă minunat, ca şi cînd ar fi fost o femeie apetisantă.

– Soţul meu... murmură ea.

Mitch se apropie şi mai mult de ea.

– Este evident că J.T. nu te apreciază, în schimb eu te plac foarte mult, Prinţesă. N-am mai întîlnit o femeie ca tine. Nu mi se pare că tu şi J.T. sînteţi îndrăgostiţi. Cred că v-aţi căsătorit din alt motiv. Eşti cumva însărcinată?

– Nici vorbă.

Mitch îi puse mîna pe umăr, dezmierdîndu-i pielea. Nici un bărbat n-o mai atinsese aşa.

Se uită în ochii lui.

– Hai să plecăm de aici, murmură Mitch.

Tocmai voia să-i spună că acceptă, cînd se dezlănţui balamucul, în persoana locotenentului J.T. Montgomery.

– Iisuse Christoase! exclamă el. Ce s-a întîmplat cu părul tău?

Într-o clipă, Aria reveni la aerele ei de prinţesă. Se ridică în picioare şi ţipă la el.

– Cum îndrăzneşti să foloseşti asemenea limbaj în prezenţa mea? îl repezi ea. Te rog să pleci imediat.

Oamenii din cofetărie tresăriseră de cum îl auziseră zbierînd pe J.T. Dar vorbele Ariei îi încremeniră în loc.

Dolly îşi reveni prima. Se temea mai puţin de J.T. decît de autoritara Aria.

– J.T., stai jos, te rog, şi nu te mai zgîi aşa.

Apoi comandă o bere pentru el şi se întoarse spre Aria.

– Alteţa Voastră – adică Prinţesă, te rog să te aşezi.

Aria începea să-şi revină. Îşi dădea seama că atrăsese atenţia celor din jur şi se purtase ca o străină. Simţi mîna lui Mitch, care o trăgea încet în jos. Se aşeză, dar J.T. rămăsese în picioare, încruntat.

– Stai jos, J.T., îi comandă Dolly, dezgustată. De-abia te-ai căsătorit, zise ea cu voce tare, să-i lămurească pe cei din jur.

Unul din ei, întrebă:

– Cine este căsătorit cu cine?

Şi făcu semn spre J.T., Aria şi Mitch.

Gail o bătu pe mînă.

– Cred că ai avut dreptate, Prinţesă. Nu trebuie să laşi niciodată un bărbat să folosească numele Domnului în deşert.

Aria se uită la îngheţata ei de căpşuni. Îi venea să intre în pămînt de ruşine. Mitch stătea lîngă ea, dar îşi schimbase atitudinea. Nu-i mai făcea avansuri.

Era din nou o intrusă. La fel ca în ziua cînd o arestaseră. Fusese aşezată într-o colivie cu pereţi de sticlă şi se amuzaseră pe seama ei. Şi singura persoană pe care o cunoştea, locotenentul Montgomery, se purtase cel mai urît cu ea. Încercase atît de mult să fie pe placul acestor oameni, să se adapteze.

– Haideţi să mergem la plajă, le propuse Dolly, veselă. Ne punem costumele şi înotăm în amurg. Tu, J.T. poţi să prinzi cîţiva homari. Pe urmă o să-i frigem pe grătar.

– Am de lucru, bombăni J.T.

Dolly se aplecă spre el.

– Atunci poate eşti aşa drăguţ s-o conduci pe soţia ta la mine acasă, să-i împrumut un costum.

– Da, sigur, zise J.T., căutîndu-şi cheile. Vrei să mergem acum?

Dolly se ridică.

– Stai puţin. Ce-ar fi să mergem doar noi doi şi să ne întîlnim cu toţii la Larry şi Bonnie acasă, peste o oră. Ai grijă de prinţesa noastră, îi spuse ea lui Bill şi apoi îl luă de braţ pe J.T.

– Ticălosule, zise Dolly cînd ajunseră în maşina militară aflată în permanenţă la dispoziţia lui J.T. Bill mi-a povestit tot şi cred că eşti un ticălos.

– M-am săturat să fiu acuzat de femei. Te rog să nu începi şi tu.

– Cineva trebuie să te trezească la realitate. Este revoltător cum te porţi cu fata aceea frumoasă.

– Frumoasă? Crezi că este un motiv să se lase sedusă de alţi bărbaţi?

– Aleluia, ai observat în sfîrşit! zise Dolly pe un ton sarcastic; Mitch o place, la fel ca noi toţi, în afară de tine. Ascultă, te-am văzut îmblînzind femei cumplite şi

dure, care băgaseră spaima în toţi bărbaţii. De ce nu îţi reverşi farmecul şi asupra soţiei tale?

– Poate fiindcă mă urăşte şi mă priveşte de sus. Crede că sînt un om de rînd. Sau poate pentru că nu este în stare să facă nimic util. Trebuie s-o învăţ să se comporte ca o americancă şi o să reuşesc pînă la urmă.

Ceva în tonul lui o făcu să-şi schimbe tactica.

– Este drăguţă, nu-i aşa?

– Da, dacă-ţi plac persoanele foarte stilate.

– Înţeleg, zise Dolly.

– Ce înţelegi? pufni el.

– Te temi de ea.

– Ce? zbieră J.T. frînînd brusc la un stop.

– Te temi să vezi cît este de curajoasă şi plăcută. Eu nu aş fi reuşit să mă descurc cu ea. Bill spunea că nu ştia nici măcar să se îmbrace singură cînd a venit în America, dar acum pregăteşte micul dejun.

– Mă rog. S-a ars la mînă.

– Da, însă a încercat cel puţin. Te-ai gîndit vreodată ce singură se simte? Se află într-o ţară străină, căsătorită cu un bărbat care o dispreţuieşte şi nu disperă. A supravieţuit, deşi i-ai pus beţe-n roate.

– I-am pus beţe-n roate? Datorită mie a supravieţuit.

Rămaseră tăcuţi un timp şi apoi J.T. vorbi din nou.

– Nu vreau să mă ataşez de ea. După ce armata o să scape de prinţesa impostoare, o să se întoarcă pe tron. Şi atunci o să-mi întindă mîna să i-o sărut. Sau poate o să-mi atîrne o medalie de gît.

– Nu te-a deranjat să te ataşezi de Heather Addison, Debbie Longley sau Karen Filleson – sau cum o chema pe roşcata aceea?

J.T. zîmbi.

– Da, m-ai atins la punctul sensibil. Dar Aria este altfel, după cum ştii. Nu poţi să ai o distracţie de o noapte cu o prinţesă. Nu visează case cu garduri albe, ci castele şi proprietăţi feudale. Regii nu se bucură de intimitate sau libertate.

– Aşa că ţi-ai propus să te porţi urît cu ea.

– Nu mă port urît. O ţin la distanţă. Aşa cum ar trebui să facă şi afurisitul de Mitch. Scuză-mă.

Dolly se întoarse să-şi ascundă zîmbetul.

– Cred că s-ar putea să se îndrăgostească de Mitch.

– Ce?

J.T. frînă din nou, cînd ajunseră în parcarea hotelului marinei.

– Nu-i învinuiesc nici pe unul, nici pe celălalt. Are nevoie de puţină bunătate şi orice femeie îşi doreşte să i se spună că este frumoasă. Azi arăta grozav, n-ai observat?

J.T. părea adîncit în gînduri. O porni spre hotel, lăsînd-o pe Dolly în maşină. Femeia zîmbi şi se luă după el. Cel puţin, îl făcuse să se gîndească.

Hotelul fusese odată un stabiliment pentru cei bogaţi, dar războiul îl transformase în locuinţă temporară pentru ofiţerii căsătoriţi. Însă holul rămăsese la fel de impresionant. Se păstrase chiar şi magazinul din colţ.

– Stai! îi spuse J.T. cînd trecură pe lîngă vitrină. Crezi că o să-i placă?

Îi arătă un costum de baie, cu decolteu pătrat.

– Sigur, spuse Dolly, intrînd cu el în magazin.

Îl ajută să aleagă de asemenea un halat, o pălărie de paie „să-şi protejeze pielea ei albă", după cum sugerase J.T. şi o geantă de plajă asortată.

– De ce mai are nevoie?

De dragoste, ar fi vrut să spună Dolly, dar se abţinu. Nu trebuia să forţeze lucrurile.

– Ceva care să i-l alunge pe Mitch din minte.

Lui J.T. îi pieri zîmbetul.

– Bijuterii aveţi? o întrebă el pe vînzătoare. Diamante? Sau smaralde?

Înghiţi în sec.

– Nu, domnule, dar avem cîteva parfumuri franţuzeşti.

– Bun, iau un sfert din tot ce ai. Sau nu, mai bine jumătate de galon.

– Se vinde cu uncia, îi spuse femeia.

– Bine, atunci adună unciile, zise el nerăbdător. Eşti gata de plecare? o întrebă el pe Dolly.

– Da, mă duc sus să-mi iau costumul.

– N-ai vrea unul nou? zîmbi J.T.

Mama ei o învăţase să nu refuze niciodată un cadou de la un bărbat frumos.

– Da, aş vrea, zise ea.

Capitolul 10

Aria rămase tăcută în drum spre apartamentul lui Larry şi Bonnie. Ceilalţi se străduiau să înveselească atmosfera, dar i se părea că o studiau.

Numai locotenentul Montgomery era de vină. Omul acela îngrozitor era motivul tuturor necazurilor ei în America – în afară de răpire, bineînţeles. Atunci îi salvase viaţa. Însă, în momentul acesta regreta că n-o lăsase să se înece.

Stătea în livingroomul lui Bonnie, cînd se deschise uşa şi apărură J.T. cu Dolly. Aria se duse imediat la bucătărie. J.T. o urmă.

– Ţi-am cumpărat ceva, îi spuse el, blînd.

Se întoarse.

– O biografie a lui George Washington, cu zece teste la sfîrşit?

Rîse şi-i întinse un pachet. Cînd îl deschise, găsi costumul de baie.

– L-am ales personal. Ţi-am mai cumpărat şi o pălărie, o sacoşă şi un halat. Iar în maşină am un sac de parfumuri. Şi nici urmă de cărţi de istorie.

Aria nu zîmbi.

– Ce ai primit? întrebă Gail, din uşă.

Îi dădu pachetul să vadă cu ochii ei.

– Este un fel destul de bun de a-ţi cere scuze, J.T., zise Gail. Poate o să devii un soţ model pînă la urmă.

Aria îşi dădu seama că femeia se aştepta la un comentariu din partea ei, dar nu ştia ce să-i spună.

– Cînd un bărbat se scuză, îl săruţi şi vă împăcaţi. Vă dau două minute. Pe urmă vii sus să ne schimbăm şi să mergem la plajă. Sînt moartă de foame.

Îi lăsă singuri în cameră.

– Cred că este o ofertă de pace, începu J.T. N-ar fi trebuit să ţip la tine, dar m-ai luat prin surprindere.

– Da, ai dreptate, zise ea. Am vrut să arăt ca o americancă. Părul meu era atît de demodat.

– Mie îmi plăcea.

– Serios? se miră ea. Nu mi-am imaginat. Adică, n-ai spus nimic.

Se apropie de ea.

– Oricum, îţi stă bine.

– Mă simt grozav, spuse Aria, atingîndu-şi buclele.

– Da, aşa este, o aprobă J.T. încolăcindu-şi o buclă pe deget.

– Am vrut...

– Gata, timpul a expirat, strigă Gail. Hai să mergem.

Derutată, Aria trecu pe lîngă el şi ieşi din bucătărie. Sus, uită de ciudatul eveniment, cînd văzu că trebuiau să se dezbrace toate în acelaşi loc. Doamnele ei de onoare o vedeau goală, bineînţeles, dar nişte străine! În afară de asta, dura un secol pînă se dezbrăca şi acest costum avea fermoar la spate.

Dar Dolly nu-i lăsă timp de gîndire. Îi deschise rochia şi o ajută să-şi pună costumul.

Zîmbea cînd coborîră. La parter le aşteptau doi bărbaţi: frumosul, zîmbitorul Mitch şi soţul ei. Dar acest soţ părea complet schimbat. Se sprijinea leneş

şi rîdea de ce-i spunea Bonnie. Ce plan mai pusese la cale? se întrebă Aria. Altă tortură în stil american?

– Prinţesă? zise Mitch oferindu-i braţul.

Iar ea îl acceptă, zîmbitoare.

J.T. îşi făcu loc între ei.

– Cred că o să-mi conduc singur soţia.

– Era şi timpul, bombăni Mitch.

Iar apoi, după ce-i aruncă o privire tristă Ariei, renunţă să mai meargă la plajă.

Se înghesuiră în maşina lui J.T., femeile în braţele bărbaţilor, cu excepţia lui J.T. care era la volan, cu Aria lîngă el. Îi zîmbea şi, cu cît se purta mai frumos cu ea, cu atît era mai suspicioasă. Oare ce-i pregătise?

La plajă, bărbaţii se retraseră în beznă, să-şi pună costumele, în timp ce femeile adunară lemne pentru foc.

Dolly fluieră plină de admiraţie cînd J.T. apăru în nişte pantalonaşi negri, gol pînă la brîu.

Îi făcu cu ochiul şi se întoarse spre ocean.

– Vrei să înoţi, Prinţesă?

– Nu noaptea, îi răspunse ea.

J.T. îşi văzu de treabă şi adună vreo douăzeci de homari pe care-i înfulecară imediat. După cină, la lumina palidă a tăciunilor, perechile se îmbrăţişară şi începură să se sărute.

Aria îşi feri privirile, jenată.

– J.T., îl strigă Dolly, de ce nu o înveţi pe Prinţesă obiceiurile noastre americane.

– Da, cred că aşa o să fac, zise el, luîndu-şi soţia de mînă.

Dar Aria se smulse din strînsoarea lui.

– Doar nu-ţi imaginezi că o să mă comport ca ei în public? şuieră ea.

– În ţara voastră toată lumea este frigidă?

– Locuiesc într-o ţară cu climă caldă, îi spuse ea derutată. Avem ierni blînde.

– Vrei sau nu să fii o adevărată americancă? se înfurie el.

– Mă străduiesc să învăţ.

– Da, şi te descurci destul de bine, zise el, încercînd să se calmeze.

Îi făcu semn spre cuplurile îmbrăţişate.

– Nu şi-ar da seama nici dacă i-ar invada nemţii, aşa că n-o să ne bage în seamă. Aşa trebuie să se comporte nişte tineri căsătoriţi.

– Bine, se învoi Aria, întinzîndu-i mîna. Poţi să-mi săruţi degetele, dacă nu ai de gînd să-mi răsucești braţul sau să faci altă glumă de-a ta.

– Ia ascultă...

– Să mi te adresezi...

În momentul acela o trase spre el şi o sărută, înăbuşindu-i protestele.

Nu mai fusese sărutată pe buze decît de două ori: de contele Julian, cînd o ceruse în căsătorie şi de locotenentul Montgomery pe insulă. Dar nimic n-o pregătise pentru clipa aceasta.

Mai întîi îi luă capul în mîini şi îşi apropie buzele de ale ei. Aria ţinea ochii deschişi, încercînd să-l împingă, dar treptat, începu să-i placă. Îşi puse mîinile pe umerii ei. Atingea cu palmele pielea ei catifelată. Apoi, îşi înclină capul într-o parte şi o sărută mai profund.

Aria închise ochii şi se lăsă în voia lui. Cînd se desprinse de ea, rămase nemişcată, în aceeaşi poziţie.

Apoi, deschise încet pleoapele. Îi ţinea capul între mîini.

– Acesta este unul din obiceiurile noastre americane. În Lanconia n-aveţi aşa ceva?

Ştia că o tachina, dar nu-i păsa.

– Cum ţi se pare sărutul meu în comparaţie cu al lui Mitch? o întrebă el.

În momentul acela, Aria îi trase o palmă, luîndu-l prin surprindere.

– Am învăţat acest obicei american de la prietena ta din Washington. Şi acum, aş vrea să mă conducă cineva acasă.

– Ascultă, spuse J.T. postîndu-se în faţa ei. Nu sîntem servitorii tăi. Aici trebuie să rogi, cînd vrei ceva, nu să comanzi.

– Atunci, rog pe cine vrea să mă ia de aici.

– O să te duc eu. Doar sînt soţul tău, ai uitat? Deşi nu mi-a servit la nimic.

Se întoarseră spre Dolly. Se pregăteau cu toţii de plecare.

– Am încercat. Am încercat din răsputeri. Haide, Alteţa Voastră Regală. O să vă duc acasă.

Îi lăsară pe toţi la casele lor, în linişte. Ariei îi bătea inima să-i sară din piept. Ştia că făcuse tărăboi pentru nimic. De fapt, îi plăcuse chiar să-l vadă gelos, însă îl plesnise de frică.

De cînd învăţase să meargă, i se impusese o disciplină de fier. Trebuia să-şi controleze emoţiile. Nici la înmormîntarea iubiţilor ei părinţi nu vărsase nici o lacrimă. Fusese răpită de două ori şi îşi păstrase cumpătul. Se stăpînise întotdeauna.

Totuşi, în noaptea aceasta, fusese gata să cedeze. Sărutul acestui om, îi trezise sentimente nebănuite.

Ar fi dorit tare mult să poată discuta cu bunicul ei. Oare era bine? Contele Julian nu-i inspirase niciodată

asemenea trăiri. Poate s-ar fi simţit la fel, cu timpul, dacă s-ar fi căsătorit cu contele.

Chiar acum, în maşină, simţea coapsa locotenentului Montgomery lipită de a ei şi îi atingea genunchiul de fiecare dată cînd schimba vitezele.

Cînd rămaseră singuri în maşină, vru să-şi ceară scuze, dar o repezi.

– Stai cît mai departe de mine, te rog.

Aria îl ascultă şi nu mai scoase o vorbă.

Următoarele două zile se desfăşurară la fel de trist pentru Aria. Se duse la cumpărături cu Bonnie şi Dolly, se coafă, înotă, dar nu era acelaşi lucru. J.T. redevenise rece şi arogant. Nu mai rîdea, nu o mai întreba unde era servieta şi îşi pierdea răbdarea în timp ce încerca s-o înveţe cum să gătească şi să spele.

– Bine, dar şi ieri am spălat vasele, protestă Aria.

– Şi trebuie să le speli şi azi, înţelegi? Trebuie spălate de trei ori pe zi, de luni pînă duminică.

– Glumeşti, nu-i aşa? Dacă spăl vasele în fiecare zi, şterg praful, spăl hainele, gătesc, cumpăr de mîncare, cînd o să mai am timp să citesc o carte? Cînd o să mă duc la cumpărături cu Dolly şi Bonnie? Cînd o să mă gîndesc şi la altceva în afară de detergenţi?

– Trebuie să plec la serviciu.

Mai tîrziu, în dimineaţa aceea, apăru doamna Humphreys, menajera angajată de J.T. să pregătească de mîncare.

În noaptea aceea, Aria aranjă masa cu lumînări şi încercă să înfrumuseţeze sufrageria cu ce avea la îndemînă.

J.T. stinse lumînările şi aprinse toate luminile.

Ştia că este supărat pe ea, dar voia să-l facă din nou să zîmbească. Credea că mariajul lor era temporar, dar ea ştia mai bine. Nu-l mai ura, însă i se părea un străin.

Îi servi salata de homari preparată de doamna Humphreys şi apoi îşi arcui spatele, îşi proiectă pieptul înainte şi imită accentul sudic al lui Dolly:

– Preferi homarul ăla micuţ sau pe micuţa ta soţioară?

J.T. zîmbi amuzat.

– Ce fac soţii şi soţiile americane cînd rămîn singuri?

– În afară de dragoste, n-am nici cea mai mică idee.

Aria clipi, nedumerită.

– Soţiilor americane nu li se pare că viaţa este cam plictisitoare? Chiar le place să trudească tot timpul pentru familiile lor?

J.T. zîmbi din nou.

– Poate că nu le place. Dar tu ce făceai la tine acasă, prinţesă?

– Sport. Împreună cu sora mea călăream, făceam scrimă, luam lecţii de dans.

– Acum înţeleg de ce arăţi aşa de...

Se întrerupse.

– Cum arăt?

Zîmbi.

– Îţi stă bine în costum de baie.

– Mulţumesc, zise ea.

– Este prima oară cînd aud acest cuvînt.

– Este prima oară cînd îl meriţi.

– Oh! Faptul că ţi-am salvat viaţa nu ţi se pare destul de important?

– În momentul acela, mi s-a părut că erai mai rău decît răpitorii mei. „Respiră pentru tăticul Montgomery", îl imită ea.

Vru să spună ceva, dar se abţinu.

– Poate te-ar interesa să vezi schiţele pentru noul vapor transformat în fabrică de distilare a apei. Sper să-ţi alunge plictiseala.

– Da, chiar te rog.

Era foarte plăcut să stea împreună pe canapea, aplecaţi peste schiţe. Războiul avea nevoie de vase care să distileze apă potabilă din apa de mare, pentru trupe. J.T. se ocupa de primul vapor de acest gen, transformat în distilerie.

Aria tînjea să-şi ocupe mintea cu ceva interesant.

– O asemenea fabrică nu se poate face şi pe uscat? îl întrebă ea.

– Ar fi chiar mai uşor decît pe un vapor. De ce mă întrebi?

– Acasă, în Lanconia, principala recoltă a ţării sînt strugurii. Dar, în ultimii cinci ani, a fost secetă şi ne-a afectat foarte mult. Cred că o astfel de fabrică ar putea să irige viile. Tinerii pleacă din ţară pentru că ne pierdem principala noastră sursă de venit.

– Ar trebui să cereţi părerea unor ingineri, dar sînt convins că ar fi posibil.

– Ai vrea să ne dai o mînă de ajutor cînd o să ne întoarcem în Lanconia?

– Nu ştiu ce voi putea face, dar o să încerc.

Îi zîmbi.

– Ar însemna foarte mult pentru oamenii mei. Dolly spune că te pricepi foarte bine la construcţia de nave.

J.T. rîse amuzat.

– Poate că eu nu sînt chiar atît de priceput, dar familia mea se ocupă demult de această afacere.

Se uită la ceas.

– N-ai vrea să te culci, scumpo? Adică, pardon...

Aria surîse îngăduitor.

– Începe să-mi placă să mi se spună scumpo şi iubito, deşi nu prea sînt de acord cu porecla Prinţesă.

– De ce? Ţi se potriveşte perfect! zise el, căscînd. Eşti rece, dură, inflexibilă, inumană. Numele sugerează o persoană de neatins, exact ca tine.

– Ah! exclamă ea. Deci cineva lipsit de sentimente.

Se duse sus, în dormitorul ei. În timp ce îşi dădea cu cremă pe faţă şi îşi punea fileul pe cap, se gîndea la cuvintele lui. Oare era chiar aşa cum o descrisese? Acum două nopţi o sărutase şi îi insuflase o pasiune nebănuită, de care se temuse. El nu simţise nimic atunci? Poate cînd a sărutat-o pe Heather a simţit mai multă căldură. Poate Heather se pricepea foarte bine să sărute.

Se întinse în patul îngust, cu ochii deschişi. Era cald şi se îmbrăcase într-o cămaşă de noapte din nylon, de culoarea piersicii.

– Stil Rita Hayworth, îi spusese Dolly, cînd o cumpărase.

Pe la miezul nopţii începu furtuna. Vîntul zguduia zidurile subţiri ale căsuţei. Tunetele bubuiau şi fulgerele luminau camera. Aria dădu cuvertura la o parte. Era un aer apăsător şi începuse să transpire.

Alt bubuit deschise ferestrele. Încercă în zadar să se liniştească. Îi apăreau fel de fel de imagini dinaintea ochilor: J.T. pe insulă, aplecat peste ea, corpul lui musculos aproape gol; J.T. în costum de baie. Îşi aminti privirea din ochii lui cînd intrase în luminiş şi o văzuse goală în pîrîu. Îşi aminti de cele două ocazii cînd o sărutase.

Trase cearceaful peste ea cînd auzi uşa deschizîndu-se. În lumina palidă, îl văzu pe J.T. trecînd pe lîngă patul ei şi închizînd fereastra.

Cînd se întoarse s-o privească, încremeni pe loc.

– Nu dormi? murmură el.

Încuviinţă din cap.

Se apropie de patul ei.

– Te-a trezit furtuna?

Îi făcu semn că nu.

Se aşeză încruntat lîngă ea.

– Te simţi bine? o întrebă J.T., punîndu-şi mîna pe frunte.

Aria îl apucă de braţ.

– Ce s-a întîmplat, draga mea, ai visat urît?

O luă în braţe ca pe un copil care trebuia alinat.

Dar Aria nu era un copil. Îl strînse lipindu-şi sînii de pieptul lui gol.

J.T. înţelese imediat ce dorea.

– Sînt pierdut, murmură el, pe tonul unui bărbat care se îneca a treia oară şi apoi începu s-o sărute înfometat. Ah, iubita mea, prinţesa mea dulce. Eşti a mea. Ştii asta?

O sărută pe gît, înnebunit.

– Ţi-am salvat viaţa şi eşti a mea. Trăieşti datorită mie.

– Da, gemu Aria. Da. Fă-mă să trăiesc cu adevărat.

Spuse şi alte cuvinte, dar erau în lanconiană şi J.T. nu le înţelese, deşi acum nu mai aveau nevoie de cuvinte.

Nu-şi dăduse seama cît de mult o dorise. De cînd o văzuse goală pe insulă, cu sînii ei mari şi trupul mlădios îl obsedase tot timpul. Iar faptul că o vedea în fiecare zi, îi aţîţa dorinţa.

Îi smulse cămaşa de noapte, înnebunit să dea de sînii aceia la care visase de atîtea ori. Îşi îngropă faţa în ei, frămîntîndu-i cu mîinile.

Aria gemu, dîndu-şi capul pe spate.

J.T. încercă s-o ia încet, ştiind că este virgină şi probabil înspăimîntată, dar nu se putea abţine.

Începu să-i sărute trupul, braţele, sînii, umerii, gîtul. În săptămînile care trecuseră, o studiase din cap pînă-n picioare. Îi căută aluniţa de pe piept şi i-o sărută.

Apoi se lăsă în jos, dezmierdîndu-i şoldurile, burta, coapsele. Aria nu scoase nici un sunet, dar pielea ei începu să se înfierbînte tot mai mult.

– Jarl, murmură ea.

– Sînt aici, iubito, îi răspunse el, astupînd-o cu trupul lui înnebunit de dorinţă.

O învăţă ce să facă pentru că era lipsită de experienţă, dar se dovedi o elevă silitoare. După ce o străpunse, observă că avea un talent înnăscut.

Îi săruta sînii şi buzele în timp ce o poseda. Avea dreptate: făcuse mult sport şi trupul ei era puternic şi antrenat. La început trebui s-o înfrîneze dar, pînă la urmă, se lăsară în voia pasiunii dezlănţuite.

Termină cutremurîndu-se şi se prăbuşi peste ea, strîngînd-o în braţe.

Îi luă un timp să-şi revină.

– Te simţi bine? zise el.

O văzu încuviinţînd din cap.

– Poţi să respiri?

Se dădu la o parte puţin, dar rămaseră înlănţuiţi, în timp ce ploaia continua să se reverse.

– Te-a durut? o întrebă J.T.

– Puţin. Însă... mi-a plăcut.

Se temuse să se uite în ochii ei, dar acum o privi în voie. Era mai frumoasă decît crezuse. Avea părul fin şi buclat. O sărută blînd pe buze.

– Ce-ai zice să facem o baie împreună? Amîndoi, în cadă! îi propuse el.

Aria deschise ochii mari.

– Aşa se face în America?

– Noi doi aşa o să facem, în orice caz.

J.T. se ridică şi o văzu ferindu-şi ochii, ruşinată. Îşi căuta cămaşa de noapte, trăgîndu-şi cearceaful peste sîni.

Bărbatul o trase din pat.

– Nu te mai acoperi. Vreau să te privesc.

– Ah! exclamă ea, ruşinată.

Se dădu un pas înapoi, ţinînd-o de mînă şi fluieră admirativ.

– Eşti teribilă, păpuşă. Pardon, Alteţa Voastră.

Aria se lipi de el şi-i atinse buzele cu degetul.

– În noaptea aceasta poţi să-mi spui cum vrei.

– Dacă mai vorbeşti aşa, n-o să mai apucăm să facem baie. Hai, iubita mea, dă-mi voie să te spăl!

Capitolul 11

– Ei bine, acum ai făcut-o, zise Bill Frazier, în timp ce bea bere cu J.T. în Duval Street.

Erau deja la a patra halbă.

– Cum o s-o mai dai prinţului ei?

– Nu este prinţ, doar conte şi nu are nici un ban. Ba mai mult decît atît, este cu un cap mai scund decît ea.

– Văd că te-ai interesat, nu glumă.

J.T. dădu halba peste cap şi-i făcu semn chelneriţei să-i mai aducă una.

– Poliţia Militară o să te aresteze, dacă te prinde beat.

– Nu sînt beat, pufni J.T. deşi aş vrea să mă îmbăt. Cum am putut să mă încurc cu o femeie poruncitoare, care-mi dă ordine...

– Ţi-a dat ordine şi noaptea trecută?

J.T. zîmbi.

– Nu este chiar atît de nefolositoare. Dar nu înţelegi?! A fost educată să se mărite cu un om pe care nu-l cunoaşte, aşa că o să-l accepte pe contele Julie. Şi, din cîte am auzit, toate capetele încoronate au amanţi şi amante.

– Atunci stai pe aproape, să fii amantul ei.

J.T. trînti halba pe masă atît de tare, încît vărsă jumătate din bere.

– Bineînţeles că aşa o să fac. Pentru un american, căsătoria este un lucru serios.

– Cînd ai sunat de la Washington, ai spus cu totul altceva. Mi-ai explicat că te însori cu Aria ca să ajuţi America şi o să scapi de ea la momentul potrivit. Spuneai că nici un bărbat nu poate iubi o femeie atît de tîmpită ca ea şi că...

– Ascultă, nu cumva m-ai înregistrat? Ştiu ce-am spus, nu-i nevoie să-mi repeţi. Singura problemă este că această căsătorie a devenit prea intimă. Aşa s-ar fi întîmplat cu orice femeie, sînt convins. Nu poţi pune laolaltă doi tineri sănătoşi, aşa cum a făcut armata cu noi, fără să se întîmple nimic. Am nevoie de puţină perspectivă, atîta tot. Sînt de atît timp cu ea, încît am început s-o plac.

– Nu-i prea greu.

– Ba este, îl contrazise J.T. N-o cunoşti ca mine. Mă contrazice în orice. Se poartă ca şi cînd gospodăria ar fi o pedeapsă capitală. Şi cheltuieşte bani fără să se gîndească la ziua de mîine. Ştii la cît s-a ridicat nota de plată de săptămîna trecută de la *Ethel's Beauty Parlor?*

– Pun pariu că n-a cheltuit mai mult decît Dolly. De fapt, se pare că soţiile noastre sînt la fel.

– Dar ea nu este soţia mea. Este aceeaşi diferenţă ca între o maşină închiriată şi una care-ţi aparţine. Poţi folosi maşina închiriată, dar într-o zi, va trebui s-o dai înapoi.

– În orice caz, tu ai împrumutat o maşină pe cinste!

J.T. îşi termină berea.

– M-da, am împrumutat un Rolls însă, din păcate, va trebui să mă mulţumesc pînă la urmă cu un Buick.

Bill rîse.

– Şi acum ce-ai de gînd? Mai ai o săptămînă la dispoziţie pînă se întoarce, nu?

– Da, pe urmă o s-o duc la ea în ţară, în castelul ei, s-o înmînez contelui aceluia prăpădit. De fapt, se merită unul pe altul.

Bill se uită la ceas.

– Ar fi mai bine să mergem. Dolly spunea că ne întîlnim la piscină, la şapte şi este deja şi un sfert.

O luară în jos pe Duval Street, spre piscina rezervată ofiţerilor.

– Duhniţi a băutură, spuse Dolly. J.T. ce i-ai făcut Ariei? Arată superb.

Dar, înainte să-i răspundă, îşi văzu soţia în costum de baie lîngă Mitch, îmbrăcat în uniformă. Rîdeau amîndoi. În momentul acela, J.T. văzu negru în faţa ochilor. Înaintă pe marginea piscinei, îl înşfăcă pe Mitch cu o mînă de guler şi alta de turul pantalonilor şi-l aruncă în apă.

– Stai cît mai departe de soţia mea, ai auzit? zbieră el, cînd Mitch apăru la suprafaţă.

– Dintre toate manifestările primitive pe care le-am văzut, aceasta este cea mai cumplită, zise Aria, aplecîndu-se să-i întindă mîna lui Mitch.

Dar J.T. o apucă de umeri şi o trase înapoi, aşa că Mitch căzu la loc, în apă.

– Hai acasă.

Căsuţa lor nu era departe şi cînd Aria termină cu îmbrăcatul, o porniră pe jos. De-abia reuşea să ţină pasul. Nu-i spuse nici un cuvînt pentru că nu-i

plăceau scenele în public, dar avea de gînd să discute serios cu el, cînd ajungeau.

Cum putea fi atît de nesuferit după noaptea trecută? Îi simţea şi acum mîinile pe trupul ei. Făcuseră baie împreună, dar se ruşinase să-l studieze. J.T. se amuzase.

– O să ai destul timp.

După baie, o ştersese, o dusese în patul lui şi făcuseră din nou dragoste. N-o duruse a doua oară şi adormiseră îmbrăţişaţi.

Cînd se trezise, era dimineaţă şi plecase. Nu-i lăsase nici un bileţel sau mesaj. Sperase toată ziua că o să sune, dar în zadar. La două, se dusese la *Ethel's* să se coafeze, ca să arate bine cînd urma să se întoarcă şi aranjase din nou masa cu lumînări.

La ora cinci şi jumătate, Dolly trecuse pe la ea s-o anunţe că or să se întîlnească toţi la piscina ofiţerilor. Se miră că J.T. nu-i spusese nimic.

Şi, pe urmă J.T. îl aruncase în apă pe Mitch.

Cînd ajunseră acasă, îi descuie uşa, dar nu intră.

– Trebuie să ajung undeva, murmură el şi se întoarse spre poartă.

Aria alergă după el şi-i puse mîna pe braţ.

– Jarl, s-a întîmplat ceva?

– Nimeni nu-mi spune Jarl, în afară de mama mea. Cel puţin ea îmi aparţine, nu este de împrumut! Pentru tine sînt doar J.T., ai priceput?

Se dădu înapoi.

– Desigur, locotenente Montgomery, n-o să mai fac această greşeală. Vrei să te aştept cu masa pînă vii? Am înţeles că este un obicei american.

– O să mănînc în altă parte. Şi în noaptea aceasta să te culci în patul tău!

Se străduí să nu-şi trădeze sentimentele.

– Da, Înălţimea Voastră Ilustră. Mai doriţi ceva de la biata voastră concubină?

J.T. se încruntă şi ieşi trîntind poarta.

– N-o să plîng, murmură Aria. N-o să mă facă să plîng.

J.T. încercă să uite de necazuri, afundîndu-se în munca lui. Simţea că se îneacă, dar nu avea cine să-l salveze. Îi intrase în suflet ca nimeni alta. Se schimba tot mai mult, pe zi ce trece. Rîdea, dansa, glumea. Îi arătase schiţele pentru vapoare şi înţelesese tot ce-i spusese. Era deşteaptă, senzuală şi nostimă. Dar nu-i aparţinea. Se străduia mereu să-şi amintească acest lucru, dar nu suporta s-o vadă în preajma altui bărbat.

Trebuia să stea cît mai departe de ea, să şi-o scoată din minte, aşa că rămase la serviciu şi dormi pe bancheta de la popota ofiţerilor. Dar în zadar. Continua s-o viseze.

Şi, de parcă n-ar fi avut deja destule pe cap, primi o telegramă de la mama lui, prin care îl anunţa că vine în vizită. J.T. ştia că Amanda Montgomery avea o mulţime de prieteni, care-i spuseseră probabil de căsătoria fiului ei. N-o să fie deloc plăcut cînd o să-l ia la întrebări.

– Ah, femeile astea! bombăni J.T.

Ar fi vrut să plece singur pe o insulă. Dar gemu cînd îşi aminti ce păţise ultima oară.

Se întări înainte s-o anunţe pe Aria de vizita mamei sale. Soţia lui se îmbrăcase într-o rochie de vară cu volane pe umeri, care-i dezgolea gîtul şi braţele. Arăta delicios, ca o piersică. Încercă să-i

explice că ar fi bine să n-o pună pe mama lui să-i sărute mîna, dar Aria ridicase nasul în sus şi-l făcuse să iasă din casă, turbat de furie.

Aria nu se aşteptase ca J.T. să lipsească două zile la rînd. Nu veni acasă în prima noapte, iar într-a doua stătuse doar o oră, s-o instruiască.

– Mama mi-a trimis o telegramă. Vine sîmbătă. Trece mai întîi pe la noi şi pe urmă vom merge împreună la balul comandantului. Ai ceva potrivit de îmbrăcat? Ştii cum se dansează? Ştii cum să te adresezi ofiţerilor?

Aria era prea uluită să-i răspundă. Era o prinţesă şi o trata ca pe o ţărancă de pe cîmp.

– Cred că voi reuşi să nu mă fac de rîs, murmură ea, dar J.T. nu sesiză sarcasmul.

Îi povesti despre mama lui, această femeie care era un fel de Attila şi Florence Nightingale la un loc, Fiica Revoluţiei Americane şi a coloniştilor.

– Şi s-a căsătorit cu un Montgomery, îi spuse J.T. ca şi cînd acest fapt explica absolut totul.

– Poate ar trebui să-i trimitem arborele meu genealogic să-l aprobe. Descind din toate casele regale europene, deoarece ne înrudim cu Regina Victoria a Angliei. Sau regii străini nu se ridică la nivelul eroinelor voastre americane.

J.T. se încruntase şi ieşise din casă.

Se întoarse a doua zi de dimineaţă să se schimbe. Nu-i spusese decît că voia ca mama lui să găsească o curăţenie impecabilă, cînd va sosi.

Dolly trecu s-o vadă pe la ora unu, imediat după plecarea doamnei Humphreys.

– Ce se întîmplă? o întrebă ea.

Aria trăise întotdeauna înconjurată de servitori şi ştia că singurii oameni în care putea avea încredere erau rudele apropiate.

– Mă pregăteam de prînz. Vrei să mănînci cu mine?

– Nu mă interesează mîncarea. Floyd i-a spus lui Gail, care i-a spus lui Bil că J.T. a lipsit de acasă noaptea trecută. V-aţi certat?

– Salata de creveţi este delicioasă.

– Draga mea, îi spuse Dolly, luînd-o de umeri. Ştiu totul despre tine. Am aflat că eşti o prinţesă adevărată, că o să te întorci la tine în ţară şi că v-aţi căsătorit din ordinul armatei. Dar s-a întîmplat ceva rău şi te-aş ruga să-mi spui.

Poate că Aria era mai americancă decît îşi imaginase. În ultimele zile tăcuse, în timp ce Gail şi celelalte femei povestiseră cele mai intime detalii cu lux de amănunte.

Dar, spre propria ei uimire, Prinţesa izbucni în lacrimi. Dolly o luă în braţe şi o conduse pe canapea.

După ce îşi reveni, o îndemnă să vorbească.

– Am făcut dragoste, suspină Aria.

Nici ei nu-i venea să creadă ce spunea. Capetele încoronate nu aveau voie să se destăinuie oamenilor de rînd. Nici măcar aristocraţiei!

– Şi pe urmă a început să mă urască, fără nici un motiv. Cu ce am greşit?

– Cu nimic. După ce l-am pisat cu întrebările, am reuşit să aflu ce doream de la Bill. Cine este contele Julie?

– Aşa l-a poreclit locotenentul Montgomery pe logodnicul meu.

Îşi suflă nasul.

– J.T. crede că o să te măriţi cu acest conte şi o să anulaţi căsătoria voastră, ştiai asta?

Aria nu-i răspunse.

– De ce crede aşa ceva? insistă Dolly.

– Nu s-ar fi căsătorit cu mine dacă nu i s-ar fi promis o legătură temporară. Bineînţeles, nu pot să divorţez, ar fi de neconceput.

– Deci J.T. va fi rege.

– Prinţ Consort.

Aria dădu din mînă.

– Dar tot nu pricep de ce s-a supărat pe mine.

– Ia-o uşor. Deşi n-a recunoscut faţă de Bill, sînt convinsă că s-a îndrăgostit. Crede că va trebui să renunţe la tine în favoarea altcuiva şi nu vrea să sufere prea mult.

– Poate ar trebui să-i spun că legătura noastră este permanentă.

Dolly rămase cu gura căscată.

– Vrei să-i spui unui american cu sînge fierbinte că a fost dus de nas?

– Nu se face?

Dolly rîse.

– Cred că ar trebui mai întîi să-l copleşeşti cu farmecele tale.

– Adică să port rochii decoltate, să-i dau să mănînce căpşuni şi să-i duc paharul cu vin la gură?

Aria nu ştia cum putea să-l facă pe un bărbat să se îndrăgostească de ea.

– Mai întîi trebuie să-i atragi atenţia. De exemplu, ar fi bine să te îmbraci în ceva sexy la bal.

– Da, pentru mama lui, bombăni Aria.

Dolly rîse.

– Da, am auzit că o să vină. Este o mare figură, nu-i aşa?

– Da. J.T. consideră că nici măcar o prinţesă nu se poate ridica la niveiul ei.

Dolly puse mîna pe braţul ei.

– Orice bărbat îşi preţuieşte mama. Bill mi-a zugrăvit-o în nişte culori atît de strălucitoare, încît eram gata s-o venerez. Îi lăuda întotdeauna bucatele şi-mi spunea s-o implor să-mi dea reţetele. Cînd am vizitat-o prima oară, mi-am luat carneţelul de notiţe. Halal bucătăreasă, n-am ce zise! Ştii cum pregătea sosul pentru spaghetti? Două conserve de sos de roşii şi felii de pîine tăiate în cuburi, o jumătate de cană de apă şi o lingură de cimbru. Fără ceapă, ţelină sau altceva. Le băga în curcan şi-l lăsa la cuptor, pînă se usca de tot. Şi, pe urmă, bătrîna vrăjitoare a avut tupeul să mă întrebe dacă mă consideram o bucătăreasă destul de bună pentru fiul ei.

Aria se amuză.

– Mama contelui Julian îmi făcea plecăciuni şi mi se adresa cu Alteţa Voastră Regală.

Dolly rîse.

– Ce frumos ar fi s-o văd pe zgripţuroaica de mamă a lui Bill plecîndu-se dinaintea mea. Ia spune, îţi săruta inelul?

– Îşi atingea fruntea de mîna mea, îi explică Aria.

– Ah, ce mi-ar place s-o văd!

– Dacă ajung vreodată acasă, o să te invit.

– Bun. Şi acum ce-ai zice să mergem la un film? Este un matineu.

– De-abia aştept.

Mîncară împreună salată de creveţi şi băură aproape o sticlă de vin. Erau foarte vesele în drum spre cinema.

Aria zîmbea cînd o auzi pe Dolly scoţînd o exclamaţie.

– Hai s-o luăm pe aici, îi spuse femeia, aşezîndu-se în faţa ei. Copacii sînt înfloriţi şi...

Aria întoarse capul şi se uită pe trotuarul de vizavi. J.T. stătea la o măsuţă, într-un restaurant, cu o roşcată drăguţă lîngă el. În timp ce-l privea, luă mîna fetei şi o sărută.

– Da, hai să vedem copacii, spuse Aria, luînd-o din loc, grăbită.

Dolly alergă după ea.

– Ce ai de gînd să faci?

– O soţie trebuie să ignore aventurile soţului ei.

– Ce?

Dolly o apucă de braţ, s-o oprească.

– Poate în ţara ta, dar nu şi aici. Trebuia să te duci peste ei şi s-o iei la bătaie pe roşcată.

– De ce? N-are nici o vină. A acceptat o invitaţie, atîta tot. Poate nici nu ştie că este însurat. Locotenentul Montgomery este singurul vinovat.

– N-am mai auzit aşa ceva, dar cred că ai dreptate. Oricum, ce ai de gînd?

– O prinţesă nu se înjoseşte răzbunîndu-se, zise ea, ridicîndu-şi nasul în vînt.

– Asta-i diferenţa dintre noi două.

Rămaseră tăcute pînă ajunseră la cinema. Rula filmul *„Primăvară în Munţii Stîncoşi"*. Una dintre actriţe era o femeie îmbrăcată revoltător. O chema Carmen Miranda. Ariei i se părea o caricatură. Se pare că aşa îi vedeau americanii pe străini. Dolly

rîdea cînd o vedea cum îşi dădea ochii peste cap şi pronunţa greşit cuvintele, dar ei nu i se părea deloc amuzant.

„Aşa îi vede şi Jarl pe oamenii din ţara mea", se gîndi ea. „Nu ştie cu ce o să mă îmbrac la bal! Crede probabil că o să apar cu un ciorchine de banane în vîrful capului. Este îngrijorat că o să mă fac de rîs faţă de ilustra lui mamă, cînd pînă şi doamnele mele de onoare sînt mai nobile ca ea. Îşi face griji pentru comportarea mea în public, cînd se afişează cu o tîrfă roşcată – şi încă una vopsită."

Îi răsunau în minte cuvintele lui Dolly – ce ai de gînd să faci?

Poate că se transforma într-o americancă, poate că rochia înflorată de bumbac şi părul scurt făcuseră din ea o femeie obişnuită, pentru că nu-i venea să ignore comportarea lui Jarl. Îşi aminti dezgustată de vorbele lui. *Numai mama are voie să-mi spună aşa* Ea trebuia să se mulţumească doar cu iniţialele.

Încercă să fie atentă la film. Carmen Miranda purta acum o rochie exagerată, roşu cu alb.

Se gîndea ce-ar fi să-şi întîmpine prea-mărita soacră cu burta goală, fusta despicată pînă la şold şi părul împodobit cu fel de fel de atîrnători.

– Ceva care sclipeşte, murmură ea.

– Poftim? zise Dolly.

– Femeia aceasta şi-a înregistrat vreunul din cîntece?

– Cine? Carmen Miranda? Da, sigur. Are o mulţime de discuri.

Aria zîmbi şi începu să-i studieze mişcările. Era atît de exagerată, încît ar fi fost uşor de imitat.

După film, Dolly observă că prietena ei era mai bine dispusă.

– Te-ai înveselit puţin?

– O să fiu exact cum mă vede soţul meu. Voi apare la bal îmbrăcată ca această Carmen Miranda. O s-o întîlnesc pe mama locotenentului Montgomery şi o s-o ciupesc de obraz, spunîndu-i: „Bună, fetiţă!".

– Nu cred că... ar fi bine să faci aşa ceva. Balul comandantului este cel mai mare eveniment al anului. O să vină o mulţime de invitaţi. J.T. a fost chemat datorită mamei sale. Ştii, Aria, trebuie să te porţi frumos cu soacra ta. Este un fel de lege nescrisă. Ea are voie să te trateze ca pe un gunoi, dar tu nu. Te rog să mă crezi, o soacră furioasă poate să facă un iad din viaţa ta.

– Este deja un iad. Mi-am pierdut tronul, soţul meu mă înşeală şi se poartă oribil cu mine. Spune că sînt rece şi inumană. Ei bine, o să-i arăt că nu sînt. La cine putem apela să-mi facă o rochie? O să fie roşu cu alb, din cel mai ieftin material. Cum se numeşte pudra aceea strălucitoare?

– Sclipici. Zău, Aria, nu cred că Balul comandantului este locul potrivit...

Aria se opri.

- Dacă mă ajuţi, cînd o să mă întorc în ţara mea, o să te invit să stai o lună şi o să te las să probezi toate coroanele mele. Cred că am vreo douăzeci.

Dolly înghiţi în sec.

– Am putea să-ţi punem globuri de Crăciun în păr. Ştii, proprietăreasa lui Bonnie are cei mai urîţi cercei pe care i-am văzut vreodată. Sînt roşii cu picăţele albe, din scoici cubaneze.

– Perfect, zîmbi Aria. Şi acum hai să cumpărăm nişte discuri. Vreau să şi cînt, în timp ce o să dansez. O să-i atrag atenţia lui Jarl Tynan Montgomery, nici o grijă.

– Sper să te descurci. Mama lui o să te urască.

Dolly se înveseli.

– Dar bărbaţilor le plac femeile îndrăzneţe. S-ar putea să-ţi atingi scopul.

– O să se uite la mine după aceea.

– Fii convinsă. Dar întrebarea este cu ce ochi o să se uite la tine?

Capitolul 12

– Am reuşit, zise Dolly, rezemîndu-se de uşă. J.T. te-a crezut cînd i-ai spus de ce nu poţi să mergi la bal.

– I-am dat un motiv la care să se gîndească mult şi bine. I-am spus că am greţuri de dimineaţă.

– Nu se poate! chicoti Dolly. Aproape că-mi pare rău pentru el. Hai să te îmbraci. I-am dat servitoarei cinci dolari să nu lase pe nimeni să intre.

Aria îşi scoase pelerina de ploaie şi îşi dezlegă fusta lungă pînă la podea. Era dintr-un satin alb, ieftin, strînsă pe şolduri şi despicată pînă la coapse. Crăpătura şi tivul erau acoperite cu trei straturi de nylon cu picăţele roşii şi albe, strălucitoare. Partea albă, de sus, îi lăsa buricul gol şi era tivită cu o panglică roşie. Mînecile erau alcătuite din trei straturi de nylon, cu picăţele strălucitoare.

Pe braţe avea brăţări roşii stridente, care-i ajungeau pînă la cot. La gît purta paisprezece şiraguri de mărgele din sticlă, care-i atîrnau pînă-n talie.

Dar piesa de rezistenţă era turbanul lat de cincisprezece centimetri, din flori de nylon şi carton învelite în poleială. Cerceii erau cusuţi de turban.

– Sper să reuşim să-i montăm, zise Dolly, dar amuţi cînd auzi fîşîitul apei.

Era cineva într-una din cabinele toaletei.

– N-am verificat, murmură Dolly, distrusă.

În momentul acela apăru o femeie drăguță, înaltă, suplă, cu păr castaniu, într-un costum negru Molyneux. Avea o piele frumoasă, care nu-i trăda vîrsta.

Dolly și Aria încremeniră în loc.

– Este vreun spectacol diseară? o întrebă femeia.

– Da, unul surpriză, îi răspunse Aria.

– Pot să vă ajut? o întrebă ea pe Aria, arătînd spre turban.

– Sigur.

Femeia i-l aranjă îndemînatică în păr.

– Este greu?

– Nu prea. Cred că sînt gata.

– Ah nu, draga mea. Nu te-ai fardat de ajuns. Am niște pudră la mine. Dă-mi voie, te rog.

Aria se așeză în fața oglinzii, ascultătoare.

– N-am vrut să trag cu urechea, dar am auzit fără să vreau că este vorba de un bărbat.

Aria nu spuse nici un cuvînt, dar Dolly își dădu drumul la gură.

– Da, soțul ei. A fost... l-am văzut cu altă femeie și Aria a hotărît să se răzbune pe el și mama lui.

– Mama lui? se miră femeia.

– Este o snoabă. A venit să facă pe grozava și J.T. a jignit-o pe Aria...

– Gata, Dolly, o preveni Aria.

– Da, înțeleg, spuse femeia, dîndu-se la o parte să se uite la Aria. Cred că acum este mai bine. O să-i dau servitoarei încă cinci dolari și pe urmă o să conving orchestra să cînte calypso, ca să-ți faci apariția în mod triumfal.

– Vă mulţumesc foarte mult, zise Aria.

– Am avut o soacră şi am un soţ. Să nu laşi niciodată un bărbat nepedepsit dacă te înşală. Sper să-i dai o lecţie. Sînt sigură că n-o să te mai neglijeze pe viitor. Ce ai vrea să cînte orchestra?

– Ştiu cuvintele de la *Chica Chica Boom Chic, Tico-Tico şi Yi, Yi, Yi, Yi, te plac foarte mult.*

– Sînt cîntecele mele preferate, spuse femeia, spre amuzamentul lor. Aşteaptă pînă auzi muzica.

Aria lăsă orchestra să cînte cîteva acorduri, înainte să-şi facă apariţia. Exersase zile în şir şi văzuse filmul lui Carmen de patru ori, aşa că o imită perfect pe Carmen Miranda cînd intră în sala de bal, luminată discret, plină de matroane îmbrăcate sobru.

Avea un pronunţat accent spaniol şi îşi croi drum printre oamenii uluiţi.

– Eşti un scump, îi spuse ea unui amiral, ciupindu-l de obraz. Are atîtea stele pe umăr, îi zise ea plină de admiraţie soţiei amiralului.

Apoi se aşează în poala unui comandant şi îşi mişcă fundul.

– N-ai vrea să facem Chica – chica – boom – boom?

– Tînără doamnă, spuse omul uimit. Ai fost invitată aici?

– Ooo, da! exclamă ea. Sînt soţia unui om foarte influent.

– Cine? se miră comandantul încercînd să scape de ea.

– Iată-l!

J.T. privea scena amuzat, pentru că nu recunoscuse femeia.

– Ah, Doamne! exclamă Montgomery, cînd își dădu seama că era Aria. Alergă la ea și o ridică din poala bărbatului.

– Vă rog să mă scuzați, domnule, zise J.T. N-am știut... adică...

– Se pare că îți plac femeile în roșu, îi explică Aria, așa că m-am îmbrăcat în roșu. Poate că este aceeași culoare ca părul acelei fete.

Se întoarse spre mulțime.

– Este atît de puternic, nu?

Își dădu ochii peste cap și își dezgoli piciorul pînă la șold, lipindu-se de el.

– Locotenente Montgomery! strigă un amiral.

– Da, domnule, zise J.T. cu jumătate de gură.

– Ah, dar vreau atît de mult s-o cunosc pe mama lui, continuă Aria, desprinzîndu-se de J.T. și unduindu-și șoldurile în fața unui căpitan. Bărbații sînt atît de cruzi uneori, nu-i așa?

– Sînt mama lui Jarl, zise cineva, în spatele ei.

Aria se întoarse și rămase cu gura căscată. Era femeia de la toaletă.

– Ah, Doamne! exclamă ea.

Era pentru prima oară în viață, cînd lua în deșert numele Domnului.

– Am...

„Aș vrea să mor", se gîndi ea. „Ah, Doamne, lovește-mă acum, te rog!"

Doamna Montgomery se aplecă și o sărută pe obraz.

– Nu renunța tocmai acum, îi șopti ea.

Apoi se întoarse spre ea.

– Nora mea și cu mine o să vă cîntăm ceva. Jarl, împrumută-mi te rog cuțitul tău.

– Mamă, o să vă duc acasă pe amîndouă.

– Da, locotenente, ar fi foarte înţelept şi mîine dimineaţă te aştept în biroul meu, îi spuse un amiral.

– Da, domnule, îl salută J.T. şi o luă de braţ pe Aria.

Dar soţia lui se smulse din strînsoare, hotărîtă.

– Este un tiran, nu-i aşa? spuse ea, tare. Mă pune să spăl vasele, să frec podelele, să-l spăl pe spate, dar nu mă lasă să cînt.

Cîţiva izbucniră în rîs.

– Las-o să cînte, strigă cineva din spate.

– Da, las-o să cînte, spuse şi nevasta amiralului.

– Dă-mi cuţitul, Jarl, insistă doamna Montgomery.

Apoi îşi despică rochia elegantă pînă la genunchi, expunînd un picior frumos conturat şi luă trei ibiscuşi roşii de pe masă prinzîndu-i în păr.

– Spune orchestrei să cînte „*Tico – Tico*", îi ordonă ea lui J.T.

Aria şi soacra ei dădură o reprezentaţie superbă, deşi nu exersaseră împreună. Succesul lor venea de la faptul că nu se temeau să apară în public. Aria se inspirase din filmul lui Carmen Miranda, dar doamna Montgomery fusese toată viaţa o femeie senzuală. Acum se întreceau una pe cealaltă. Dacă Aria se mişca într-o parte, doamna Montgomery o lua în cealaltă. Trupurile lor superbe se mişcau în ritm cu muzica. Abia acum îşi dădea seama Aria ce mult îi folosiseră lecţiile de dans.

La sfîrşit se îmbrăţişară într-un ropot de aplauze. După ce se plecară în faţa publicului, se retraseră la toaletă.

– O să puteţi vreodată să mă iertaţi? îi spuse Aria doamnei Montgomery, de îndată ce se închise uşa în

urma lor. N-am ştiut că sînteţi... Locotenentul Montgomery spunea... Ah, îmi pare rău.

– Nu m-am distrat demult atît de bine.

– O să veniţi acasă cu noi, nu?

Doamna Montgomery izbucni în rîs.

– Nu, draga mea. Va trebui să-l înfrunţi singură pe soţul tău. Nu uita că cei din neamul Montgomery mai mult latră decît muşcă. Ţine-i piept şi pe urmă ţine-l în pat cît mai mult timp.

Aria se înroşi.

– Acum trebuie să plec. Am şi eu un soţ care mă aşteaptă în Maine. Sper să ne vizitaţi cît de curînd. Ah, apropo, este adevărat că ai greţuri dimineaţa?

– Nu, zîmbi Aria. Dar lăsaţi-mi puţin timp.

– Din cîte îl cunosc pe fiul meu, n-o să am mult de aşteptat. I-au plăcut întotdeauna fetele.

O sărută pe obraz.

– Acum trebuie să plec. Pe curînd.

– Nu seamănă deloc cu soacra mea, murmură Dolly. Femeia aceasta n-ar turna supă de roşii peste spaghete.

Aria se uită spre uşă.

– Bărbaţii americani nu-şi merită nevestele.

– Ah! exclamă Dolly, alergînd la uşă, încercînd să-i oprească pe cei care încercau să intre.

– Ia-ţi pelerina şi ieşi pe fereastră. O să-i ţin în loc cît de mult pot. Şi să ştii că ai dreptate – sîntem mai grozave decît bărbaţii, îi strigă ea, cînd Aria dispăru pe fereastră.

Însă afară o aştepta J.T.

– Bineînţeles, zise el, cînd o văzu. Unde puteam s-o găsesc pe regala mea soţie decît cocoţată pe fereastra de la baie?

O luă de talie şi o ajută să coboare.

– Eşti prinsă furînd din magazin, pe urmă te apuci să arunci cu bani ca şi cînd ai vrea să te recompensezi. Mergi la un bal şi mă umileşti. O atragi şi pe mama de partea ta.

O conduse pînă la maşină şi o băgă înăuntru. În timp ce-l aştepta să se aşeze la volan, îşi băgă mîinile în buzunarele pelerinei de ploaie şi găsi cuţitul. Doamna Montgomery îl pusese acolo, mai mult ca sigur.

– O soţie americană nu se poartă aşa, zise J.T. deschizînd portiera. Şi nici o prinţesă. Ce ai făcut tu, astă-seară, este revoltător.

– Ai dreptate, îl aprobă ea. Rochia este oribilă.

Şi fără să stea pe gînduri, luă cuţitul şi tăie bentiţa care susţinea partea de sus, expunîndu-şi sînii.

– Nici fusta nu-mi place, continuă Aria, scoţîndu-şi piciorul prin crăpătură.

J.T. începu să vorbească, dar, cînd se uită pe fereastră şi-l văzu pe amiral, se trînti peste Aria, acoperind-o cu corpul lui.

– Mîine dimineaţă să fii în biroul meu locotente Montgomery, îi spuse el.

– Da, domnule! îi răspunse J.T. fără să se desprindă de Aria.

Amiralul părea stînjenit de scena intimă şi se îndepărtă.

J.T. şi Aria se uitară unul la altul, izbucnind în rîs. Apoi o sărută pasionat şi-i dezmierdă sînii.

– Ai fost grozavă, scumpo, pur şi simplu grozavă!

Aria îşi lipi buzele de ale lui, descheindu-i nasturii cămăşii.

– Serios? Mai grozavă decît roşcata ta?

– Este secretara mea, atîta tot.

Îl împinse.

– La voi se obişnuieşte să săruţi mîna secretarei? zise ea, împingîndu-l.

J.T. îi băgase mîna sub fustă.

– Da, cînd lucrează pînă tîrziu pentru mine. Cu ce ai cusut rochia asta? Cu aţă pescărească?

În momentul acela, lovi claxonul cu cotul şi se treziră la realitate. J.T. o privi înfierbîntat, se ridică şi porni motorul.

Aria îşi scoase rămăşiţele rochiei cu aceeaşi îndemînare ca atunci cînd desfăcuse legăturile răpitorilor şi rămase goală pe sub pelerina de ploaie.

J.T. se mai răcorise în drum spre casă, pentru că începu din nou să-i facă morală de îndată ce intrară în casă.

– Nu vrei să atragi atenţia asupra ta, dar te afişezi scandalos, ca astă seară. O soţie americană şi mai ales soţia mea, nu se comportă aşa.

În momentul acela, Aria îşi scoase pelerina şi rămase goală în faţa lui.

– Dar aşa îţi place mai mult? îl întrebă ea, inocentă.

J.T. încremeni.

– Nu chiar, deşi nu-i rău deloc.

Peste o secundă, se aruncă peste ea, întinzînd-o pe podea.

– M-am săturat să te contrazic, murmură el. O să profităm de timpul care ne-a mai rămas.

Făcură dragoste pe podeaua livingroomului şi pe urmă pe scări, terminînd la etaj, asudaţi şi epuizaţi.

– Mă-ntreb ce aş căpăta dacă aş imita-o pe Jean Harlow? murmură Aria.

– Nimic, pentru că sînt terminat.

– Zău? se miră ea, unduindu-şi şoldurile.

– Eşti o elevă silitoare. Şi acum du-te să-ţi faci baie.

– Mă speli pe spate?

– Poate, dar astupă-ţi partea din faţă, pentru că mă înnebuneşte.

Aria rîse veselă.

Rămase cu ea cît îşi făcu baie şi îi povesti despre mama lui. Era încă şocat după spectacolul oferit de ea, mărturisindu-i că femeia pe care o.cunoştea era complet diferită de dansatoarea de step din noaptea aceea. Îşi amintea doar că îi dădea lapte şi biscuiţi.

– Şi tatăl tău îşi aminteşte probabil noaptea în care te-a zămislit, zise Aria zîmbind cînd îl văzu înroşindu-se.

– Vrei sau nu să te spăl pe spate?

– Da, domnule, îi răspunse ea, imitînd accentul lui Carmen Miranda.

J.T. gemu dar nu se putu abţine să n-o sărute pe gît. Pe urmă se băgă şi el în baie şi o lăsă să-l spele pe spate. Aria se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte mov şi rămase tăcută în prag.

– Ce mai aştepţi? o întrebă J.T.

– Mă întrebam care este patul meu astă-seară, zise ea timidă.

– O să dormi cu mine, bineînţeles, spuse J.T., trăgînd-o la pieptul lui.

– Am reuşit să mă fac remarcată, murmură ea.

– Ce ai spus, iubito?

– Hm, văd că mi-ai dat alt nume! zise Aria fericită, cuibărindu-se lîngă el.

A doua zi de dimineaţă se trezi greu, zîmbindu-i soarelui care intra în cameră. Se făcuse cald, dar

nu-i păsa. Se simţea minunat. Se întoarse să vadă dacă J.T. era lîngă ea. Noaptea trecută i se împlinise visul. Nu simţise nici o durere, doar satisfacţie sexuală.

Se ridică într-un cot să-l privească. Arăta superb. Oare nu era ciudat că i se părea din ce în ce mai frumos pe măsură ce făceau dragoste... Era mult mai arătos decît contele Julian. De fapt nu se compara cu nici un bărbat din lume.

Ce-ar fi să deschidă ochii şi să spună „Te iubesc", se întreba ea. Cum ar fi să auzi aceste cuvinte de la un bărbat ca el? Bineînţeles, îi declarase că o iubea, dar ştiau amîndoi că voia doar regatul ei. În schimb, acest om nu-i dorea decît trupul.

Zîmbi. Pe insulă fusese o prinţesă şi n-o ascultase, refuzase să se supună ordinelor ei, dar cînd se purtase ca o femeie... atunci obţinuse orice de la el.

Îşi dăduse seama că simţea nevoia să-i facă pe plac. Fusese învăţată să creadă că nu trebuia să se poarte frumos decît cu persoanele suspuse. Dar aici, în America, îşi dorise să fie pe placul soţiilor de ofiţeri şi al soacrei sale, aşa că n-ar strica să-şi mulţumească şi soţul.

Ştia că îşi dorea s-o transforme într-o adevărată americancă. De aici înainte o să se străduiască mai mult. O să-i pregătească hamburgeri la grătar. Americanilor le plăcea mult să înfulece bucăţi mari de carne.

J.T. se mişcă în somn şi deschise ochii.

– Bună dimineaţa, murmură el, lipind-o de trupul lui păros.

– Cum se numeşte animalul acela pe care-l ţin în braţe copiii americani? îl întrebă ea.

– Ursuleţul?

– Da, exact. Mă faci să mă simt ca un ursuleţ.

– Dar nu-i semeni deloc, zise el, acoperind-o cu piciorul lui. Eşti prea slabă şi n-ai destul păr.

– Prea slabă? sări ea, revoltată.

– Prea slabă pentru un urs.

– Oh!

Îşi băgă piciorul între genunchii lui.

– Dar nu prea slabă? „O slăbănoagă" cum ai spus pe insulă.

– Cred că ar fi mai bine să uităm ce s-a întîmplat atunci, zise el, sărutînd-o.

– Este... bine să faci dragoste la lumina zilei?

– Nu ştiu. Hai să încercăm. Dacă se crapă pămîntul şi ne înghite iadul, cel puţin o să murim fericiţi.

Aria chicoti cînd o sărută pe gît.

Îi dezmierdă trupul şi, pentru prima oară, începu să-l atingă şi ea. Ce diferit era de corpul ei, fără rotunjimi, doar muşchi şi oase. Şi pielea era altfel, mai aspră, iar părul i se părea un adevărat deliciu.

– Eşti fericită? o întrebă el, zîmbind.

– Da, murmură ea.

– Poate o să te fac şi mai fericită.

Şi se ţinu de cuvînt.

Mai tîrziu rămaseră înlănţuiţi.

– Trebuie să mă dau jos din pat, spuse Aria. Vreau să-mi spăl părul şi să-l prind cu ace, aşa cum m-a învăţat Ethel. Sper să se usuce pînă diseară.

– Ace de păr? Sper că nu te referi la bigudiurile acelea oribile?

– Ce ştii tu despre bigudiurile femeilor?

– Mult mai puţin decît despre mustaţa contelui Julian.

– De unde ştii că are mustaţă?

– Am ghicit.

Dar Aria ştia că minţea. Fredonă în baie, în timp ce îşi spăla părul.

Reuşi să-l clătească, dar nu se descurca deloc cu acele.

J.T. aţipise în pat.

– Locotenente Montgomery, îl strigă ea. Am nevoie de ajutorul tău.

„Ce fată încăpăţînată", se gîndi el. Îi interzisese să-i spună Jarl, dar ca să-i facă în ciudă, prefera să-i strige locotenentul Montgomery decît J.T., aşa cum o sfătuise. Dar, peste un sfert de oră, spre uimirea lui, îi încolăcea părul pe degete şi i-l prindea în ace.

– Nu-mi vine să cred că mă pretez la aşa ceva, bombăni el, spre hazul Ariei.

Mai tîrziu, în timp ce se îmbrăca, soţia lui îl sărută în grabă şi-i promise că o să-i pregătească prînzul. Căsătoria lui devenea din ce în ce mai promiţătoare: dragoste la micul dejun şi mîncare gătită de soţia lui la prînz.

Peste cîteva clipe, cînd coborî scările, J.T. auzi o bătaie răsunătoare în uşă. Înainte să răspundă, generalul Brooks se năpusti înăuntru şi J.T. încremeni pe a treia treaptă.

– Ce înseamnă asta? tună el, trîntindu-i uşa în nas aghiotantului său.

Ţinea în mînă un exemplar din ziarul *Key West Citizen* şi îi arătară fotografia Ariei, braţ la braţ cu Amanda, dansînd step.

– Este Alteţa Sa Regală? tună el. Este prinţesa Aria?

– Da, domnule! îi răspunse J.T. cu îndrăzneală.

Generalul Brooks începu să se plimbe de colo-colo, lovind ziarul cu palma.

– Îţi dai seama ce ai făcut? Ai expus planul nostru lumii întregi. Dacă află cineva din Lanconia?

– Nu cred că ar recunoaşte-o nimeni, domnule.

– Nu fii obraznic cu mine, tinere. Este vina ta. Armata ţi-a încredinţat o responsabilitate solemnă, dar ai dat greş. Trebuia s-o transformi într-o americancă, nu într-o dansatoare sud-americană.

– Domnule, ideea îi aparţine în întregime. A fost o surpriză şi pentru mine.

J.T. încremenise pe scări.

– Cine ascultă radioul acela afurisit?

– Este... începu J.T.

– Ideea ei? Asta voiai să-mi spui? Pentru numele lui Dumnezeu, omule. Femeia aceasta este o prinţesă. A primit o educaţie deosebită. Doar nu vrei să cred că s-a îmbrăcat de bună voie – arătă ziarul.

– Vă repet, domnule că nu a fost ideea mea.

Generalul Brooks se aşeză pe un scaun de răchită care trosni sub greutatea lui.

– Poate ar fi trebuit să-i acorzi puţină libertate. Uneori, femeile sînt ca nişte poney sălbatici. Nu poţi să-i ţii tot timpul în frîu.

Îşi trecu mîna peste faţă.

– Sînt însurat de treizeci de ani şi tot nu-mi înţeleg soţia. Ah, ce zi îngrozitoare! Am mers ore în şir cu avionul. Ai nişte whisky?

– Da, domnule, îi răspunse J.T. fără să se urnească din loc.

– Atunci adu-mi un pahar! se enervă generalul.

J.T. se duse în bucătărie, în timp ce musafirul său continua să vorbească.

– Prinţesa trebuie să se poarte ca o americancă. Femeile noastre nu se îmbracă în rochii despicate pînă-n talie şi nu dansează la bal. Puteai să-i explici măcar atîta lucru. Unde se credea? La balul mascat al capetelor încoronate? Şi cine este tîrfa de lîngă ea?

– Mama mea, domnule, îi răspunse J.T. dîndu-i paharul.

– Dumnezeule! gemu generalul, dînd băutura peste cap. Credeam că te-au verificat bine. Ascultă, locotenente, îţi ordon s-o temperezi, dacă nu vrei să te trec pe linie moartă pînă la sfîrşitul războiului. Ai înţeles? Gestul prinţesei arată clar că ai ţinut-o prea mult în frîu. Soţia mea a reacţionat la fel cînd ne-am căsătorit.

Dădu din mînă.

– Nu-i o noutate. Las-o să se distreze. Poate o să devină o adevărată americancă. Nu mai avem prea mult timp la dispoziţie. În felul acesta n-o să păcălească niciodată răpitorii lanconieni. Ei, fir-ar să fie, dar radioul acela este prea tare!

– Domnule, îi spuse J.T., aş vrea să vă arăt ceva.

Generalul era obosit, dar îl urmă pe J.T. la fereastra din bucătărie.

În curtea din spate fumega un grătar şi un radio scos pe geam cînta asurzitor. *„Nu sta sub mărul meu decît cu mine."* Aria era îmbrăcată în blugi suflecaţi, şosete şi o cămaşă de-a lui Jarl. Avea părul prins în ace şi legat cu o eşarfă cu picăţele. Mesteca gumă în ritm cu muzica şi modela hamburgerii în palme.

– Ea este Alteîa Sa Regală? exclamă generalul Brooks.

– Seamănă cu o gospodină americană, nu-i aşa, domnule?

– Seamănă prea mult.

Se întoarse încruntat spre J.T.

– Ai exagerat.

Apoi se îmblînzi şi-i puse o mînă pe umăr.

– Hai, spune-mi ce te apasă. Nu-i o misiune prea uşoară.

J.T. uită de rangul generalului, umplu două pahare cu whisky şi începu să se destăinuie.

– N-o înţeleg deloc. Cînd îmi întinde mîna să i-o sărut, de parcă aş fi supusul ei, cînd mă face de rîs de faţă cu sute de oameni şi apoi...

Se întrerupse.

– Să spunem că nu este deloc timidă cînd sîntem singuri. Şi refuză să facă ce-i spun. I-am explicat cum să calce şi mi-a rîs în nas.

– Nici soţia mea nu vrea să calce, zise generalul cu tristeţe.

– Nu ştiu prea multe lucruri despre soţii, domnule. Mă pricep mai bine la femei, dar ea nu se încadrează în nici o categorie.

– O placi?

J.T. zîmbi.

– Da, domnule, deşi am încercat să nu mă ataşez de ea. Vreau să am conştiinţa curată cînd o s-o dau contelui ei.

Generalul Brooks se simţi vinovat, dar nu spuse nimic.

– Mi se pare că ţi-a pregătit prînzul. Ar fi mai bine să plec. Să nu-i spui că am fost aici. Mîine o să te caute cineva să-ţi dea toate detaliile despre plecarea

în Lanconia. Şi fă-mi o favoare. N-o lăsa să-şi ia rochia Carmen Miranda. Cine ştie de ce ar fi în stare.

– Nu, domnule, n-o s-o las, zise J.T. zîmbind, în timp ce-l conducea la uşă.

De fapt rochia aceea zăcea în fîşii, în maşina lui.

Aria îi strigă că hamburgerii erau gata. La radio cînta Little George şi-l luă de mînă, să-l invite la dans.

– Aşteaptă pînă vine o melodie mai lentă. Nu mă pricep la ritmul ăsta!

– Bine, zise ea, întorcîndu-i spatele. O să-l invit pe Mitch cînd o să-l mai văd. El este foarte priceput.

J.T. o apucă de mînă şi începu s-o răsucească în toate felurile în braţele lui puternice.

Aria de-abia mai respira cînd termină.

– Ţi-am spus că nu mă prea pricep! exclamă J.T.

Apoi, se aşezară să mănînce. J.T. o privea atent. Îşi prinsese părul în ace, îşi lipise guma de farfurie, înfuleca hamburgerul cu mîinile şi bea bere din sticlă. Nu mai semăna nici pe departe cu prinţesa de pe insulă.

Vizita generalului îl întristase, pentru că îi amintise ce puţin mai avea pînă va trebui să renunţe la această prinţesă de împrumut.

De cînd izbucnise războiul, toţi prietenii lui se însuraseră, dar el se crezuse prea deştept să fie prins în cursă de o femeie. Ba, mai mult decît atît, observase că toate fetele frumoase arătau după cîteva săptămîni de la căsătorie la fel ca Aria, acum. Lui îi plăceau femeile aranjate, pudrate şi parfumate. Dar, în momentul de faţă, n-ar schimba-o pe soţia lui nici cu Miss America.

– De unde ai luat cămaşa aceea? strigă el, ca să acopere radioul asurzitor.

Îl privi pe sub gene, cu sticla de bere la gură.

– Dintr-o cutie, din dulapul tău.

– Cea pe care scria *Strict personal*, cu litere de-o şchioapă pe toate cele şase laturi?

– Da, exact.

J.T. bombăni. Ştia că bărbaţii însuraţi se plîngeau întotdeauna că nu aveau pic de intimitate şi nu-şi imaginase că lui i se putea întîmpla la fel. Acum însă nu-l deranja. De fapt, îi plăcuse într-un fel că fusese atît de curioasă să controleze prin lucrurile lui. Îi dădea impresia că erau căsătoriţi cu adevărat.

Se întoarse spre ea. Va trebui s-o dea altui bărbat. Şi, în momentul acela jură să se însoare imediat după ce o s-o cedeze bătrînului conte. Îi plăcea sa găsească pe cineva acasă, cînd se întorcea. Să stea în curte, duminică după-amiaza şi să mănînce hamburgeri. Îi plăcea chiar şi să-i pună părul pe bigudiuri.

Se întreba bineînţeles dacă o să-şi găsească o soţie la fel de interesantă ca Aria. Zîmbi cînd îşi aminti de noaptea trecută. Soţiile tinerilor ofiţeri se temeau de superiorii lor, dar Ariei nu-i păsase. Sigur, poate că exagerase cu vizita mamei lui, dar cine şi-ar fi imaginat ce o să iasă?

Se sprijini de spătarul scaunului şi închise radioul.

– Ieri spuneai că ai greţuri dimineaţa. Era adevărat sau voiai doar să scapi de mine?

– Nu era adevărat, îi mărturisi ea.

– Ce s-ar întîmpla dacă ai rămîne gravidă? Contele tău cu sînge albastru te-ar mai accepta?

– Nu cred că ar avea vreo importanţă. Voi fi regină şi pe el nu-l interesează altceva.

– Şi copilul?

– Dacă ar fi băiat, ar deveni rege, într-o zi. Iar dacă ar fi fată şi n-aş avea nici un urmaş de sex masculin, ar fi regină.

J.T. luă o gură de bere.

– Da, înţeleg. Deci pe soţul tău cel pitic nu l-ar deranja deloc.

Aria tuşi, să-şi înăbuşe rîsul.

– Voi fi regină şi voi hotărî doar eu în privinţa copilului.

– I-auzi! Deci Julian ar fi tatăl unui copil care nu-i aparţine.

– Nu s-ar implica oricum în educaţia lui. Copiii regilor sînt crescuţi de guvernante şi profesori. Tata a murit cînd eram mică şi pînă la paisprezece ani n-o vedeam pe mama decît între şase şi şase şi jumătate în fiecare seară.

– Aşa o să-ţi creşti şi tu copiii?

– N-am fost învăţată altfel.

– În America avem o atitudine complet diferită. Dacă am avea un copil, ar fi aici, cu noi. Tu l-ai hrăni şi eu aş juca fotbal cu el.

– Alt exemplu al egalităţii americane, zise ea. Femeia munceşte şi bărbatul se joacă.

J.T. fu gata să se înfurie, dar se abţinu şi izbucni în rîs.

– Oricum, este de preferat decît să-ţi laşi copiii pe mîna străinilor. Dacă te loveai, cine te îmbrăţişa?

Aria se arătă mirată.

– Venea doctorul. Deşi o prinţesă este bine păzită şi nu prea are cum să se lovească. Eu însă am căzut odată de pe cal.

– Păzită? La zece ani, am plecat cu barca pe o insulă şi am stat singur două nopţi.

– Copiii regilor nu sînt niciodată singuri. Chiar şi noaptea doarme cineva în camera lor. La paisprezece ani mi s-a dat un apartament, dar guvernanta stătea în camera alăturată.

– Înţeleg, zise J.T. muşcînd din hamburger. Şi copilul nostru – dacă am avea unul – ar fi crescut la fel?

– Aşa este tradiţia.

Rămase tăcută un timp.

– Dar ai putea să-l vizitezi oricînd ai dori.

– Nu, zise J.T. încet. Nu ştiu dacă aş putea.

Apoi se rezemă din nou de spătarul scaunului, dădu drumul la radio şi nu mai scoase nici un cuvînt.

Capitolul 13

Luni dimineaţa, J.T. primi o telegramă de la generalul Brooks. Era anunţat că marţi urmau să plece spre Lanconia.

– Este începutul sfîrşitului, murmură el cînd Bill intră în biroul lui.

– S-a întîmplat ceva? îl întrebă Bill.

– Prinţesa şi cu mine vom pleca mîine spre Lanconia.

– O să-mi fie dor de ea şi va fi imposibil să trăiesc alături de Dolly cînd o să afle. S-au ataşat tare mult una de alta. O s-o plîngă şi negustorii din oraş.

J.T. mototoli telegrama în mînă.

– Ar fi mai bine s-o sun, să-şi facă bagajele, zise el, solemn.

– O să-i telefonez şi eu lui Dolly, să-i dea o mînă de ajutor.

Mai tîrziu, Dolly îl sună pe J.T. să-i spună că-i invită pe toţi pe plajă.

– O să dăm o petrecere de adio, pentru prinţesă, zise ea, cu glasul înecat de lacrimi.

„N-o să-ţi lipsească mai mult decît mie", se gîndi J.T.

Aria îl întîmpină tristă pe plajă. O luă de mînă.

– Înveseleşte-te, draga mea, doar te întorci acasă.

– O să-mi fie dor de America, de libertate, de muzica şi progresul ei.

„Văd că de mine n-o să-ţi fie", se gîndi el furios.

– Cred că trebuie să prind nişte homari.

– Da, îl aprobă ea, absentă. Probabil.

Aria nu reuşea să se înveselească, oricît de mult se străduia. Iar Dolly era la fel de abătută. O prinţesă nu-şi afişează niciodată emoţiile în public, îşi repeta ea, tot timpul.

J.T. aduse o plasă de homari şi bărbaţii îi puseră pe grătar.

– Ah, nu, zise Dolly. Ia te uită cine a apărut!

Aria o văzu pe Heather Addison la braţul lui Mitch.

– Bună seara la toată lumea, le strigă Mitch.

Şi apoi îi aruncă o privire Ariei.

– Arăţi superb, ca de obicei. Se vede bine că J.T. are grijă de tine mai bine ca înainte.

– Da, am foarte mare grijă de ea, îi răspunse J.T. cu furculiţa îndreptată spre el ca o armă.

Heather o privi dispreţuitor şi apoi îl luă de braţ pe J.T. şi îşi lipi sînii de el.

– J.T., dragul meu, nu te-am mai văzut de la Washington. Îţi aminteşti de noaptea aceea petrecută în oraş? A doua zi după ce te-ai căsătorit? adăugă ea cu voce tare.

– Este exact ce ne mai lipsea – artificii, gemu Gail. J.T., hai să ne simţim bine, ca toată lumea, ce zici?

Mitch se aşeză lîngă Aria.

– Am auzit că pleci mîine. O să ne fie dor de tine. Vine şi J.T. cu tine?

– Ea este cea care o să mă însoţească şi nu invers. Această ţară, Lanconia are nevoie de specialişti

în construcţii navale şi am fost solicitat, aşa că voi pleca împreună cu soţia mea, bineînţeles.

Mitch se trase mai aproape de Aria.

– Am auzit că Lanconia este o ţară frumoasă, cu nopţi lungi şi răcoroase, unde nu se aude decît clinchetul talăngilor atîrnate la gîtul vacilor.

– Aşa este, zise Aria cu tristeţe. Nu te trezesc camioanele de gunoi dimineaţa, nu se dau petreceri pe plajă.

– Ai fost acolo?

– Nu, răspunseră J.T. şi Aria în acelaşi timp. Dar ne-am documentat, adăugă J.T.

– J.T., scumpule, mi-am uitat şalul în maşină. N-ai vrea să mi-l aduci? îl rugă Heather.

– Veniţi să păziţi grătarul, strigă J.T. şi se pierdu în beznă.

Heather se luă imediat după el.

– J.T., aşteaptă-mă!

– N-ar fi trebuit să vii, zise el, apropiindu-se.

– Încetează, protestă fata. Ştiu ce se petrece. A trebuit să dau trei rujuri şi patru perechi de ciorapi să obţin informaţii despre tine şi... prinţesa aceea. Dacă asta este de neam regesc, sînt în stare să-mi mănînc costumul de baie.

– Atunci dă-i drumul, zise J.T.

Heather se grăbi după el.

– Ştiu de asemenea că această căsătorie este temporară şi că o să se descotorosească de tine de îndată ce ajungeţi în ţara ei. Am auzit că o să renunţe la tine în favoarea unui duce slăbănog şi pitic cu sînge albastru.

– Ah, Heather, ce gură mare ai.

Se opri lîngă maşina lui Mitch, deschise portiera, luă şalul şi i-l aruncă.

– Înainte îţi plăcea gura mea, zise ea, cuibărindu-se lîngă el. Sînt îngrijorată pentru tine, dragul meu. Ce o să faci după ce o să te lase? Doar nu eşti atît de prost să suferi?

Cuvintele ei îşi atinseră ţinta.

– Hai să ne întoarcem, zise el, dar fără prea multă convingere.

– Să ştii că o să te aştept cînd o să vii.

O privi cu luare-aminte.

– S-ar putea să-ţi accept oferta.

Se întoarseră împreună lîngă foc.

– Ai de gînd să tolerezi aşa ceva? o întrebă Doiiy, uitîndu-se la Heather şi J.T. aplecaţi peste grătar.

– Are un costum frumos, remarcă Aria, indiferentă. Crezi că l-a cumpărat de aici?

Dolly îşi dădu ochii peste cap şi se băgă între J.T. şi Heather.

– Prietenul tău este acolo, îi zise ea cu reproş lui Heather.

– Doar pentru seara aceasta!

Atmosfera era din ce în ce mai încărcată. Aria şi Dolly erau deprimate, Heather tuna şi fulgera că J.T. se însurase cu cine nu trebuia, Mitch o pisa la cap pe Aria să petreacă împreună noaptea de adio şi ceilalţi regretau că veniseră.

Aria observase că J.T. şi Heather se giugiuleau fără reţinere, dar Aria hotărî să se poarte cu demnitate, ca o adevărată prinţesă.

La plecare îşi luă la revedere cu răceală, întinzînd mîna, distantă.

– Ne vedem mîine, îi spuse Dolly cu blîndeţe, intimidată de atitudinea Ariei.

– Îţi mulţumesc foarte mult, îi spuse ea lui J.T. cînd îi deschise portiera. A fost o seară plăcută.

– N-o mai imiţi pe Heather?

– Este o tînără foarte drăguţă, zise Aria. Are un păr atît de frumos.

– Este vopsit.

– I-auzi! Nici nu se cunoaşte.

– Te rog să mă scuzi, spuse Aria cînd ajunseră acasă. Sînt foarte obosită şi cred că o să mă culc. Îţi urez noapte bună.

– Fir-ar să fie! bombăni J.T.

Oare femeia aceasta era complet lipsită de sentimente? De cîte ori se lăsase cuprins de gelozie din cauza ei? Dar în seara aceasta o lăsase pe Heather să-şi dea drumul la gură şi Aria nu spusese nimic. Se duse în curte să fumeze o ţigară şi să bea un gin. Poate că nu era în stare să simtă gelozia.

Începu să plouă, ca de obicei. Stinse ţigara şi dădu băutura peste cap. Cînd îşi ridică privirile, văzu lumină sus. Se pare că se culcase în patul ei. Bun, se gîndi el, era mai bine să încerce să se despartă acum.

La etaj se făcuse întuneric şi se dezbrăca făcînd zgomot.

Apoi se duse în camera ei, să închidă geamul şi o văzu la lumina fulgerului. Îşi îngropase capul în pernă.

– Fir-ar să fie! bombăni J.T. apropiindu-se de ea. Ascultă prinţesă, calvarul tău se apropie de sfîrşit. În curînd vei fi acasă. Nu va mai trebui să speli vase sau să-mi vezi mutra.

– N-o s-o mai văd nici pe Dolly, zise ea, în pernă.

– Te simţi bine?

Se aşează pe pat.

– Te-ai ataşat de Dolly?

Se întoarse furioasă şi-l lovi cu pumnul în piept.

– M-ai umilit! zbieră ea. M-ai făcut de rîs în faţa unor oameni care deveniseră prietenii mei.

O apucă de mîini.

– Ia te uită cine vorbeşte! Tu, care ai dansat *Chica Chica* la bal.

– Ai meritat să te fac de rîs; ai insinuat că nu sînt destul de bună pentru mama ta. Vorbeai de ea ca despre o regină!

J.T. zîmbi în beznă.

– Poate am exagerat puţin.

– Tu ai meritat *Chica Chica,* dar eu n-am meritat s-o mîngîi pe Heather în faţa mea. M-am purtat frumos cu tine în ultimele zile.

J.T. o mîngîie pe spate.

– Aşa este, draga mea, zise el, aplecîndu-se s-o sărute.

– Cum îndrăzneşti să mă atingi? Pleacă!

– Bine. O să te las singură. N-ai decît să visezi la vremea cînd n-o să mă mai vezi.

Se băgă la el în pat, dar era prea furios să adoarmă. Se gîndea ce nedreaptă era totul. Îi salvase viaţa, se căsătorise cu ea, o învăţase să se poarte ca o americancă, iar acum zbierase la el şi-i spusese s-o lase în pace.

Poate n-ar fi trebuit să se afişeze cu Heather. Era enervantă şi o bănuia că dorea mai mult să se mărite cu *Warbrooke Shipping* decît cu el.

Blestemînd femeile, armata care-l obligase să se însoare şi dragostea lui pentru mare care-l mînase pe insula aceea unde o cunoscuse, J.T. se dădu jos din pat şi se duse în camera ei. O găsi la fel ca înainte, cu nasul în pernă şi se aşează lîngă ea.

– Uite ce este. Îmi pare rău. Heather este răutăcioasă. N-ar fi trebuit să-i permit să se poarte aşa.

Dar Aria nu-i răspunse.

– Ai auzit?

Întinse mîna s-o atingă.

– Plîngi! exclamă el ca şi cînd nu i-ar fi venit să creadă. Ah, scumpa mea, îmi pare rău. Nu ştiam că poţi să plîngi.

– Bineînţeles că pot, se înfurie Aria. Dar o prinţesă nu-şi afişează sentimentele în public.

– Bine, dar eu nu sînt publicul, sînt soţul tău, protestă el, jignit.

– Astă-seară nu te-ai purtat ca un soţ. Ai lăsat impresia că Heather este soţia ta, nu eu.

– Poate va fi.

– Ce? exclamă Aria.

– Trebuie să mă gîndesc la viitorul meu, nu ţi se pare normal? Tu vei sta în Lanconia, cu contele tău, iar mie a început să-mi placă viaţa de om însurat.

– Serios? zise Aria, lipindu-se de el.

– Da, şi mă întreb de ce. Pentru că nu mi-a adus în nici un caz linişte şi pace.

– Ştii ceva, locotenente Montgomery, ai putea rămîne în Lanconia, alături de mine. Ţara mea ar putea profita de pe urma cunoştinţelor tale.

– Adică să fiu rege? Mai bine într-o grădină zoologică. Nu, mulţumesc. Nici o femeie din lume nu merită atîta sacrificiu. Ei, unde te duci? o întrebă el.

– La toaletă!

– Ah, Doamne, cu ce am greşit? murmură el.

Dolly şi Bill veniră la avion să-şi ia rămas-bun. Acum, Aria nu se mai jenă s-o îmbrăţişeze pe prietena ei în public.

Dolly îi întinse un pachet.

– Un mic dar, să-ţi amintească de America.

Avea lacrimi în ochi.

J.T. dădu mîna cu Bill.

– O să mă întorc de îndată ce termin cu...

O păzea pe Aria ca şi cînd s-ar fi temut să nu zboare de lîngă el.

– La revedere! le strigară cei doi soţi, cînd se urcară în avion.

Urma să fie un zbor lung, pentru că trebuiau să ocolească pe deasupra Rusiei, ca să nu rişte să fie doborîţi.

Aria se rezemă de spătarul scaunului tare, din piele şi se uită pe fereastră la Dolly şi Bill.

– Înveseleşte-te, îi spuse J.T. Te întorci acasă. Ce ţi-a dat Dolly?

Aria îşi înăbuşi lacrimile şi deschise pachetul. Cutia era plină cu gumă de mestecat.

– O să i-o dau înapoi, zise J.T. revoltat. Cine a mai văzut o prinţesă care să mestece gumă?

Cînd decolară, copilotul îi înmînă lui J.T. un plic voluminos.

– Sînt ordinele noastre, îi explică el, Ariei. Pînă ajungem în Lanconia trebuie să memorezi noua ta identitate. Uită-te!

Îi arătă scrisoarea.

– Generalul Brooks a stabilit că eşti originară din Warbrooke, Maine şi ne cunoaştem din copilărie. De aceea, va trebui să-ţi povestesc despre oraşul meu natal. Te numeşti Kathleen Franswoorth Montgomery. Hai să ne apucăm de treabă, Kathy.

Aria compara fără să vrea această călătorie cu cea de la Washington la Key West. Acum J.T. nu mai aţipi în timp ce studia; îi povesti în schimb despre oraşul lui natal şi oamenii care locuiau acolo. Despre tatăl lui care conducea acum de unul singur ceea ce J.T. descria drept „modesta afacere a familiei". Îi spuse despre cei trei fraţi ai săi, despre întrecerile cu bărci.

– Cîştigam întotdeauna, deşi eram cel mai mic, zise el cu mîndrie.

Aria îi aruncă o privire.

– Sper că acum nu mai eşti cel mai mic, spuse Aria.

„Doar n-or fi o familie de uriaşi", se miră ea.

– Bineînţeles că nu! exclamă J.T., dînd la o parte hîrtiile din poala ei, s-o sărute.

– Nu acum! şuieră ea, roşie la faţă.

– M-da, unde rămăsesem? Ah, da, la Warbrooke.

Continuă să-i povestească despre oraşul şi familia lui, pînă o familiariză cu noua ei identitate.

Avionul ateriză la Londra să se alimenteze. Cei doi pasageri coborîră pe aeroport pentru scurt timp şi, cînd reveniră la bord, începură din nou să studieze. De data aceasta, J.T. îi puse întrebări, să verifice dacă reţinuse ce trebuia.

Adormiră unul lîngă altul undeva, deasupra Rusiei şi nu se treziră pînă ce nu aterizară la Escalon, capitala Lanconiei.

J.T. se uită pe fereastră şi văzu în zare munţii cu vîrfuri îndrăzneţe.

– Lanconia se află la o altitudine ridicată, de aceea aerul este rarefiat.

Soţul ei o sărută drăgăstos.

– Nu uita că nu ştii nimic despre acest palat. Nici unul din noi nu am mai fost aici.

– Bine, dragule, zise ea.

– Aşa-i mai bine. Dar trebuie neapărat să mesteci gumă?

– Este un obicei american. Oricum, în curînd va trebui să renunţ la el. O prinţesă nu poate să facă balonaşe. Hai să coborîm mai repede. N-aş vrea să scape cineva cutia cu discuri pe care le-am cumpărat pentru sora mea.

– Kathy nu are nici o soră, nu uita.

O privea foarte serios, aşa că Aria se gîndi să-l amuze, spărgîndu-i un balon în nas.

– Hai, pleacă! exclamă el, rîzînd.

Aerul era răcoros şi tare, ca în orice zonă montană; nici măcar fumul avionului nu putea polua atmosfera.

Micul aeroport era liniştit. O maşină îi aştepta.

– Locotenente, zise un bărbat în costum negru, cu o servietă în mînă, totul este pregătit. Bună dimineaţa, Alteţă...

– Bună! strigă Aria, apucîndu-l de mînă. Pe aici este tot timpul atît de frig? Mi se pare un loc prea liniştit.

Omul se înveseli.

– Bună dimineaţa, doamnă Montgomery.

– Spune-mi Kathy, ca toţi ceilalţi. În afară de el. Uneori mă alintă şi altfel, zise ea, luîndu-l de braţ pe J.T. şi mestecînd gumă.

Îl privea drăgăstos şi celălalt american se simţea stînjenit.

– Da, bine. Atunci să mergem la hotel, nu?

– Pe cine imiţi acum? o întrebă J.T. cînd îi deschise portiera.

– Aşa şi-i imaginează lanconienii pe americani.

Omul care-i întîmpinase era James Sanderson, secretarul ambasadorului american în Lanconia. Numai ei şi ambasadorul ştiau adevărul despre prinţesă.

– Povestea voastră este destul de credibilă, spuse Sanderson. Mîine, locotenente, vei fi escortat la uzina de apă. Vei fi prezentat drept expert în distilare.

– Deci s-a trecut pînă la urmă la irigarea viilor? se interesă Aria.

– Discutăm în fiecare zi planurile noastre cu regele.

– Ce mai face?

– Îmbătrîneşte, îi răspunse domnul Sanderson, fără să-i dea mai multe amănunte.

Aria se uită pe fereastră. Lanconia arăta la fel de secole. Străzile fuseseră construite iniţial destul de înguste, pe aici treceau oamenii şi cirezile de capre. Limuzina americană se strecura anevoie şi se hurducuia pe pietrele mari care ţineau loc de asfalt.

Casele erau văruite în alb, cu acoperişurile din ţiglă albastră-cenuşie caracteristice Lanconiei. În anii douăzeci, Lanconia devenise pentru scurt timp un loc de vacanţă şi locuitorii construiseră mici case pentru turişti, dar moda nu ţinuse mult şi fabrica de ţigle şi gresie fusese lăsată de izbelişte dar rămăseseră mii de plăci nefolosite.

Oamenii mergeau pe jos sau cu bicicleta. Erau cîteva căruţe cu cai, dar nici o maşină. Se îmbrăcau

simplu, în stilul tradiţional, care nu se schimbase de secole: fuste lungi, negre, bluze albe şi curele frumos brodate. Un timp, curelele fuseseră şi ele la modă. Bărbaţii purtau pantofi groşi, şosete de lînă pînă la genunchi şi pantaloni scurţi, de lînă. Cămăşile lor albe erau acoperite de veste brodate. Femeile erau foarte iscusite în mînuirea acului şi se mîndreau cu vestele şi curelele lor. Copiii se îmbrăcau la fel ca părinţii, în afară de curele şi veste.

J.T. şi domnul Sanderson amuţiseră.

– Parcă te-ai întoarce în trecut, zise J.T.

– Într-adevăr, îi răspunse Aria.

– Am ajuns, îi anunţă Sanderson oprind maşina în faţa hotelului alb, cu trei etaje. Nu cred că o să te recunoască nimeni, îi spuse el Ariei, dar trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. Trebuie să fii văzută tot timpul, aşa încît, atunci cînd o vom răpi pe impostoare – adică mîine – să nu ştie unde să caute o înlocuitoare.

– Dar cine sînt aceşti oameni? îl întrebă J.T.. N-aţi aflat cine a încercat s-o ucidă pe prinţesă?

– Avem unele bănuieli, dar nu-i nimic concret deocamdată. Gata, a venit băiatul să ia bagajele. Să mergem.

– Stai! exclamă Aria, luîndu-l de braţ pe J.T. Îl cunosc.

„Băiatul" cu bagajele era de fapt un bătrîn de şaptezeci de ani.

– A fost grădinarul nostru. Soţia lui îmi făcea biscuiţi. N-o să fie prea uşor.

– Doar n-o să ne împotmolim tocmai acum. Ţine minte: n-ai mai fost aici niciodată şi nu l-ai văzut în viaţa ta.

– Bine, îl aprobă Aria, inspirînd adînc.

Rămase pe trotuar, în timp ce domnul Sanderson intră în hotel şi J.T. ajută la descărcatul bagajelor.

Bătrînul fu cît pe ce să scape valizele din mînă cînd dădu cu ochii de Aria.

– Ai văzut vreo fantomă, scumpule? îl întrebă ea, mestecînd gumă.

Încremeni în loc cu gura căscată. Aria îşi ridică fusta pînă la coapse şi îşi aranjă ciorapii, zăpăcindu-l de tot.

– Acum eşti mulţumit? zise ea, răutăcioasă.

J.T. o apucă de braţ şi o trase în hotel.

– Aşa, o să strici reputaţia Americii. Fii mai subtilă.

– Sigur, răţuşcă, îi spuse ea. Cum spui tu, scumpule!

J.T. se încruntă ameninţător.

Interiorul hotelului semăna cu cabana de vînătoare a unui ţar: tavan din bîrne, pereţi din ipsos, mobilă de brad. Deasupra recepţiei era steagul Lanconiei: un cerb, o capră şi un ciorchine de struguri pe un fundal roşu.

– Foarte ciudat, bombăni J.T. Oare or avea baie?

– Nu uita de reputaţia Americii, îi aminti ea.

În timp ce semna în registrul hotelului, recepţionerul nu reuşea să-şi dezlipească privirile de la Aria şi, cînd fata îi făcu cu ochiul se înroşi jenat.

– Scuzaţi-mă, locotenente Montgomery, zise el, am puţină treabă.

Şi, peste cîteva clipe apăru cu toată familia: o soţie grasă şi două adolescente durdulii care se zgîiau la Aria.

– Aveţi vreo ilustrată în vizuina asta? îi întrebă ea. Cînd o să le povestesc, cei de acasă n-or să mă creadă că există în lume un asemenea loc.

Dar oamenii păreau pironiţi în loc. Atunci, Aria se apropie de recepţioner şi-l luă la întrebări.

– Ce-i cu voi? De ce vă holbaţi la mine? Nu vă plac americanii? Nu sîntem destul de buni pentru voi, sau ce?

J.T. oprinse de braţ.

– Taci din gură, Kathy.

Omul începu să-şi revină.

– Vă rog să ne scuzaţi. N-am vrut să ne uităm la dumneavoastră, dar semănaţi perfect cu prinţesa noastră.

Aria rămase cu gura căscată.

– Ai auzit, scumpule? zise ea, înghiotindu-l în coaste. Spun că semăn cu o prinţesă.

Soţia recepţionerului îi întinse o ilustrată. Aria o studie atentă pe Alteţa Sa Regală şi se arătă dezamăgită.

– Nu-i urîtă, dar am văzut femei mai grozave ca ea. Ellie, chelneriţa este mai mişto, nu-i aşa, scumpule? Ei! la stai puţin! Spuneţi că semăn cu înţepenita asta? Aflaţi că am fost Miss Marina Americană în 1941. M-au ales două sute şaisprezece americani.

Se uită la J.T.

– Mie nu-mi place, dragul meu! Parcă ar fi coborîtă dintr-un film mut.

J.T. intră imediat în joc. Smulse ilustrata şi o trînti pe masă.

– Soţia mea este mult mai drăguţă decît această femeie. Haide, draga mea, să mergem la noi în cameră. Trebuie să te odihneşti după asemenea insultă.

Aria se cuibări la pieptul lui şi urcară scările.

Cînd ajunseră în cameră, nu scoaseră nici o vorbă, pînă nu plecă bătrînul care cărase bagajele.

Apoi, domnul Sanderson o privi uimit pe Aria.

– Felicitări, doamnă Montgomery. N-am mai văzut o americancă atît de stridentă în viaţa mea.

Aria făcu un balon şi clipi şmechereşte din gene.

– Mulţumesc, scumpule.

Capitolul 14

Domnul Sanderson rămase trei ore în camera lor, să discute despre importanta lor misiune şi revenirea Ariei pe tron. Le spuse cîtă nevoie avea America de vanadiu şi de amplasarea unor baze americane în Lanconia.

– Iată care este planul nostru, spuse Sanderson. Vom lua prinţesa impostoare şi pe mătuşa ei, Lady Emere mîine, imediat ce se întorc din America, înainte s-o vadă cineva din familie pe prinţesa Maude. Cred că bandiţii care au pus-o în locul prinţesei Aria vor lua imediat legătura cu Alteţa Sa Regală. De aceea, trebuie să fiţi văzuţi cît mai mult în următoarele douăzeci şi patru de ore. De îndată ce se stabileşte legătura cu Alteţa Sa Regală, nu vom mai avea nevoie de serviciile tale, locotenente. Nu poate să-şi reia locul care i se cuvine cu un soţ american alături. Ambasadorul şi cu mine am aranjat să te întorci în America imediat după aceea.

– Dar... îl întrerupse Aria, încercînd să-i spună că locotenentul Montgomery trebuia să rămînă soţul ei.

J.T. îi puse o mînă pe braţ.

– Mai avem doar cîteva zile la dispoziţie, îi spuse el, blînd.

– Mda, spuse Sanderson, remarcînd apropierea dintre ei.

– Mă preocupă siguranţa ei, insinuă J.T. Nu vreau să rămînă singură printre duşmani. Nu uita că cineva a încercat s-o ucidă.

– Da, însă acum va crede toată lumea că este americancă. Criminalii aceia sînt convinşi că adevărata prinţesă s-a înecat în Florida. Vrem să negociem restituirea prinţesei impostoare cu cel care va lua legătura cu Alteţa Sa Regală. Vor crede că prinţesa Aria se va întoarce în America, de îndată ce le dăm înapoi impostoarea. Cineva crede că adevărata prinţesă este moartă, dar s-ar putea să nu fie aceeaşi persoană cu cel care va lua legătura cu Kathy Montgomery.

J.T. se ridică în picioare încruntat.

– Nu cred că cel care a urzit acest plan este atît de prost pe cît credeţi. Aria o să se dea de gol pînă la urmă...

– Locotenente, îl repezi Sanderson, nu mai avem nevoie de serviciile tale. Sîntem în stare s-o protejăm pe Alteţa Sa Regală.

Aria încerca să se stăpînească, dar era foarte încîntată să-l vadă pe locotenent atît de preocupat de siguranţa ei. Poate că voia de fapt să rămînă alături de ea pentru totdeauna.

J.T. se întoarse cu spatele şi se uită pe fereastră.

– Ambasadorul şi cu mine, continuă Sanderson, ne-am gîndit că n-ar strica să vă certaţi în public. În felul acesta, n-ar da de bănuit că Alteţa Sa Regală va fi dispusă să accepte această farsă cînd se va lua legătura cu ea.

J.T. rămase la fereastră.

– Da, mi se pare logic, murmură el. Hai să mîncăm. Sîntem obosiţi şi vrem să ne culcăm devreme.

Domnul Sanderson îşi drese glasul.

– În noaptea aceasta, ne-am gîndit să înscenaţi o ceartă la masă şi Alteţa Sa Regală să fugă furioasă la ambasadă. Trebuie s-o instruim pentru zilele următoare.

– Bun, înseamnă că nu mai aveţi nevoie de mine, zise J.T. posomorît, fără s-o privească. O să fac un duş dacă există o baie şi pe urmă o să mergem la masă să ne certăm. N-o să fie prea greu.

Apoi îşi luă un prosop din valiză şi plecă.

– Nu, nu, nu, îi spuse Aria domnului Sanderson de îndată ce rămaseră singuri. Aţi înţeles complet greşit. Nu trebuie să ne despărţim. Guvernul american n-o să mă ajute decît dacă voi avea un soţ american.

Intrase în panică. Nu voia să piardă America şi nici pe acest bărbat care o făcea să se simtă minunat.

Domnul Sanderson o privi diplomatic.

– Am fost informaţi, bineînţeles, de acest aspect al înţelegerii, Alteţa Voastră Regală, dar este doar un acord militar, care nu ţinea cont de aspectele diplomatice sau politice. Nu puteţi pune un american pe tronul lanconian. Nu ştie nimic despre îndatoririle unui prinţ consort. Şi din cîte ştiu, nici nu-şi doreşte. Nu s-ar descurca nici dacă lanconienii ar accepta, să spunem un om de rînd ca soţ al reginei lor. Trebuie să te gîndeşti la Lanconia, nu la... sentimentele personale.

Aria simţea cum spiritul Lanconiei se revarsă în ea, ca cineva care deschide fereastra şi lasă o cameră să se răcească.

– Dar reginele nu divorţează, zise ea, încet.

– Căsătoria ta va fi anulată, spuse domnul Sanderson. S-a încheiat sub presiunea armatei şi Înaltul Consiliu din Lanconia va fi de acord, la fel ca şi guvernul american. Avem încredere în tine că poţi convinge regele să dea vanadiul Americii şi, în schimbul ajutorului pe care o să vi-l acordăm, sperăm să instalăm pe viitor baze militare în această ţară.

– Da, zise ea. America m-a ajutat şi-mi voi arăta recunoştinţa.

– Îmi pare rău că v-am întristat. Nu ştiam că v-aţi ataşat unul de celălalt într-un timp atît de scurt. Mi s-a dat de înţeles că sînteţi în favoarea anulării.

– Da, la început, murmură ea.

Apoi îşi înălţă capul.

– Vreau să rămînem împreună pînă cînd inamicii vor lua legătura cu mine. Pe urmă, vom înscena o ceartă. El va spune că nu este de acord ca soţia lui să facă aşa ceva, iar eu voi declara că prefer să fiu prinţesă decît soţie. Căsătoria poate fi dizolvată cînd voi reveni pe locul care mi se cuvine.

– Da, dar...

– Acum te-aş ruga să pleci.

Imediat cum rosti aceste cuvinte îşi dădu seama ce mult trecuse de cînd nu mai dăduse un ordin.

– Da, Înălţimea Voastră, spuse domnul Sanderson şi ieşi din cameră, făcînd o plecăciune.

Aria se duse la fereastră şi se uită la oamenii care circulau pe strada îngustă. Păreau atît de bătrîni. De-abia îşi tîrau paşii. Nu se vedea nici un copil pe nicăieri. În fiecare an, tot mai mulţi tineri îşi luau copiii şi plecau din ţară. Neexistînd industrie, nu erau nici locuri de muncă, iar de distracţii nici nu se punea problema.

În timp ce privea, îşi dădea seama că era răspunzătoare pentru viaţa acestor oameni. Înaltul Consiliu promulga legi, se ocupa de justiţie, dar familia regală era cea care se ocupa de supuşi. În ultimul secol ea şi familia ei deveniseră o atracţie turistică.

Se uită la rochia ei: era atît de simplă, fără diamante şi blazonul regal. Îşi aminti cum trebuia să se îmbrace în fiecare dimineaţă. Era nevoie de trei femei, cîte două ore în fiecare dimineaţă s-o îmbrace şi să-i aranjeze părul lung. Se schimba toată ziua. Erau haine de dimineaţă, de după-amiază, de recepţie, de ceai, rochii de seară pentru dineuri oficiale.

Se gîndi la calendarul ei social: fiecare minut al zilei era ocupat de diverse angajamente. De la zece dimineaţa pînă la şase seara se afla sub ochii mulţimii. Inspecta fabrici, asculta nemulţumirile oamenilor, dădea mîna cu mii de persoane, evita întrebările intime. Pe urmă făcea turul ţării, zile în şir, unde vizita toate spitalele de pe traseu. Apoi, noaptea era condusă la un bal plictisitor.

Înainte de a pleca în America, n-o deranjaseră aceste îndatoriri. Se obişnuise din copilărie. Dar acum, după ce avusese ocazia să facă cumpărături şi să bîrfească împreună cu alte femei, nu-i mai plăceau. Un timp, fusese o persoană obişnuită, care nu era studiată minut de minut.

Îşi aminti de un incident, cînd avea optsprezece ani, la o petrecere de după-amiază. Era îmbrăcată într-o rochie cu decolteu adînc. La un moment dat, un bărbat leşinase la picioarele ei. Cînd se aplecase să-l ajute, acesta îşi scosese aparatul de fotografiat,

îi făcuse o fotografie şi fugise. A doua zi, toate ziarele din lumea liberă afişau sînii prinţesei Aria de Lanconia.

Aşa era viaţa ei. Trăia într-o colivie de sticlă. Trebuia să-şi controleze fiecare mişcare şi fiecare gest.

Totuşi, se gîndise să-i ceară acestui soţ american să accepte această viaţă. Cum să fie rege? Oare ar arunca reporterii în piscină şi ar porecli oamenii aşa cum îi spunea lui Julian, Contele Julie? Ar cina în locuri publice cu femei de rînd? Ar apărea la cină în maieu?

Şi cum ar reacţiona faţă de lanconieni? Ar dispreţui păstorii de capre şi cultivatorii de struguri?

Toţi americanii considerau că ţara lor era cea mai importantă. Oare locotenentul Montgomery ar renunţa la cetăţenia lui americană să devină lanconian? S-ar obosi să înveţe limba?

Era atît de nervos, agitat şi dur. Îşi aminti de perioada petrecută pe insulă. Acum înţelegea într-un fel de ce se înfuriase. Dar, dacă va rămîne în Lanconia, ar avea de-a face zilnic cu nobilii. Snobismul lor nu se compara nici pe departe cu pretenţiile modeste ale Ariei. Cum s-ar purta cu el? Şi-l imagina pe locotenentul Montgomery, sugrumîndu-l pe vărul ei Freddie cu propriile sale perle, dacă acesta l-ar fi privit de sus.

Pe urmă, mai era şi faptul că nu dorea să fie prinţ consort. N-ar reuşi oricum, nici dacă ar vrea. Domnul Sanderson avea dreptate: se terminase.

Era timpul să-şi vadă de viaţa care-i fusese hărăzită. Se născuse regină şi va trebui să-şi vadă de această îndatorire – adică nu, onoare, se corectă ea.

Reuşi să surîdă cînd J.T. intră în cameră.

– Te bucuri că te-ai întors acasă, nu? se încruntă el.

– Da şi nu. America va rămîne întotdeauna o amintire dragă. Dolly mi-a promis că o să mă viziteze, aşa că n-o să pierd legătura cu ţara ta. Poate o să vii şi tu.

– Nu, o repezi el. Hai să terminăm odată. Mă refer la cearta noastră publică.

– A fost amînată, zise ea, studiindu-l.

Pînă azi, crezuse că vor fi împreună toată viaţa, dar acum ştia că nu le mai rămăseseră decît cîteva ore.

– O să cinăm împreună... O să ne culcăm şi cred că mîine sau cel tîrziu poimîine vor încerca să ia legătura cu mine. Trebuie să fim văzuţi cît mai mult în public.

Îşi înfăşurase un prosop la brîu şi cu altul îşi ştergea părul. Arăta atît de bine, încît tînjea să-l atingă.

– Mai bine să nu amînăm, zise el. Trebuie să mă întorc la bază şi cu cît mai repede...

– Cu cît scapi mai repede de mine, cu atît mai bine, completă ea.

O privi trist.

– Va fi mai bine pentru mine.

Cina se dovedi cea mai îngrozitoare din viaţa ei. Se simţea ca o proastă, pentru că nu suporta să nu-l mai vadă, iar el de-abia aştepta să scape de ea. Era atît de rece şi distant!

Aria trebuia să-şi ascundă sentimentele şi să se comporte ca o americancă vulgară în prezenţa lanconienilor.

– Crezi că ar fi bine să ne aşezăm la masa din mijloc? îl întrebă ea. Vezi, J.T., toţi vor să se zgîiască la mine şi să mă arate cu degetul, spunînd că seamănă cu urîta lor prinţesă. Chiar trebuie să stăm în acest oraş? Nu ştiu dacă o să suport.

– Pe aici, doamnă, spuse un chelner înfumurat şi-i conduse la un separeu, într-un colţ.

– Ce o să faci cînd o să te întorci? îl întrebă Aria cînd rămaseră singuri.

– O să caut Buick-uri, îi răspunse el, încruntat. O să muncesc, tu ce crezi?

– O să te lase să păstrezi căsuţa noastră?

– N-o vreau.

Aria zîmbi. Se vedea că şi pe el îl întrista despărţirea.

– O să-mi fie dor de America şi de tine, murmură ea.

Plecă ochii nervos.

– Trebuie să mă apuc de treabă în mod serios. În ultima vreme mi-am neglijat munca.

Nu-i răspunse. Li se aduse mîncarea, dar rămaseră tăcuţi.

– O să te mai vezi cu Heather? îl întrebă ea, în cele din urmă.

– O să ies cu toate femeile din sud-estul ţării. Şi tu? O să te măriţi cu contele tău pitic?

– Zău aşa! exclamă ea, enervată. Uneori eşti de-a dreptul infantil. Contele Julian este un bărbat perfect pentru mine şi va fi un prinţ consort adevărat. Mai bun decît ai fi tu.

– Zău? Dă-mi voie să-ţi spun ceva, scumpo! Această ţară are nevoie de sînge proaspăt. Ai avea noroc să stau cu tine, dar n-aş accepta nici dacă

mi-ai servi coroana pe o tipsie de platină. Lumea este în plin război şi oamenii aceştia nu văd mai departe de lungul nasului.

– De ce? Pentru că sîntem neutri? se revoltă ea. Voi, americanii agresivi ar trebui să luaţi exemplu de la ţara noastră paşnică. Nu ne distrugem unii pe alţii şi nu invadăm alte popoare.

– Pentru că nu luptaţi pentru nimic. Îi lăsaţi pe ceilalţi să aibă grijă de voi. Profitaţi de pe urma războiului vînzînd vanadiu, dar nu sînteţi dispuşi să vă sacrificaţi bărbaţii.

– Insinuezi că sîntem laşi? Ţara noastră a avut cei mai mari războinici ai lumii. În 1874 am...

– Ce-mi pasă mie de istoria voastră? Acum nu sînteţi decît o adunătură de degeneraţi conduşi de o muiere.

Aria sări de pe scaun, îi trase o palmă răsunătoare şi ieşi în fugă din hotel. Pe stradă, oamenii se uitau la ea ca şi cînd ar fi văzut o fantomă. Habar n-avea încotro se ducea. Nu cunoştea prea bine străzile Escalonului. Cînd ieşea, se plimba cu trăsura. În copilărie credea că vizitiul o lua pe urma petalelor de trandafiri ca să ajungă unde trebuia.

Cum îi trecuse prin cap că acest om ar putea fi prinţ consort? Cum se lăsase influenţată de plăcerile trupeşti? Era cel mai încăpăţînat şi intolerant om pe care-l văzuse vreodată. Ea fusese dispusă să înveţe obiceiurile americane, să vadă lumea cu ochii americanului de rînd, dar el nu admitea altă părere în afară de a lui. Ţara lui era foarte tînără, cu energii adolescentine. În schimb, a ei era bătrînă şi învăţase ce importantă era pacea. De mult, în trecut, strămoşii ei stăpîniseră o mare parte din Europa şi Rusia. De

fapt, familia ei îşi menţinuse puterea pentru că dăduseră cei mai puternici războinici.

Şi acest american avea tupeul să-i facă laşi şi degeneraţi!

Se plimbă mult timp, fără să vadă pe unde mergea, blestemîndu-se că fusese atît de proastă.

Se opri doar cînd lovi pe cineva.

– Scuzaţi-mă, zise ea, în engleză.

Cel de lîngă ea era Marele Lord Şambelan, un bărbat arogant care nu suporta să-i stea nimeni în cale. Omul o privi uimit.

Aria voia s-o vadă şi să-şi amintească de ea.

– Poteca nu-i destul de lată pentru tine? exclamă ea. Aici se obişnuieşte să dai peste femei pe stradă?

Bărbatul se trase înapoi ca muşcat de şarpe.

Aria se aplecă şi puse mîna pe insigna lui.

– Nu cumva eşti nobil? Ce scrie aici? Este în latineşte? Şi noi americanii am auzit de latină! O cunoşti pe prinţesă? Oamenii de aici spun că semăn cu ea, deşi nu cred. Dar ce-ar fi să împrumut o coroană de-a ei şi să-mi fac o fotografie? Ar fi grozav să mă vadă cei de acasă. Cît crezi că-mi vor lua să închiriez una? Sau n-o să-mi ia bani dacă tot semănăm? Ce zici, amice?

Lordul Şambelan pufni pe nas şi-i întoarse spatele.

– Cum îndrăzneşti să te porţi aşa cu un cetăţean american? zbieră ea după el, trezind toată strada. Ar trebui să vă purtaţi frumos cu noi după cît vă ajutăm.

Oamenii ieşiseră la uşi şi ferestre.

– O să te reclam ambasadorului american, zise ea tare şi apoi îl întrebă pe un trecător unde era ambasada.

Era trecut de miezul nopţii cînd sosi şi rămase surprinsă să vadă toate luminile aprinse. Cineva păzea intrarea, pentru că i se deschise imediat.

O femeie grasă, strînsă în corset, o pofti într-o încăpere decorată strident şi o conduse la etaj.

– Ah, draga mea, zise matroana. Adică Alteţa Voastră, a fost groaznic aici. Cum a putut guvernul american să-ţi facă aşa ceva? Biata de tine!

– Ce s-a întîmplat? întrebă Aria cînd ajunse în dormitorul mare, cu pereţi somptuoşi din mătase albastră.

Americanii aveau mare grijă de ambasadele lor, din cîte se vedea.

– Doamne! exclamă femeia. S-au întîmplat o mulţime de lucruri. N-am fost anunţaţi din timp de venirea Alteţei Voastre şi războiul ne creează o mulţime de greutăţi. Dar am reuşit să fac rost de o cămaşă de noapte. A fost cusută de nişte călugăriţe franceze. Sper să vă placă, deşi nu este de calitate, aşa cum ar fi trebuit.

– Ce s-a întîmplat? insistă Aria.

– Bărbatul acela îngrozitor cu care v-a căsătorit guvernul meu a fost aici.

– Locotenentul Montgomery? Este aici?

– Oh, nu, deşi a fost greu să scăpăm de el. Soţul meu, ambasadorul, l-a dat afară după ce s-au încăierat în foaier. S-a bătut cu gărzile!

– De ce a fost aici?

– Spunea că voia să vă vadă şi nu ne-a crezut cînd i-am spus că nu sînteţi aici. Am fost foarte îngrijoraţi. Soţul meu a insistat să plece, dar el a refuzat şi a sărit la bătaie.

– A fost rănit?

– Nu, poate că s-o fi ales cu cîteva vînătăi. Soţul meu a trebuit să-i spună pînă la urmă că nu va fi rege indiferent ce-ar face. Vestea aceasta l-a calmat şi au intrat în birou. Sper că gărzile n-au înţeles la ce se referea soţul meu. A fost atît de greu să păstrăm secretul. Trebuie să vă tratez ca pe o nepoată, nu ca pe o prinţesă, vă rog să mă scuzaţi. Ne-am străduit să aranjăm totul cît mai confortabil, dar n-am fost anunţaţi din timp.

– Ce i-a spus soţul dumneavoastră locotenentului Montgomery? o întrebă Aria.

– I-a explicat că acordul încheiat cu armata nu se poate aplica şi este imposibil să devină rege oricît s-ar strădui.

Aria îşi feri privirile.

– Deci a aflat, murmură ea.

– Soţul meu i-a garantat. Este de neconceput ca un american să fie rege. Adică, în ţara mea – mai ales un asemenea om – care sare la bătaie din orice!

– Acum puteţi să vă retrageţi, îi porunci Aria.

Femeia amuţi uimită.

– Da, Alteţa Voastră. Vreţi să trimit pe cineva să vă dezbrace?

– Nu, lăsaţi-mă singură, zise ea, dînd din mînă.

Pe urmă îşi scoase rochia şi îşi puse cămaşa sobră. Aşa se îmbrăcase toată viaţa. Se terminase cu stilul Rita Hayworth, se gîndi ea, cu regret. Se depărta din ce în ce mai mult de America. Începuse să dea ordine.

Se urcă în patul cel mare, gîndindu-se la soţul ei. Probabil că era foarte supărat după tot ce aflase în noaptea aceasta.

Adormi întrebîndu-se de ce venise la ambasadă.

J.T. se uită pe fereastra maşinii. I se spusese că va lua prînzul cu soţia lui, va face turul Escalonului şi apoi va fi îmbarcat într-un avion cu direcţia America. După ce se înfuriase la început, se gîndise că era mai bine aşa. O să se întoarcă la el în ţară şi o să muncească.

Noaptea trecută regretase că se certaseră, deşi tot ce-i spusese era perfect adevărat. Însă nimănui nu-i plăcea să-i jignească ţara. Se dusese la ambasadă să-i vorbească şi fusese atacat de cum a deschis uşa.

De-abia scăpase şi fusese informat că nu putea fi rege oricît s-ar strădui. Îl ascultase pe snobul de ambasador timp de douăzeci de minute, stăpînindu-se cu greu.

În timp ce omul îi explicase încet, ca unui idiot, J.T. reuşise să pună povestea cap la cap. Aria îi promisese armatei că va pune un american pe tron, dacă America o s-o ajute şi acum nu mai voia să se ţină de cuvînt.

Furia lui J.T. nu mai cunoştea margini. Fusese folosit şi el crezuse totul ca un prost. I se spusese că trebuia să se însoare cu ea şi s-o transforme într-o americancă. Abia acum îşi dădea seama că aceeaşi treabă puteau să o facă mult mai bine nişte femei!

În timp ce-l privea pe pomposul ambasador, se gîndi la adevăratul motiv care se ascundea în spatele acestei stratageme. Trebuia să fie ceva în legătură cu *Warbrooke Shipping,* mai mult ca sigur. Plus afacerea cu oţel şi cherestea care aparţinea de asemenea familiei Montgomery. Cît de mult ar avea de profitat această ţară săracă?

Oare pe cine ceruse Aria? Pe cel mai bogat american disponibil? Ce prost fusese! Crezuse că-l

alesese pentru că îi salvase viaţa. Deşi se supărase la început, fusese flatat într-un fel. Şi, cînd colo pe ea o interesau doar banii lui. Nu-i de mirare că acceptase să-l aşeze pe tron, alături de ea. Averea familiei Montgomery era exact de ce avea nevoie această ţară săracă.

– O să plec şi n-o să vă mai deranjez, îi spusese el ambasadorului. O să mă întorc singur în America. N-am nevoie să-mi aranjaţi nimic. Transmite-i salutări prinţesei şi anunţ-o că va divorţa sau voi anula căsătoria noastră – cum doreşte.

Ambasadorul protestase, insistînd să-i ajute. Trebuia să-şi joace rolul de soţ, pînă cînd răpeau prinţesa impostoare şi Aria îşi va ocupa locul care i se cuvenea.

J.T. îi răspunsese că se săturase de jocuri şi minuni. Tot ce-şi dorea era să plece cît mai repede.

Atunci, ambasadorul schimbase tonul. Începuse să-l roage să rămînă atîta timp cît Lanconia şi America aveau nevoie de el.

– Azi la prînz veţi fi văzuţi din nou împreună. Pe urmă o să vă certaţi şi o să vă despărţiţi. Alteţa Sa Regală va porni la plimbare de una singură spre dealuri. Credem că acolo vor lua legătura cu ea. La cină, un chelner o să te păteze cu supă şi o să vă înfuriaţi amîndoi atît de rău, încît o să vă faceţi bagajele şi o să plecaţi din Lanconia. Alteţa Sa Regală va fi coborîtă din avion la o sută de mile sud de aici. Tu însă o să te întorci în America.

– Pari foarte sigur că vor lua legătura cu ea, zise J.T.

– Guvernul american a spus că va considera Lanconia o ţară duşmană dacă actele care

garantează accesul nostru la vanadiu nu sînt semnate în opt zile. Iar actele nu vor fi semnate decît după apariţia prinţesei. De aceea este logic că cei apropiaţi regelui vor face orice să nu afle că nepoata lui a fost răpită. Altfel ar fi prea mîhnit să semneze tranzacţia. Sau şi mai rău, poate că ar face altă criză de inimă.

– De ce, ar putea fi semnate de guvernul lanconian.

– Vanadiul se află pe proprietăţile regale.

J.T. nu ştia ce să facă. Voia să-şi ajute ţara şi să-i asigure vanadiul de care avea atîta nevoie dar, în acelaşi timp voia să scape din încurcătură. Dorea mai ales să scape de Aria, femeia care-şi bătuse joc de el, Tot ce făcuse în America: dragostea lor pasională pe scări, hamburgerii la grătar, petrecerile cu prietenii avuseseră un singur scop pentru ea: să obţină bani pentru ţara ei.

– Voi sta în această ţară încă douăzeci şi patru de ore dar nu mai mult.

Ambasadorul îi zîmbi şi-i întinse mîna, dar J.T. îl ignoră.

Capitolul 15

La ora opt dimineaţa, Ariei i se aduse ceaiul, într-un serviciu de porţelan Limoges. Semăna aşa de mult cu viaţa ei la palat. O lăsă pe soţia ambasadorului s-o îmbrace; trimise căpşunile înapoi la bucătărie; se plînse că nu i se lustruiseră pantofii în timpul nopţii; o mustră pe cameristă că nu-i pusese pastă pe perie. O parte din ea era revoltată de această atitudine dar trebuia să fie stăpînă pe situaţie.

La unu fără un sfert coborî scările, bucuroasă să-l întîlnească pe locotenentul Montgomery. Dar, cînd îl văzu, îi pieri entuziasmul.

J.T. de-abia îşi stăpînea mînia.

– Deci, zise el, trăgînd-o într-o cameră, m-ai înşelat ca pe un prost. N-aveai de gînd să pui capăt căsătoriei noastre.

N-avea rost să-l întrebe la ce se referea.

– A fost o condiţie impusă de guvernul tău, ca să mă ajute. Trebuia să-l facă pe soţul meu american, prinţ consort.

– Rege! pufni el.

Îl privi fix.

– În concluzie, m-ai minţit şi pe mine şi guvernul pentru că ai hotărît de la bun început să nu fie doar o căsătorie temporară.

Nu-i răspunse.

– Cînd aveai de gînd să-mi spui? Voiai să mă întrebi într-o noapte, în pat, „Apropo, ştii, va trebui să trăieşti în această ţară uitată de Dumnezeu pînă la sfîrşitul zilelor tale! Să renunţi la familie, la mare, la vapoare, la tot ce are America şi să mergi în schimb într-o trăsură şi să le faci cu mîna unor oameni care te vor urî pentru că eşti american"? Asta voiai de la mine?

– Nu m-am gîndit niciodată la tine. M-a preocupat doar ţara mea.

– Te-ai gîndit numai la cei pe care îi iubeşti tu. Ei bine, află că sînt american şi n-am de gînd să-mi schimb cetăţenia. Nu vreau să locuiesc aici şi să fiu un rege de jucărie. Nu-mi schimb libertatea pe o colivie. Mîine mă întorc acasă. Armata s-a înţeles cu tine, nu cu mine. O să anulez căsătoria de îndată ce ajung în ţară. O să-mi spun că toate acestea nu s-au întîmplat niciodată, că a fost doar un vis urît, iar tu o să fii liberă să duci de nas un alt fraier.

O apucă de braţ.

– Hai să terminăm odată toată mascarada.

Aria încremeni în loc. Noroc că fusese învăţată să se stăpînească, altfel n-ar fi reuşit să ajungă în restaurantul hotelului.

– Cred că trebuie să ne certăm, îi spuse el pe un ton glacial de îndată ce se aşezară.

– Nu am chef de ceartă, îi răspunse ea, mîndră.

– Văd că ai revenit la ifosele tale de prinţesa. Presupun că te-ai săturat s-o faci pe americanca. Ai

rămas aceeaşi odraslă răsfăţată pe care am întîlnit-o pe insulă. Ce ar trebui să fac? Să-ţi sărut mîna? În orice caz, să ştii că meriţi un Oscar pentru rolul jucat la Key West. O să te distrezi copios cînd o să se termine. O să le povesteşti nobilelor tale rude ce proşti eram şi cum ne comportam? O să-i imiţi pe Dolly, Bill şi pe noi toţi spre amuzamentul neamurilor tale cu sînge albastru? O să-i descrii noului tău soţ aventurile tale amoroase care te-au ajutat să-ţi recapeţi tronul?

Aria se simţea bîntuită de o întreagă gamă de senzaţii contradictorii. La început rămase uluită, apoi se simţi jignită şi, în final încercă să se apere.

– Îmi iubesc ţara la fel de mult cum o iubeşti şi tu pe a ta şi sînt în stare de orice.

– Ei bine, de data aceasta nu ţi-a mers. În noaptea aceasta mă întorc în America şi o să anulez imediat căsătoria. N-o să te atingi de *Warbrooke Shipping*.

Habar n-avea la ce se referea, dar nu voia ca el să observe.

– O să mă descurc, nici o grijă.

– Va trebui, scumpo.

– Te rog să mi te adresezi cu Alteţa Voastră Regală! îi spuse ea, privindu-l de sus.

Vru să-i dea o replică usturătoare, dar sosi chelnerul.

Aria începu să mestece, ca şi cînd ar fi avut gumă în gură.

– Va să zică o preferi pe umflata de Heather Addison! zise ea cu voce tare.

– Prefer pe oricine în afară de tine, îi răspunse el cît se poate de serios. Eşti o mincinoasă, o profitoare şi un dezastru la pat.

Lacrimile din ochii Ariei trădau o durere sinceră.

– Zău? murmură ea.

– Da, zău.

Se ridică încet de la masă şi ieşi din sală. Mama ei avusese dreptate: nu puteai avea încredere în oamenii de rînd. Ah, ce mult regreta că-i lăsase s-o vadă aşa cum era, cu toate slăbiciunile ei.

Ambasadorul îi arătase pe o hartă încotro trebuia să o ia. Drumul străbătea cea mai circulată parte a oraşului şi ducea la o cărare care şerpuia spre munţi.

Pantofii ei nu erau potriviţi pentru ascensiuni, dar îi prindea bine puţină mişcare.

Tresări cînd apăru cineva în spatele ei, dintr-un tufiş. Era atît de uimită încît fu cît pe ce să-l strige pe nume. Era al treilea secretar al regelui, un bărbat tăcut, liniştit, incapabil de fapte reprobabile.

– Vreţi să veniţi cu mine, doamnă Montgomery?

– Nici prin cap să nu-ţi treacă, zise ea, întorcîndu-se.

Alt bărbat bloca drumul în capătul opus. Era ajutorul Maestrului Bucătar.

– Este mai mult decît o rugăminte.

Apoi o luă de braţ şi o conduse în ciuda protestelor ei la coliba unui păstor de capre. Dacă ar fi ţipat, era prea departe s-o audă cei din oraş. Înăuntru dădu nas în nas cu Marele Lord Şambelan, spre furia Ariei. Era omul de încredere al bunicului ei.

Omul nu-şi ascunse dispreţul faţă de ea.

– Doamnă Montgomery, vreau să-ţi fac o propunere.

După cîteva minute, Aria se sprijini de spătarul scaunului.

– Hai să ne lămurim. Vrei să fiu prinţesa voastră?

– Pentru scurt timp. Ne temem că vestea răpirii nepoatei sale l-ar ucide pe rege. Este bătrîn, bolnav şi n-ar rezista. Nu trebuie decît să stai în apartamentul Alteţei Sale Regale şi să fii văzută din cînd în cînd de la depărtare. Vom spune că eşti bolnavă şi nu poţi să ieşi din cameră. Va trebui să faci pe bolnava cînd va veni doctorul, dar în rest vei putea asculta discuri sau să te distrezi aşa cum înţelegeţi voi, americanii, îi spuse el dispreţuitor.

– Va să zică voi fi prizonieră în cîteva camere. Şi ce o să am în schimb?

Marele Lord Şambelan o privi de sus.

– O să ajuţi un om bătrîn.

– Bine, bine şi eu cu ce o să mă aleg?

Omul se înfurie.

– Nu sîntem o ţară bogată.

– Atunci va trebui să mă plătiţi altfel. Ce-aţi zice să-mi daţi un titlu? Mi-ar place să fiu ducesă.

Şambelanul îşi stăpînea cu greu dispreţul.

– Titlul de ducesă este ereditar. S-ar putea aranja însă să ţi se spună Madamă.

– Madamă! exclamă ea. Tocmai de asta m-am certat cu soţul meu, pentru că are o madamă. Nu accept aşa ceva.

– La noi în ţară nu înseamnă acelaşi lucru. Este un titlu de onoare.

– Uite ce este, trebuie să plec, zise ea, ridicîndu-se. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar nu ţine. N-am chef să stau închisă în casă cîteva săptămîni şi s-o fac pe bolnava.

– Bine, spune-mi atunci ce pot să-ţi ofer?

Aria se gîndi o clipă şi se aşeză la loc.

– Eu şi soţul meu nu ne mai înţelegem prea bine. Mi-ar place să fiu prinţesa voastră, un timp. O să mă învăţaţi să vorbesc şi să mă port ca ea şi poate cine ştie, o să mă aleg cu vreun duce. O să mă mărit cu el cînd o să se întoarcă prinţesa voastră. Nu mi-ar strica nici un prinţ.

Lordul Şambelan era şocat.

– Hai, amice, este ultima ofertă, zise Aria, ridicîndu-se. Oricum, ce vrei tu, nu-mi miroase a bine. Regele ăla bătrîn ştie? Dar ambasadorul american?

Lordul Şambelan ieşi din cameră şi se întoarse peste cîteva minute cu doamna de onoare a prinţesei Aria, LadyWerta.

– Crezi că este posibil? Poate fi învăţată cum să se poarte în faţa familiei prinţesei? o întrebă el.

Lady Werta îi aruncă o privire superioară.

– Ridică-te şi mergi! îi porunci ea.

Ariei îi stătea pe limbă s-o pună la punct, dar se abţinu. Se mişcă prin cameră, legănîndu-şi şoldurile.

– Imposibil! exclamă Lady Werta. Absolut, imposibil!

– Zău? o contrazise Aria. Stai puţin să-ţi arăt ceva.

Se opri la cîţiva centimetri de femeie şi-i spuse:

– O să mi te adresezi cu Alteţa Voastră Regală, ai înţeles? Şi nu tolerez insolenţa. Iar tu – continuă ea, cum îndrăzneşti să stai jos în prezenţa mea? Hai, aduceţi-mi ceaiul.

– Da, Alteţa Voastră, ziseră ei, într-un glas.

Şi apoi tresăriră uluiţi cînd Aria plesni un balon de gumă.

– Am fost actriţă. Ştiu să joc un rol.

– Mda! exclamă Lady Werta. Poate că voi reuşi să scot ceva din ea, pînă la urmă.

– Zgripţuroiaca, bombăni Aria. Ia spune, am ob-ţinut sau nu rolul?

– Îţi dăm două zile, să vedem cum te descurci.

– O să fii uimit să vezi ce repede învăţ.

– Doamnă Montgomery nu cred că mai poţi să ma uimeşti cu ceva. Şi acum să trecem la amănunte.

Aria stătea nemişcată în camera ei de hotel şi-l aştepta pe J.T. Fusese o după-amiază oribilă. Începuseră imediat s-o instruiască. Cele cîteva săptămîni petrecute în America o făcuseră să uite singurătatea, izolarea şi rigiditatea vieţii de prinţesă. Reguli, reguli şi iar reguli. Lady Werta i le repetase la nesfîrşit. Cu fiecare cuvînt al ei, Aria simţea că se îndepărtează tot mai mult de doamna Montgomery şi redevine Prinţesa Aria.

Mîine, Lady Werta spunea că va aduce corsete, să vadă dacă i se potriveau. Mîncase prea mult în America.

Acum şi-ar fi dorit mai mult decît orice să fie în America, să meargă cu Dolly la coaforul lui Ethel şi să-i pregătească spaghete lui J.T.

Cînd îşi aminti de J.T., încremeni. Vorbele lui o răniseră. Îl îndrăgise, dar el o considerase o belea, de la început pînă la sfîrşit.

Cînd se deschise uşa şi intră în cameră, îşi luă o poziţie rigidă, aşa cum fusese învăţată.

– Bună seara, zise ea, rece.

– Bună, Alteţa Voastră, îi răspunse el ironic.

Apoi îşi trase servieta din dulap şi o deschise.

– Tu mi-ai strîns lucrurile?

– Da. Doar m-ai învăţat că soţiile fac bagajele, nu?

Îi răspunse peste umăr.

– Hai să coborîm şi să terminăm odată. Vreau să mă întorc acasă.

Se ridică înţepenită.

– Au luat legătura cu tine? o întrebă J.T. pe scări.

– Da.

– Uite ce este, mă simt responsabil faţă de tine, zise el, apucînd-o de braţ. Mă tem să nu descopere că eşti adevărata prinţesă. Cineva a încercat să te ucidă şi s-ar putea să mai încerce.

– Va avea cine să mă apere. Nu toţi sînt sătui de prezenţa mea aşa cum eşti tu.

O privi mult timp. Aria îşi ţinu respiraţia; credea că o s-o sărute.

– Bineînţeles. Eşti în siguranţă. Ai ajuns în ţara ta şi o să te aşezi pe tronul tău de aur. Presupun că ai un tron de aur.

– Doar frunzele sînt de aur.

– Ca să vezi! Hai să cinăm pentru ultima oară împreună.

Ariei îi venea greu acum să facă pe americanca vulgară. Trebuiau să aştepte chelnerul să verse supa pe ei şi pe urmă să plece furioşi.

– Ambasada trebuia să-ţi arate Escalonul, zise Aria. Ai văzut ceva interesant?

– Am văzut o ţară care se află încă în secolul nouăsprezece. Adică, chiar în optsprezece. Din cîte mi-am dat seama, cea mai nouă maşină din oraş este un Studebaker din douăzeci şi nouă. Oamenii n-au nici măcar fîntîni. Cară apă din rîuri. Înţeleg că este o ţară săracă, needucată, dar aveţi şcoli şi acces la mijloace moderne de comunicare.

– Nu avem bani. Sîntem o ţară săracă, fără resurse, cu excepţia vanadiului şi cînd nu este război, trăim din tursim.

– Aveţi şi struguri. Nu le lipseşte decît apa, pentru că este secetă.

– Da, ne rugăm lui Dumnezeu să plouă, dar...

– Bine, dar n-aţi auzit pînă acum de irigaţii, baraje, puţuri?

– Ţi-am explicat că nu ne putem permite...

– Ce nu vă puteţi permite? Două treimi din oamenii voştri zac toată ziua în cîrciumi, beau vin prost şi mănîncă brînză de capră. Dacă ar munci, ar putea ajuta ţara asta.

– Pînă acum ne-ai făcut laşi, acum ne faci şi leneşi? se înfurie ea.

– Acesta este adevărul, draga mea.

– Şi presupun că ţara ta este mult mai grozavă. Voi aveţi destulă energie să fabricaţi bombe.

– Da, şi oamenii voştri sînt atît de paşnici, încît îşi răpesc propria prinţesă şi apoi încearcă s-o împuşte.

– Şi voi l-aţi împuşcat pe Abraham Lincoln.

– Asta s-a întîmplat demult. Ştii ce, hai să schimbăm subiectul. Aş vrea să mănînc fără să fac indigestie.

Începură să mănînce, dar nu luaseră decît cîteva îmbucături cînd chelnerul vărsă supa peste J.T., care se înfurie sincer.

– M-am săturat! zbieră el. Şi de tine şi de ţara aceasta! La noapte vine un avion cu trupe să alimenteze. O să ne îmbarcăm la bordul lui şi vom pleca imediat.

– A fost o prostie, îi spuse ea, de îndată ce ajunseră în cameră. Lanconia nu poate alimenta un avion militar al unei ţări implicate în război.

Dar J.T. nu-i răspunse. Luă cele două valize şi ieşi din cameră. La recepţie, lăsă o sută de dolari şi plecă. Îi aştepta un taxi în apropiere şi se sui în el, fluierînd.

– La aeroport, zise el, trăgînd-o pe Aria şi împingînd-o pe bancheta din spate.

– Ar fi trebuit să-ţi schimbi uniforma, îi spuse ea liniştită. Eşti plin de supă.

J.T. nu-i răspunse, se uită pe fereastră şi Aria se întrebă la ce se gîndea.

Pentru ea, acest bărbat era ultima legătură cu libertatea pe care o cunoscuse în America. Încercă să se stăpînească, spunîndu-şi că o făcea pentru ţara ei. Peste cîteva săptămîni, nici n-o să-şi mai amintească de el, sau o să reţină doar nepoliteţea lui şi zilele petrecute pe insulă, cînd îi aruncase peştele în poală. Va refuza să-şi amintească nopţile cînd o ţinuse în braţe, de după-amiaza cînd îi pregătise hamburgeri sau de balul la care dansase cu mama lui.

– Acum am ajuns. Nu mai contează.

Aria se urcă la bord fără să spună nimic. Domnul Sanderson îi aştepta cu braţele pline de hîrtii. Avionul trebuia să simuleze un defect la motor la o sută de mile sud de Escalon şi, între timp, Aria şi J.T. se vor despărţi. Ea va rămîne în Lanconia şi se va întoarce în capitală cu o căruţă. Va ajunge la timp pentru întîlnirea de dimineaţă cu Lordul Şambelan.

– Nu ştiu dacă el este omul care a ordonat execuţia Prinţesei Aria, spuse domnul Sanderson.

Marele Lord Şambelan poate fi nevinovat, dar Lady Werta trebuie să ştie ceva. Este prea apropiată de prinţesă.

Avionul de-abia decolase cînd ateriză din nou.

Domnul Sanderson se uită pe fereastră.

– Vă aşteaptă căruţa. Vizitiul este omul nostru şi se va strădui să călătoriţi cît mai plăcut. Vi s-a pregătit un pat sub coviltirul căruţei. Sper să dormiţi.

Domnul Sanderson o aştepta la uşă, dar J.T. rămase pe scaunul său, uitîndu-se pe fereastră.

Îi întinse mîna.

– Îţi mulţumesc mult pentru ajutor, locotenente Montgomery. Îţi rămîn recunoscătoare că mi-ai salvat viaţa şi îmi cer scuze pentru neplăcerile pe care ţi le-am pricinuit. Spune-i te rog iui Dolly că o să-i scriu cît de curînd.

J.T. se întoarse şi, într-o fracţiune de secundă o luă în braţe şi o sărută înfocat.

Se agăţă de el. O parte din ea ar fi vrut să-l implore să n-o părăsească.

– La revedere, prinţesă, murmură el. Îţi urez succes.

– Da, zise ea, ameţită.

– Trebuie să plecăm, Alteţa Voastră, insistă Sanderson.

– Îţi urez numai bine, îi spuse ea şi coborî din avion.

Peste cîteva minute se afla sub coviltirul unei căruţe de păstor care se legăna îngrozitor. Se terminase, îşi spuse ea. De aici înainte, va trebui să se gîndească numai la viitor. Se va strădui să uite America şi pe soţul ei american. De aici înainte se va gîndi doar la ţara ei.

Poate că ar trebui să se mărite imediat cu Contele Julian. Fusese educat să fie rege. Deşi monarhia se abolise în ţara lui din 1921, tatăl lui Julian îşi lăsase fiul la tron în locul lui şi acesta era unul din motivele pentru care bunicul ei i-l alesese de soţ.

Se afundă în paie. Da, Julian era omul la care ar trebui să se gîndească. Era frumos, ştia ce însemna cuvîntul datorie şi protocol. Accepta să rămînă cu doi paşi în urma soţiei sale, care era regină.

Pentru o clipă, Aria şi-l imaginã pe J.T. ca prinţ consort. Ar urca amîndoi scările în clădirea Înaltuiui Consiliu. Ea ar fi îmbrăcată în mantia de stat cu o trenă lungă de cinci metri şi, deodată J.T. ar deveni nerăbdător să-i vadă pe cei doi fii ai săi, care jucau în echipa de juniori – antrenată de el – şi ar apuca-o de braţ, trăgînd-o după el.

Nu s-ar potrivi deloc, dar zîmbi cînd se gîndi la fiii lor.

Nu, nu se poate! Va fi regină, nu o gospodină americană şi nu putea accepta un soţ care nu ştia nimic despre datorie şi responsabilitate. Trebuia să se concentreze asupra contelui Julian. Îşi aminti de sărutul lui şi se întrebă dacă era în stare de mai mult. Înainte să plece în America nu crezuse că era capabilă de atîta pasiune. Va trebui să afle cum era, nu numai ca prinţ consort, ci şi ca soţ.

Cînd se întunecă, i se făcu somn. Oare cum se construia un baraj? se întrebă ea. Cum să irigi viile de pe pantele munţilor? Poate Julian cunoştea răspunsul. Sau poate că o să angajeze un inginer american s-o ajute.

Pînă la urmă, adormi.

– Locotenente, spuse pilotul. Se pare că avem într-adevăr probleme cu motorul. O să dureze pînă decolăm, aşa că poţi să te dezmorţeşti cîteva minute, pînă plecăm.

– Da, sigur, bombăni J.T. şi ieşi din avion.

Se înnoptase, dar răsărise luna. Se îndreptă spre pădure, îşi aprinse o ţigară şi inhală fumul adînc. Avea nevoie de ceva care să-l calmeze.

Îşi dorea din tot sufletul să plece din această ţară, să se îndepărteze cît mai mult de prinţesa lui.

– Nu este prinţesa mea, bombăni el, zdrobind ţigara cu piciorul.

– Vino cu mine, spuse o voce în spatele lui.

J.T. se întoarse şi văzu un bărbat înarmat. Nu-l auzise apropiindu-se. În spatele lor, avionul pornise motorul.

– Vino cu mine, locotenente Montgomery, repetă bărbatul.

– Trebuie să plec cu avionul acela.

J.T. încercă să-l împingă, dar apărură încă trei, cu puşti în mînă.

– O să ne însoţeşti.

J.T. ştia că n-avea nici o şansă. Apăruseră doi bărbaţi în faţă şi doi în spate. Îi urmă la o maşină neagră, ascunsă în beznă. Privi avionul luîndu-şi zborul.

– Fir-ar să fie! bombăni el. Ştia că avusese parte numai de necazuri de cînd o întîlnise pe Prinţesa Aria.

Merseră vreo patruzeci şi cinci de minute, pînă ajunseră la o casă mare de piatră, înconjurată de copaci.

– Pe aici, spuse unul dintre bărbaţi.

Casa era luminată de sute de lumînări în candelabre vechi de argint. Din tavan atîrnau steaguri şi pereţii erau acoperiţi cu tapiserii prăfuite.

Se deschise o uşă şi J.T. fu poftit înăuntru. Îi luă ceva timp să-şi adapteze ochii. Camera cu pereţi de piatră era întunecată, cu excepţia capătului opus.

Un bărbat solid, grizonat, stătea la mijlocul unei mese acoperită cu farfurii de argint, pline cu mîncare. În spatele lui, stătea un bărbat înalt, uscăţiv.

– Stai jos, îi strigă bărbatul cu păr cărunt. Ai mîncat?

– Nu-mi place să fiu ameninţat cu arma, zise J.T., fără să se clintească din loc.

– Nimănui nu-i place, dar aşa-i în război. Am căprioară, iepure, plăcintă de vînat şi nişte carne de vacă, aşa cum vă place vouă americanilor. Ah, am uitat de prepeliţele pe care le-am împuşcat chiar eu. Nu cred că ai mîncat.

J.T. se apropie de masă. Bărbatul părea să aibă în jur de cincizeci de ani, însă avea statura unui om tînăr. Era solid şi J.T. ar fi vrut să-l întrebe dacă fusese luptător.

– Ned, zise bărbatul, toarnă-i nişte vin în pahar americanului nostru.

J.T. ridică din umeri şi se aşeză vizavi de bătrîn.

– Ce este atît de important încît m-ai făcut să pierd avionul?

– Preşedintele ţării tale şi cu mine vrem să-ţi cerem o favoare.

J.T. rămase cu furculiţa în aer.

– Cine, Roosevelt?

Îl privi încruntat.

– Cine eşti?

– Sînt regele acestei ţări.

J.T. se uită fix la el şi apoi începu să mănînce.

– Credeam că eşti pe patul de moarte.

– Adresează-te cum se cuvine Majestăţii Sale! îl apostrofă bărbatul uscăţiv de lîngă el.

– Ned are grijă de mine, îi explică regele zîmbind. Dar nu cred că putem învăţa un american să fie servil. Presupun că nepoata mea este în drum spre Escalon, să ocupe locul care i se cuvine.

J.T. nu-i răspunse. Crezuse că regele nu ştia ce se întîmplase cu nepoata lui, dar iată că se înşelase. Însă nu avea de gînd să-i ofere amănunte.

– De ce nu-mi spuneţi despre ce este vorba? întrebă el, în cele din urmă.

– Bine, zise regele. Cred că totul a început cînd nepoata mea a pornit în turul Americii. A fost răpită, probabil de cineva din Lanconia, apoi a fost împuşcată. Şi cred că tu ai salvat-o cu preţul vieţii tale. O să-ţi rămîn recunoscător pe veci.

– Cu plăcere!

– Cu ajutorul tău, a apelat la guvernul american. Armata voastră a insistat să se mărite cu un american şi să-l pună pe tron, alături de ea. Eu cred că intenţionează să înfiinţeze baze militare în ţara mea.

– Printre altele.

– Ah, da, zise regele. Vanadiul. Dar Aria a acceptat deja să-l dea Americii. Pînă aici eşti de acord cu tot ce-am spus, da?

– N-ai reuşit încă să mă plictiseşti.

Regele zîmbi.

– Ai fost ales să fii soţul ei şi recunosc că faci parte dintr-o familie foarte bună pentru un american. Ţi-am studiat arborele genealogic.

J.T. nu-i răspunse. Continuă să mănînce.

– Aţi locuit în Key West şi ai învăţat-o pe nepoata mea să se poarte ca o americancă. Povesteşte-mi despre fotografia care a apărut în *Key West Citizen* cu Aria şi mama ta. Doamna Montgomery pare o femeie superbă.

– Este măritată. N-ai putea să treci direct la subiect? Vreau să găsesc alt avion cu care să plec din ţara asta. Sîntem în război şi nu-mi permit să zăbovesc.

– Ah, da, am uitat. Mai vrei nişte vin, locotenente? îl întrebă regele, făcîndu-i semn lui Ned să-i umple paharul. Acum nepoata mea s-a întors şi a fost repusă în drepturi cu ajutorul ambasadorului vostru american. În felul acesta, viaţa ei se află din nou în primejdie.

J.T. puse furculiţa jos.

– Mi s-a spus că va fi protejată.

– Nu pot să mă încred în nimeni, în afară de Ned. Oricine poate fi amestecat în acest complot: consilierii Ariei, rudele, chiar şi doamnele ei de onoare.

– Nu poţi afla cine a pus prinţesa impostoare pe tron? Femeia aceea a fost răpită; cred că ştie ceva.

– Eu am trimis-o în America, răspunse regele. Cînd preşedintele vostru m-a anunţat că nepoata mea a fost răpită pe pămînt american, mi-am dat seama imediat de implicaţii. În felul acesta, Lanconia ar fi fost obligată să intre în război. L-am trimis pe Ned în sud, s-o aducă pe verişoara Ariei. A plecat imediat în America să joace rolul Ariei.

– Aria spunea că aţi muri de inimă dacă aţi afla.

Regele se uită la paharul lui cu vin.

– Nu mor aşa de uşor. Datoria şi ţara sînt pe primul loc.

– Aria este la fel.

Regel zîmbi.

– Se pricepe foarte bine să imite oamenii, nu-i aşa?

– Ce vrei de la mine? îl întrebă J.T.

– Să rămîi în Lanconia.

– Nici gînd. Ţara mea este în război şi are nevoie de mine.

– Ai fost deja înlocuit.

– Nu sînt mulţi oameni în Statele Unite care să ştie atît de multe despre vapoare ca mine.

– Ce zici de Jason Montgomery? A fost numit în locul tău. Crezi că o să se descurce?

J.T. se aşeză la loc pe scaun. Unchiul Jason era fratele cel mic al tatălui său. J.T. spera să fie la fel de priceput ca el, într-o zi.

– O să se descurce destul de bine. Dar cine o să-l ajute pe tata să conducă *Warbrooke Shipping*?

– Mama ta şi unul din fraţii care a fost rănit. Preferă să-şi petreacă perioada de convalescenţă la birou decît într-un spital de campanie.

– Se pare că eşti foarte bine informat, remarcă J.T. furios.

Regele ridică mîna să-l oprească pe Ned.

– În ultimele săptămîni ţi-am studiat familia cu mare atenţie. Voiam să ştiu dacă pot avea încredere în tine.

– N-aş avea încredere în nimeni, dacă aş fi în locul tău. N-am văzut în viaţa mea un asemenea viespar de intrigi.

– Exact. Tocmai de aceea vreau ca nepoata mea să fie păzită de cineva care nu este implicat în complot.

J.T. sorbi din vin.

– Vrei să-mi explici te rog de ce ar fi interesat cineva de o ţară atît de înapoiată? Oare vanadiul este chiar atît de valoros?

– Nu, dar uraniul este, îi spuse regele, pe un ton blînd. Imediat după izbucnirea războiului, în Lanconia s-au descoperit zăcăminte de uraniu. Mi-am dat seama imediat că ne-am implica într-un conflict, dacă s-ar afla, pentru că oricine ar vrea să deţină uraniu. Am încercat să păstrez secretul cît mai bine, dar se pare că n-am reuşit. În orice caz, cel care a aflat ştie probabil că Aria nu ar fi o persoană uşor de manevrat, aşa că a încercat s-o lichideze.

– Atunci cine a mai rămas? Nu cred că o să se lase aşa uşor.

– Cred că sînt următorul pe listă. Nepoata mea Eugenia, sora mai mică a Ariei va fi regină şi ea este destul de prostuţă din păcate.

– Nu bănuieşti cine ar vrea s-o ucidă pe Aria?

– Poate fi oricare persoană sau un grup de oameni. Vreau să afli sau cel puţin s-o protejezi.

– Este prea încăpăţînată ca s-o protejeze cineva. Şi oricum nu mă priveşte. Ţara mea este în război. Dacă nu mai au nevoie de mine la Key West, o să lupt pe front, ca toţi ceilalţi.

– Dar misiunea ta este foarte importantă. I-am propus preşedintelui tău să vînd uraniul Americii, dacă acceptă să rămîi aici.

Regele îi dădu un plic sigilat, cu ştampila STRICT SECRET.

J.T. îl deschise, deşi ştia ce conţinea. Era o scrisoare de la preşedintele Franklin Roosevelt prin care îi cerea să rămînă în Lanconia şi să-i ajute în această problemă dificilă. Spunea că J.T. îşi putea ajuta ţara mai bine din Lanconia decît din America.

– Nu putea să mă trimită în prima linie? bombăni J.T.

Regele începu să mănînce struguri.

– Poţi să-mi spui de ce ţi se pare o misiune atît de cumplită? Vei locui într-un palat frumos şi nu vei avea altceva de făcut decît s-o însoţeşti pe nepoata mea dimineaţa cînd se plimbă călare. Vei avea mîncare bună şi gustoasă. De ce ai prefera să mori în linia întîi?

– Pentru că nu vreau s-o mai văd pe nepoata ta, iată de ce. Este o fată răsfăţată, care se foloseşte de oameni şi m-am săturat de ea.

– Înţeleg. Este un motiv personal. Deci americanii pun problemele personale înaintea datoriei faţă de ţara lor.

– Nu-i adevărat. Ţara mea înseamnă mult pentru mine. Vreau să vă ajut cum pot.

– Atunci te rog să rămîi s-o protejezi pe nepoata mea, zise regele. Nu sînt obişnuit să mă milogesc, dar acum o fac. Poate tu n-o suporţi, dar pentru mine este lumina vieţii mele. Este bună, blîndă şi iubitoare. Îmi pun toate speranţele în ea. Regret că eşti de altă părere.

– Mda, uneori este, într-adevăr, recunoscu J.T. fără să vrea, învîrtind furculiţa între degete.

Nu voia s-o vadă în fiecare zi.

– Şi ce am de făcut? întrebă el. Adică nu înţeleg cum voi fi introdus în cercul ei.

– Aşa, pur şi simplu. Voi spune că te-am cunoscut cînd s-a defectat avionul, te-am plăcut şi te-am angajat consilier tehnic. Sau, am putea spune că preşedintele vostru te-a pus să te ocupi de vanadiu. Vei explica, bineînţeles că soţia ta s-a întors în America. Nu vei avea altă îndatorire decît s-o protejezi pe nepoata mea. Vei fi tratat regeşte.

– Cum rămîne cu oamenii care cred că Aria este Kathy Montgomery?

– Se vor înfuria că au un rege care-şi vîră nasul în toate.

J.T. rămase tăcut un timp şi apoi îi spuse:

– Nu pot să mă ţin doar după nepoata ta. Vreau să fac unele schimbări în această ţară.

Regele se transformă brusc dintr-un bătrîn dulce într-un luptător neînfricat, descendent al străvechilor războinici.

– La ce fel de schimbări te referi?

– Irigaţii. Baraje. Aş vrea să aduc cîteva din cuceririle secolului XX în această ţară.

Regele se arătă uimit.

– Te pricepi la astfel de lucruri? Grozav! Bineînţeles, poţi să ajuţi iobagii cum doreşti.

– Iobagi? Nu i-a eliberat nimeni? îl întrebă J.T. sarcastic.

– Bineînţeles că sînt liberi. A rămas doar expresia.

Regele se opri.

– Locotenente Montgomery, aş vrea să te întreb ceva: un anume general Brooks i-a povestit ceva preşedintelui vostru. Este adevărat ce a văzut în casa voastră din Key West?

J.T. zîmbi cînd îşi aminti de după-amiaza aceea.

– Da. Avea părul prins în ace, îşi suflecase blugii, era îmbrăcată cu cămaşa mea, asculta radioul dat la maximum, îmi pregătea hamburgeri şi dansa.

Regelui nu-i venea să creadă.

– Mama ei, soţia fiului meu ştia că va deveni regină într-o zi şi a învăţat-o să nu-şi afişeze niciodată emoţiile. Spune-mi, ai văzut-o vreodată plîngînd?

– O singură dată.

– Te-a lăsat? N-am ştiut că aţi fost atît de apropiaţi.

– Există două Arii. Una, care este soţia mea şi poate fi simpatică, zîmbi J.T. şi Prinţesa Aria, înfumurata. Pe această a doua Arie nu o suport. Şi de cînd s-a întors în această ţară a intrat tot mai mult în pielea acelei prinţese.

– De ce n-o înveţi să fie mai puţin... cum ai spus? Ah, da, înfumurată.

– Nu, mulţumesc, zise J.T. ridicîndu-se. O să rămîn s-o protejez şi să ajut această ţară, dar, din partea mea, n-are decît să fie cît de înfumurată pofteşte.

– Te temi să nu te legi prea mult de ea?

– Da, mă tem. Mi-a venit destul de greu să-mi iau rămas-bun de la ea o dată.

– Da, înţeleg, zise regele. Ar trebui să te desparţi de ea, bineînţeles. Guvernul vostru ar fi trebuit să studieze legile noastre. Nici un american nu se poate căsători legal cu regina. Ar trebui să abdice. Decît dacă cetăţenii din Lanconia cer în mod expres să fii rege, deşi este foarte puţin probabil.

– N-ar abdica şi chiar dacă ar vrea, n-aş lăsa-o eu. Mă bucur că nu pot fi rege. Şi acum aş vrea să-mi

arătaţi unde este dormitorul meu sau o să-mi petrec noaptea în temniţă, cu ceilalţi prizonieri?

Regele îi făcu semn lui Ned, care trase de un şnur. Se deschise imediat o uşă şi apărură patru gărzi.

– Duceţi-l pe locotenentul Montgomery în dormitorul roşu, le spuse regele.

După ce plecă, Ned i se adresă revoltat regelui.

– Cam insolent. Nu merită să atingă nici măcar trena Alteţei Sale Regale.

Regele se rezemă de spătarul scaunului zîmbind.

– Este mai mult decît am sperat. Ai grijă să te porţi frumos cu el, Ned, pentru că o să fie următorul rege al Lanconiei dacă-mi iese pasenţa, îi spuse regele amuzat de figura lui.

Capitolul 16

– Nu, nu, nu! zbieră Lady Werta. Este a şaptea verişoară a ta şi a douăzeci şi opta la tron.

Aria îşi muşcă limba, încercînd să se abţină. Nu dormise toată noaptea în căruţa păstorului şi începuse lecţiile la şase dimineaţa. Acum se făcuse ora patru după-amiaza şi era epuizată. O pusese să se plimbe de colo-colo ore-n şir. La început, se prefăcuse stîngace, ca o femeie care încearcă să imite mersul unei prinţese, dar era obosită şi voia să se aşeze, aşa că se mişcase ca o adevărată regină.

Însă Lady Werta nu se declarase mulţumită. Îi spusese că fusese destul de bine, deşi nu se compara cu mersul Ariei, pe care nu va reuşi să-l imite niciodată.

De cînd se întorsese era prima oară cînd Aria se confrunta cu prejudecăţile. Încercase să le facă pe plac, dar în ochii lui Lady Werta era un dezastru. Doamna de onoare îi arătase fotografii ale unor oameni pe care nu-i văzuse din copilărie şi apoi le amestecase şi o pusese să-i recunoască. O pisase la cap cu tot felul de tîmpenii, de exemplu cum trebuia să ascundă faptul că nu înţelegea şi nu vorbea limba lanconiană.

Lordul Şambelan intrase în cameră la prînz.

– Cum merge? întrebase el în lanconiană.

– Destul de bine, dar nu este impunătoare ca prinţesa Aria. Cînd îi dau o ceaşcă de ceai spune mulţumesc. Cred că mi-ar mulţumi indiferent în ce aş servi-o. Nimeni nu va crede că această persoană este prinţesa Aria. Este prea amabilă.

Aria rămase uimită. Oare nimeni nu putea s-o sufere?

Îi lăsă să trăncăne în prezenţa ei, dar după-amiază cedă nervos.

– Ce sînt florile astea de pe pereţi? întrebă ea.

– Cred că sînt sîngele voinicului, îi răspunse Lady Werta cu un aer superior. Hai să ne apucăm de treabă.

Se aflau în casa de la ţară a Lordului Şambelan, o locuinţă spaţioasă, chiar grandioasă, care îi sugeră Ariei să verifice de unde avea atîţia bani.

– Eu vreau ceşti cu trandafiri. Nu spuneai că prinţesei Aria îi plac trandafirii? Vreau trandafiri. Şi prăjituri proaspete. Astea par nişte resturi de la masa servitorilor. Aţi înţeles? Şi vreau să dorm. Sînt obosită.

– Da, Alteţa Voastră Regală, o aprobă Lady Werta, ieşind din cameră.

Aria zîmbi în sinea ei. Trecuse mult timp de cînd nu îşi mai impusese voinţa.

Dar se răzbună pentru tot ce îndurase. În următoarele douăzeci şi patru de ore, o puse pe fugă pe Lady Werta. Se plîngea tot timpul. Nu-i plăcea mîncarea, îi era fie prea cald, fie prea frig. Arunca hainele. Cînd Lordul Şambelan îşi aprinse o ţigară, îl dădu afară, revoltată.

– Văd că face progrese, remarcă el, în lanconiană.

– Da, într-un fel, îl aprobă Lady Werta. Este la fel de arogantă ca prinţesa adevărată.

– S-o prezentăm familiei?

– La noapte. Au început să se întrebe unde este? Ai aflat ceva de răscumpărare?

– Vor milioane, zise Lordul Şambelan. Nu ştiu de unde o să le scoatem.

– Majestatea Sa se simte bine? Nu i-a spus nimeni de răpire?

– Este la cabana lui de vînătoare. Nu ştie nimic, deşi a fost greu să păstrăm secretul. Insistă să-şi vadă nepoata. Prinţesa Eugenia este cu el.

Lady Werta oftă.

– Trebuie s-o pregătim. Regele este bătrîn. Sper să nu-şi dea seama de farsă. Noroc că Prinţesa Aria era atît de rece.

Aria asculta atentă. În America nu fusese rece.

– Este nepoliticos să vorbiţi într-o limbă pe care n-o înţeleg, zise ea, furioasă. Hai, arată-mi fotografiile acelea. Cine este acum la palat?

Cea mai veche aripă a palatului lanconian fusese construită în secolul al XIII-lea de Rowan cel Îndrăzneţ. Era o construcţie superbă din blocuri de piatră, o fortăreaţă la fel de solidă ca acel pe care o ridicase, situată pe un teren abrupt în trei părţi, în timp ce în faţă cobora blînd pe un platou unde, în secolul al XIV-lea aveau loc execuţiile publice. Un pîrîu curgea pe panta sud-estică spre oraşul dominat de palat.

În 1664, Anwen, mare iubitor de artă acoperise vechile ziduri de piatră cu picturi, mărise palatul şi-i dăduse aspectul unei vile italiene cu şase etaje.

Vechiul castel era aripa estică, cu un nou bloc central mai mare şi o nouă aripă vestică asortată. Contra unei sume enorme, care secase tezaurul lanconian, importase din Italia gresie galbenă pentru faţadă.

În 1760, Prinţesa Bansada, soţia celui de-al patrulea fiu al regelui, hotărîse să înfrumuseţeze terenurile din jurul castelului, după ce auzise o ducesă engleză amuzîndu-se de simplitatea lor. Reuşi să împovăreze din nou regatul cu datorii, dar aranjase o grădină splendidă. Zeci de sere furnizau palatului flori proaspete în toate anotimpurile. Erau grădini geometrice, în capătul aripilor vestice şi estice, o grădină sălbatică, întinsă pe douăzeci de acri, o grădină de trandafiri, un lac artificial străbătut de un pod, care ducea la un loc de recreere în aer liber pentru doamne. Erau trei pavilioane de vară: unul chinezesc, unul gotic şi altul care semăna cu o ruină medievală. Şi peste tot se vedeau statui, care reprezentau mai ales bărbaţi tineri. Gurile rele spuneau că erau iubiţii prinţesei Bansada şi că după ce se sătura de ei, îi turna în ipsos. Dar, cînd se făcuse mare, Aria îşi dăduse seama că statuile erau din marmură şi povestea reprezenta de fapt un mit.

Cînd Lordul Şambelan, o dusese pe Aria la palat, o băgase înăuntru în mare secret. O învelise într-o mantie neagră, cu un văl pe cap, să n-o recunoască nimeni. Stătuse pe bancheta din spate a unei limuzine, fără să scoată o vorbă. Cu cît se apropia mai mult de palat, cu atît se simţea atracţia locului. Parcă ar fi auzit chemarea strămoşilor ei.

Palatul, atît de rece pentru unii era casa ei şi i se înceţoşară ochii cînd văzu soarele oglindindu-se pe faţada acoperită de gresie şi munţii înălţîndu-se în

spatele lui. Noroc că voalul îi ascundea faţa şi fusese învăţată să-şi ascundă sentimentele.

Lordul Şambelan, care n-ar fi trebuit să-i vor bească în timpul călătoriei, deschise gura, spunîndu-i cu dispreţ, ca şi cînd ar fi fost o idioată.

– Trebuie să nu uiţi nici o clipă că eşti prinţesă. Nu trebuie să te relaxezi niciodată, nici măcar cînd crezi că eşti singură. O prinţesă este iscodită în permanenţă.

Nu catadicsi să-i răspundă.

– Nu trebuie să te amuzi de tot ce vezi, ca americanii.

Aria deschise gura să vorbească, dar se răzgîndi. Nu i-ar strica să se distreze puţin. Ce-ar fi să organizeze o petrecere în stil american în sala de bal? Ar trebui să le arate rudelor ei din palat cîteva obiceiuri frivole, americane.

Se gîndi şi la Julian. Oare i-ar place să-i prăjească nişte hamburgeri lîngă rîu? Le-ar servi friptură la grătar şi în loc de rochii de seară, s-ar îmbrăca în blugi. Zîmbi cînd îşi imagină cum i-ar sta bătrînei mătuşi Sophie într-o asemenea ţinută.

– Văd că nu mă asculţi! se înfurie Lordul Şambelan.

Aria îşi muşcă din nou limba, încercînd să se abţină. Cînd era prinţesă, se purta cu ea ca un tată. Deşi auzise că nu era plăcut de popor, nu băgase în seamă zvonurile. Ba chiar refuzase cu generozitate să locuiască în casa care i se cuvenea conform funcţiei. Aria fusese impresionată, dar acum, după ce-i văzuse reşedinţa de la ţară, îşi dăduse seama că mărinimia lui avea alte motive. Îşi propuse să-şi cerceteze oamenii mai cu atenţie.

Îi dădea înainte, vorbind despre îndatoririle şi responsabilităţile ei. Îi spunea că trebuia să se comporte ca un robot, o maşină care nu făcea altceva decît să semneze hîrtii.

– Prinţesa asta nu se distrează deloc? întrebă ea cu voce tare, încîntată că îl şocase cu exprimarea ei vulgară. Doar are un prieten, nu? Cînd sînt împreună nu se giugiulesc?

– Contele Julian nu se giugiuleşte, zise el, cît pe ce să se sufoce de furie. Este un soţ perfect pentru Alteţa Sa Regală. Cînd eşti cu el, nu vei fi niciodată singură aşa că va trebui să te comporţi ireproşabil.

Aria continua să se uite pe fereastră. Într-un fel îi părea rău pentru Prinţesa Aria, care nu ştia ce este viaţa. Dar acum era o nouă Prinţesă Aria. Călătoria în America o schimbase şi avea de gînd să tulbure anumite reguli la palat.

Lady Werta îi arătase planul palatului, dar îi spusese că Lordul Şambelan o s-o conducă peste tot, înainte să intre în propriul său apartament. Chiar şi cu vălul pe cap, se temea că va fi recunoscută. Povestea pe care o răspîndiseră era următoarea: după ce făcuse turul Americii, se îmbolnăvise de gripă şi fusese internată la o clinică particulară din Austria. Nimeni nu ştia cînd se va întoarce şi se zvonise chiar că murise.

Lordul Şambelan vru s-o conducă în palat, dar Aria încremeni în loc, refuzînd să-l urmeze. Bărbatul îi aruncă o privire plină de ură şi păşi în urma ei.

Marele hol de la intrare era impresionant. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu ipsos modelat în diverse feluri. Picturile de pe tavan înfăţişau faptele glorioase ale lui Rowan Magnificul. Pe pereţi erau medalioane

sculptate în stejar reprezentînd blazoanele fiecărui monarh şi ale reginei sale. Cel al Ariei era pe peretele estic. Sub el fusese lăsat un ioc liber, pentru blazonul soţului său. Pentru o clipă se întrebă ce ar fi pus locotenentul Montgomery. Un afiş de recrutare cu UNCHIUL SAM?

Marele Lord Şambelan îşi drese glasul în spatele ei şi intră în sala trofeelor de război – altă încăpere impresionantă. Pe un perete, era portretul în mărime naturală al lui Rowan călare. Deoarece nu rămăsese nici un tablou din vremea sa, artistul şi-l imaginase în persoana unui războinic neînfricat. Bunicul Ariei spunea că Rowan arăta probabil mult mai obosit şi murdar şi nu era atît de încărcat cu aur cum îşi imaginase artistul.

Aria zîmbi şi apoi îşi aminti de locotenentul Montgomery care spusese că lanconienii erau acum nişte laşi.

Oftă şi se îndreptă spre marea scenă, atît de lată încît putea cuprinde o trăsură cu şase cai – Hager Duşmănosul demonstrase personal acest lucru. Bineînţeles, vizitiul fusese ameninţat cu moartea ca să poată fi convins. Reuşise, dar găurile din treptele de marmură rămăseseră peste veacuri mărturie.

Lordul Şambelan îi şoptea pe unde s-o ia, dar nu-l băgase în seamă. Din loc în loc pe scări şi în faţa uşilor erau postate santinele. Stăteau cîte opt ore în picioare. Aria nu-i băgase niciodată în seamă, dar acum cînd ştia ce înseamnă să aştepţi într-un loc, îi compătimea. Mai tîrziu, cînd problema identităţii ei va fi rezolvată, o să ia nişte măsuri în privinţa lor.

Lordul Şambelan îi şoptea din ce în ce mai disperat, pe măsură ce Aria se apropia de apartamentul ei,

dar se făcea că nu-l aude. Pe hol, portretele strămoşilor o priveau solemn, ca şi cînd nu le-ar fi plăcut ce gîndea. Parcă o auzea pe mama ei spunînd revoltată: să dăm scaune pentru gărzi? Poate că Rowan şi-ar fi cîştigat bătăliile mai uşor dacă ar fi luptat cu oamenii săi mai puţin obosiţi.

Aria se încordă şi intră în dormitorul ei. Lordul Şambelan rămase pe hol şi gărzile închiseră uşile în urma ei.

Cele patru doamne de onoare ale ei şi două cameriste stăteau în genunchi, cu capetele plecate. Erau persoane mai în vîrstă, alese toate de mama ei.

Lui Aria îi venea să le spună să se ridice.

– Bine aţi venit, Alteţa Voastră Regală, îi spuseră ele în cor.

Le făcu semn cu capul, dar nu le răspunse la salut. Le cunoştea prea puţin. Mama ei o sfătuise să nu stea la palavre cu cei inferiori ei.

– Lăsaţi-mă singură, le spuse Aria.

Femeile se priviră nedumerite.

Lady Werta făcu un pas înainte.

– Poate Alteţa Voastră doreşte să facă baie.

Aria îi aruncă o privire cruntă.

– N-ai înţeles?

Femeile plecară şi Aria oftă uşurată. Îşi scoase vălul şi se uită în jur. Era camera ei în care petrecuse atîţia ani. O decorase în galben, contrar dorinţelor mamei sale. Pereţii erau din mătase, cu draperii din aceeaşi culoare la ferestrele înalte, care dădeau spre pădure.

Erau unsprezece mese stil în spaţioasa încăpere, toate cu picioare delicate. Una era un dar de la un sultan, încrustată cu pietre preţioase. Alta avea un

portret din sidef al Ariei, apoi ale părinţilor şi surorii ei, fiecare cu un instrument muzical în mînă. Pe cîteva măsuţe erau fotografii de familie în rame de argint.

Canapelele şi scaunele erau tapisate în galben şi alb. Podeaua era acoperită cu un enorm covor Aubusson în nuanţe de albastru, alb şi auriu. La un an de la moartea mamei sale, Aria se plimbase prin palat şi alesese toate portretele şi miniaturile celor mai frumoase femei şi le pusese în apartamentul ei.

Biroul ei era o adevărată operă de artă, din lemn de mahon aurit. Fiecare instrument – stiloul, suportul de hîrtii, cuţitul de hîrtie erau superbe şi fuseseră transmise din generaţie în generaţie. I se cuveneau de drept, ei şi lui Julian, se gîndi ea, dar se corectă imediat.

Din livingroom dădeai în dormitor, cu nuanţe de verde-marin. Pereţii fuseseră pictaţi acum o sută de ani, pentru altă regină, cu scene fantastice, reprezentînd o pădure imaginară, populată de unicorni şi nimfe. Patul ei fusese făcut în secolul al XVII-lea pentru regina Marie-August. Şase oameni sculptaseră timp de doi ani delicatele nervuri şi frunze de viţă care se împleteau pe cei patru stîlpi. Se spunea că soţul reginei Marie-August nu văzuse patul şi nici un alt bărbat.

Un perete era acoperit de cîteva uşi ascunse, în spatele cărora se afla garderoba ei. Fiecare din ele era cît dormitorul din Key West.

Prima conţinea hainele de zi, sute de bluze de mătase, multe din ele brodate de femeile din Lanconia, fuste şi rochii de mătase.

Scoase una de pe umeraş şi se uită uimită la talia îngustă.

– Nu seamănă deloc cu moda americană, oftă ea, dar mătasea fină o făcu să zîmbească.

În a doua erau rochiile de seară şi ceremonie, împachetate cu grijă. Bănuţii de aur, diamantele şi perlele prinse de haine sclipeau în mii de culori pe pereţii roz care semănau cu un apus de soare.

A treia garderobă adăpostea accesorii: pălării, mănuşi, pantofi, poşete, cizme, eşarfe. Pe un perete erau sertare pline cu lenjerie; chiloţi, jupoane, cămăşi de noapte, corsete. Aria se strîmbă cînd le văzu.

Într-a patra erau blănurile, costumele de iarnă şi, în spatele unei oglinzi, safeul cu bijuterii. Formă cifrul şi-l deschise. Şiruri întregi de rafturi apărură dinaintea ei. Catifeaua roşie însemna seturi: colier, brăţară, cercei. Catifeaua neagră era pentru inele, cea galbenă pentru cercei, cea albastră pentru ceasuri, cea verde pentru broşe şi cea albă pentru coroniţele ei din perle, diamante, rubine, smaralde. Fiecare bijuterie se afla într-o cutie pe măsură.

Aria zîmbi şi deschise sertarele unul după altul. Fiecare bijuterie îşi avea istoria ei; fiecare aparţinuse altcuiva, Aria nu cumpărase şi nici nu primise vreodată o bijuterie nouă. Toate aparţinuseră generaţiilor de regine dinaintea ei.

Încruntîndu-se, închise brusc sertarele şi oglinda pentru că auzise pe cineva. Cînd ieşi din garderobă, o văzu pe Lady Werta.

– Foarte bine. Te uiţi la lucrurile prinţesei.

Aria n-avea de gînd să se lase dominată de această femeie.

– Cum îndrăzneşti să intri în camera mea fără să ţi se permită, se înfurie ea.

Lady Werta păru surprinsă pe moment, dar își reveni repede.

– Încetează, nu uita că te cunosc. Trebuie să vorbim. Contele Julian este aici.

– Nu vreau să discut nimic cu el.

Aria o porni spre ușa care dădea în hol.

– Stai puțin, zise Lady Werta apucînd-o de braț.

Aria era revoltată că îndrăznise s-o atingă. Nu era o americancă oarecare, ci prințesa acestei țări.

Lady Werta se dădu înapoi.

– Trebuie să discutăm, repetă ea, fără prea multă convingere.

– Cheamă-mi doamnele de onoare, zise Aria. Trebuie să mă îmbrac pentru cină.

Îi dădură o rochie albă, lungă, brodată cu mii de perle. Avea gît înalt, mîneci lungi, era decentă și sobră. Lady Werta îi aduse niște cercei modești cu diamante. Nu-i arătase safeul cu bijuterii, de teamă că americanca le-ar fi furat..

– Asta-i tot? se plînse ea.

– Sîntem o țară săracă, o repezi Lady Werta, furioasă.

– Ne bucurăm că v-ați însănătoșit, Alteța Voastră Regală, îi spuseră doamnele de onoare, care așteptau s-o servească.

Una din cameriste o studie atentă.

– Ați slăbit.

Aria îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Păstrează-ți părerile pentru tine. Și acum, puneți-mi rochia.

Îi venea greu să se lase ajutată, pentru că s-ar fi îmbrăcat mult mai repede de una singură. Furoul lung și greoi o incomoda. Și cînd camerista îi strînse părul

scurt într-un coc, simţi că Aria cea americană dispare pentru totdeauna. Secretara ei stătea pe un scaun, în spatele unui paravan, cu calendarul social al prinţesei în mînă.

– Mîine la nouă dimineaţa, vă plimbaţi călare; la zece jumătate o să vizitaţi un nou spital pentru copii. La unu veţi lua prînzul cu trei membri ai consiliului, să discutaţi contractul american pentru vînzarea vanadiului. La două, veţi înmîna ceasuri de aur unor angajaţi de la calea ferată. La patru veţi bea ceaiul cu soţiile consilierilor. La cinci şi jumătate Academia Ştiinţifică va ţine o cuvîntare despre viaţa insectelor în nord-vestul Munţilor Baleani. La şapte o să vă întoarceţi să vă pregătiţi pentru cina de la opt şi jumătate. Şi la zece...

– O să organizăm un concurs în salonul de bal, zise Aria, spre uimirea tuturor.

Lady Werta o privi ameninţător.

– Este o glumă a Alteţei Sale Regale. A învăţat-o în America.

Femeile rîseră politicos, dar era clar că nu se aşteptau s-o audă glumind.

– Să nu mai faci aşa ceva, o preveni Lady Werta în şoaptă.

Mai tîrziu, cînd intrară în sufragerie, încremeniră cu toţii. O aşteptau să le arate cum să se poarte. Cînd regele era plecat, prinţesa era cea care-i ţinea locul.

Aria inspiră adînc.

– Bravo, Freddie, îi spuse ea celui de-al doilea văr, prinţul Ferdinand, văd că tot n-ai deprins bunele maniere. Oare nu merit să fiu salutată?

– Am fost îngrijoraţi pentru tine, îi spuse el în lanconiană.

Aria ezită pentru o clipă. Acest bărbat era vărul ei, petrecuseră atîta timp împreună şi iată că o saluta foarte rece după îndelungata ei absenţă.

– Vorbeşte în engleză, te rog. Dacă o să negociem cu americanii, trebuie să-i înţelegem cît mai bine. Ei nu ştiu altă limbă.

Se uită la el ca şi cînd l-ar fi văzut pentru prima oară. Freddie era un bărbat slab, mic de statură şi mergea într-o rînă. Aria îl ignorase întotdeauna – la fel ca toţi ceilalţi – dar acum observă furia care ardea în ochii lui întunecaţi. Era al treilea la tron după Aria şi sora ei. Oare îşi dorea atît de mult să fie rege încît era gata să ucidă?

– Arăţi bine, Aria, strigă străbătuşa ei, Sophie.

Bătrîna era aproape surdă şi striga la toţi ca să se audă. Era îmbrăcată caraghios ca de obicei, cu zeci de straturi de şifon bleu, cu trandafiri mari albaştri din mătase în jurul decolteului indecent de adînc, care-i dezgolea pieptul zbîrcit. Cum spunea americanul acela? O oaie care se dădea miel? Bunicul ei spunea că Sophie sperase întotdeauna să-şi găsească un soţ, dar nici un bărbat nu fusese atît de prost încît s-o ceară de nevastă.

– Da, destul de bine după ce era cît pe ce să mor, strigă Aria, spre surprinderea tuturor, pentru că prinţesa nu striga niciodată.

– Bine! îi strigă străbătuşa Sophie, zbierînd apoi la un chelner să-i mai aducă nişte brandy.

– Mă bucur că te-ai însănătoşit, se auzi o voce suavă şi dădu ochii cu contele Julian.

Locotenentul Montgomery îl poreclise contele Julie şi insinuase întotdeauna că era efeminat. Dar Aria citea virilitatea în privirile lui. Nu era mare şi puternic

ca locotenentul Montgomery, dar ar fi putut s-o nimerească şi mai rău. Era destul de drăguţ, aproape la fel de înalt ca ea şi mergea băţos, ca un militar. Bunicul ei îi spusese că Julian purtase un suport de oţel la spate de la patru pînă la şaisprezece ani.

– Bine ai venit, îi spuse el, sărutîndu-i uşor mîna. Doreşti ceva înainte de cină? Un pahar de sherry?

– Da, te rog, îi răspunse ea.

Îl privi îndepărtîndu-se. Oare cum ar fi ca soţ? Putea să se transforme într-un tigru de îndată ce se închideau uşile dormitorului? Îi zîmbi cînd îi dădu băutura. Stătea tăcut lîngă ea. Aria ştia că nu schimbaseră decît cîteva cuvinte de cînd se cunoscuseră.

Se uită la ceilalţi: verii ei Nickie şi Toby, mătuşa Bradley, tînăra şi frumoasa ei verişoară Barbara, a şaptea la tron.

– Unde sînt Cissy şi Gena? îl întrebă ea pe Julian, referindu-se la sora lui Freddie şi la propria ei soră, deşi ştia foarte bine că Cissy se afla în custodia guvernului american.

– La cabana de vînătoare a Majestăţii Sale, îi răspunse el.

Cina se dovedi cumplit de plictisitoare. Bărbaţii nu vorbeau decît despre animalele vînate în ultima săptămînă – sporturile sîngeroase erau unica lor preocupare. Strămătuşa Sophie urla la cei din jur, încercînd să întreţină o conversaţie, deşi nu auzea ce-i spuneau. Iar aerele lui Freddie, Nickie şi Tobie o scoteau din sărite. Barbara flirta cu toţi bărbaţii, clipind din gene şi aplecîndu-se să-şi expună decolteul.

– Cred că ar trebui să găsim un soţ pentru verişoara Barbara, spuse Aria în şoaptă.

Julian o privi surprins, dar rămase tăcut.

Cred că ar rămîne înmărmuriţi dacă m-ar vedea flirtînd, se gîndi Aria. Se uită la Julian care-şi mînca liniştit peştele cu sos şi se întrebă cît de şocat ar fi fost, dacă, uitîndu-se la el, i-ar fi făcut cu ochiul ştrengăreşte.

Dar, în final, îşi luă inima în dinţi şi-l atinse.

– Vrei să ne întîlnim în Grădina Regelui după cină?

O aprobă, dar îl văzu încruntîndu-se uşor. Nici o prinţesă nu s-ar fi purtat aşa.

Apoi se întoarse să-i răspundă lui Sophie.

După masă reuşi să scape de Lady Werta, care o privea ca şi cînd s-ar fi apropiat sfîrşitul lumii. Aria se strecură în grabă prin Sala Verde, Sala Marţiană, Galeria Regelui, străbătu Curtea Calului Alb, Salonul Grecesc şi ajunse în sfîrşit în Grădina Regelui. Îi spunea aşa pentru că avea un aer masculin, insuflat de pinii înalţi şi cărările secrete, şerpuitoare. Se spunea că Rowan îşi aşezase odată tabăra în acest loc.

Julian o aştepta, uşor încruntat.

Era cu şaisprezece ani mai mare ca ea şi îl respectase întotdeauna. Ştia că mariajul lor nu va fi unul obişnuit, fusese aranjat din motive diplomatice şi politice.

– Aţi vrut să-mi vorbiţi, Alteţa Voastră, îi spuse Julian politicos, deşi sesiză reproşul din glasul lui.

Ar fi vrut să găsească ceva inteligent.

– Eşti supărat pe mine, zise ea timidă, fără să vrea.

Bărbatul zîmbi. Era frumos, contrar spuselor locotenentului Montgomery şi la lumina lunii părea şi mai chipeş.

– Mă gîndesc numai la reputaţia ta. Nu ar fi bine să fim văzuţi împreună.

Aria îşi feri privirile. În noaptea nunţii o să afle că nu mai era virgină. Apoi se uită din nou la el şi inspiră adînc.

– Am petrecut prea puţin timp împreună pentru nişte logodnici. Cred că ar trebui să ne cunoaştem mai bine, dacă avem de gînd să ne petrecem restul vieţii împreună.

O privi mult timp înainte să-i răspundă.

– Şi despre ce ai vrea să discutăm? Despre alegeri? Sînt sigur că Lordul Şambelan îşi va păstra locul. De fapt cred că ar putea să-l transmită urmaşilor săi.

– Nu, zise ea. Adică vreau să discutăm despre consiliu deşi m-am gîndit că...

Se întrerupse.

– Vrei să-mi povesteşi despre America?

Stătea nemişcat lîngă ea. Aria îşi aminti de Jarl care venea transpirat de la serviciu, îşi scotea uniforma de cum intra pe uşă şi-i striga.

– Dă-mi o bere, scumpo.

– Bei bere? îl întrebă ea, deodată.

Julian se arătă uimit pentru o clipă, apoi îşi reveni imediat.

– Da, beau.

– N-am ştiut. De fapt, nu ştiu aproape nimic despre tine şi mă întreb uneori dacă ne potrivim. Din cîte am auzit... căsătoria presupune o relaţie intimă...

Se întrerupse din nou, întristată. Părea atît de prostuţă şi puerilă pentru că Julian stătea încremenit, fără să schiţeze nici un gest.

– Înţeleg.

Ariei nu-i plăcea tonul lui superior sau poate nu-i plăcea cum gîndea ea.

– Scuză-mă că am deschis acest subiect atît de trivial, zise ea mîndră şi-i întoarse spatele.

– Aria! exclamă el, oprind-o în loc. Ai dreptate. Înainte să te cer în căsătorie regelui, m-am gîndit şi eu la acelaşi lucru. Căsătoria este un lucru serios, dar am toate motivele să cred că vom fi potriviţi. Am fost crescuţi la fel. Cunoaştem aceiaşi oameni, ştim să ne comportăm ca nişte suverani. Cred că vom fi un cuplu perfect.

– Da, înţeleg, zise ea, dezamăgită.

– Mai este ceva?

Acum se apropiase de ea, dar n-o atinse.

Trebuia să i-o spună deschis.

– Şi cu noi cum rămîne? Cu mine, ca femeie? Simţi ceva pentru mine în afară de faptul că sînt regină?

Julian nu-şi pierdu cumpătul. Îi puse mîna pe umăr, o trase spre el şi o sărută cu pasiune. Cînd îi dădu drumul, Aria rămase cu ochii închişi.

– De-abia aştept noaptea nunţii, murmură el.

Aria deschise ochii.

– M-am întrebat întotdeauna care sînt sentimentele tale faţă de mine.

Julian zîmbi afectuos.

– Eşti o femeie frumoasă, superbă. Cum ai putut să te îndoieşti vreodată că de-abia aştept să facem dragoste?

– Cred că... nu m-am gîndit.

Se îndepărtase din nou.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă el blînd. Astă-seară, la cină, mi s-a părut că te preocupă ceva.

Faptul că observase o făcu să surîdă. Fusese de acord să se mărite cu el, fără să se gîndească. O interesaseră mai mult strămoşii şi descendenţa lui, decît Julian ca om. Dar acum era altfel. Acum înţelegea mai bine relaţiile dintre un soţ şi o soţie.

– În America, începu ea, am văzut îndrăgostiţi ţinîndu-se de mînă şi sărutîndu-se pe bănci, în parc.

– Mi-am imaginat că aşa trebuie să fie acolo, spuse Julian, revoltat.

– America este un loc minunat, protestă Aria. Totul se schimbă neîncetat. Nimic nu stă pe loc. Nu sînt împovăraţi de tradiţie. Acceptă noul. De fapt, chiar îl caută.

– Îndrăgostiţii din parc nu sînt o noutate, zise Julian amuzat. Am uitat ce tînără eşti. Nu mi-ai dat niciodată de înţeles că ai vrea să te curtez. M-ai acceptat cu indiferenţă. Ce este cu tine?

– Nimic, dar în America s-au întîmplat multe lucruri...

– Cînd ai văzut îndrăgostiţi, te-ai întrebat cum ar fi să ai şi tu un iubit, nu?

– Cam aşa ceva, murmură ea, privindu-l drept în ochi. Julian vreau să avem o căsătorie adevărată. Este foarte important pentru mine. Sînt femeie şi vreau să fiu iubită nu numai pentru coroana mea.

Julian se arătă şi mai amuzat.

– Nimeni nu mi-a cerut vreodată ceva mai simplu. Vrei să-ţi fac curte? o întrebă el, sărutîndu-i mîna. Să apar la uşa ta cu un buchet de flori sălbatice? Să-ţi cînt serenade sub fereastră? Să-ţi şoptesc cuvinte drăgăstoase la ureche?

– N-ar fi rău pentru început.

– O să ne întîlnim în zori, să călărim împreună.

– Nu pot. Trebuie să ies la ora nouă.

– Schimbă programul, o îndemnă el. O să vin să te iau, dar acum trebuie să te conduc în Grădina Calului Alb. O să fim văzuţi de mai puţini oameni, daca intrăm pe acolo.

Îi făcu semn s-o ia înainte, aşa cum se cuvenea, dar apoi zîmbi şi o luă de mînă.

Cînd ajunseră, se întoarse spre el.

– N-ai vrea să mă săruţi din nou?

Contele ezită, uitîndu-se la ferestre.

– Te rog, Julian. Trebuie să ştiu dacă vom fi fericiţi. Trebuie să uit...

Îi astupă buzele cu degetele lui.

– Toţi vrem să uităm unele lucruri. O să te sărut pînă n-o să mai poţi, draga mea.

Apoi o luă în braţe ca şi cînd ar fi confundat-o cu Rita Hayworth şi Betty Grable la un loc.

– Gata, pleacă acum! îi spuse el, zîmbind. Ne vedem mîine dimineaţă.

Vru să plece, dar o prinse de mînă.

– Dacă sărutările te fac să uiţi, o să suferi de amnezie pînă mîine la prînz.

Pe urmă îi dădu drumul şi Aria fugi în palat.

Lady Werta o aştepta.

– Ce ţi-a spus? Şi-a dat seama? Era foarte apropiat de prinţesa Aria, aşa că s-ar putea să bănuiască ceva.

Femeia aceasta începea s-o plictisească.

– Du-te la culcare. Nu mai am nevoie de tine astă-seară.

– Dar...

– Pleacă! o repezi Aria.

– Da, Alteţa Voastră Regală, zise Lady Werta, retrăgîndu-se.

În dormitor, Aria aşteptă să fie dezbrăcată. Nu scoase nici un cuvînt cu cameristele ei, nici măcar cînd îi spuseră noapte bună.

Se băgă în pat. Era prima oară după zile întregi cînd se simţea bine. Poate va reuşi pînă la urmă să-l uite pe locotenentul Jarl Montgomery şi să-şi vadă de viaţa ei.

A doua zi avea de gînd să-i acorde toată atenţia contelui Julian. El era bărbatul de care avea nevoie Lanconia. Va fi un soţ perfect. Nu trebuia decît să se îndrăgostească de el. Şi nu va fi prea greu, dacă o săruta aşa.

Dar înainte să adoarmă, îşi aminti de Jarl cînd stătea în cadă, cînd mînca puiul prăjit de ea, spunîndu-i că era o bucătăreasă grozavă, cînd îi atingea sînii.

Capitolul 17

Tocmai aţipise cînd uşa se dădu de perete şi se aprinse lumina. Prinţesa Eugenia sări în patul Ariei fluturîndu-şi jupoanele de mătase, părul blond şi diamantele de la gît.

– Mi-a fost dor de tine, zise Gena, aruncîndu-se de gîtul ei. Te rog să nu mă dai afară şi să nu-mi spui să-mi controlez atitudinea. Am călătorit toată noaptea cu un bărbat superb şi am auzit că te-ai obişnuit să primeşti vizitatori.

O strînse şi mai tare la pieptul ei.

– Ah, Aria, au spus că era cît pe ce să mori. N-aş fi suportat să fiu regină.

Aria zîmbi şi o privi cu drag pe sora ei de şaisprezece ani.

– Nici eu nu ţi-aş dori să fii regină.

– Vrei să mă alungi? Hai, spune, ca să nu mă instalez confortabil.

– Nu, o linişti Aria. N-o să te alung. Spune-mi ce s-a întîmplat cît am fost plecată.

Gena se întinse în pat. Era foarte drăguţă. Avea o frumuseţe modernă, se gîndi Aria, geloasă. Dacă aş îmbrăca-o într-un costum de baie, ar deveni Miss America. Păcat că are cîlţi în loc de creier.

– Nimic deosebit, oftă Gena. Doar ştii că aici nu se întîmplă niciodată nimic. În schimb tu ai fost în America. Acolo este plin de soldaţi. Erau ia fel de superbi ca americanul meu?

– Ce tot vorbeşti acolo? o mustră Aria. Nu cumva te-ai îndrăgostit din nou?

– Nu mă certa, te rog. Bunicul l-a angajat pentru nu ştiu ce ca să-i ajute pe ţărani, mi se pare, dar americanul m-a lăsat să-l însoţesc. Am mers alături de el, în maşină. La început nu m-a băgat în seamă, dar l-am cucerit. Este frumos şi deştept, aşa spune bunicul. Ah, Aria, o să-ţi placă foarte mult, vei vedea. De fapt, trebuie să-l placi, pentru că bunicul l-a trimis să lucreze cu tine.

– Cu mine? Ce să lucreze?

– Nu ştiu, dar o să ne ajute pe toţi. Bunicul este foarte fericit. Au stat pînă noaptea tîrziu, au băut împreună şi au spus glume deocheate. Ned era să leşine, dar bunicul s-a distrat grozav.

Aria se ridică pe perne.

– Te rog să nu te abaţi de la subiect. Ce caută acest american aici? A venit pentru vanadiu?

Gena închise ochii.

– Aria, pot să dorm aici, cu tine? Camera mea este atît de departe. Cheamă pe cineva să mă dezbrace şi să-mi aducă o cămaşă de noapte.

– Nu-i nevoie, zise Aria, agitată. Te ajut eu să te dezbraci şi o să-ţi dau o cămaşă de-a mea.

Gena o privi uluită.

– Cum să port cămaşa altcuiva?

– Nu mai exagera. Eu am dormit şi în aşternuturile altcuiva.

– Nu se poate! exclamă sora ei, uimită.

Aria o trase din pat şi începu s-o dezbrace.

– Eşti sigură că o să te descurci? o întrebă Gena.

– N-ar strica să mă ajuţi şi tu puţin. Ridică braţele. Şi acum spune-mi pentru ce l-a angajat bunicul pe american.

– În legătură cu barajele, din cîte ştiu. Este atît de frumos! Ah! Cred că ar trebui să-mi chem camerista.

– Cum îl cheamă pe omul acesta, Gena? o întrebă Aria cu blîndeţe.

– Locotenent Jarl Montgomery. Este atît de drăguţ şi... Aria! Unde te duci? Doar n-o să mă laşi aici, în furou.

– Ia-ţi o cămaşă din garderobă. Este foarte simplu. Unde se află locotenentul Montgomery?

– În dormitorul de gală – camera lui Rowan – îţi dai seama ce important îl consideră bunicul. Dar cred că s-a culcat. Aria! Nu mă lăsa singură, strigă Gena, dar sora ei ieşise deja.

Aria cunoştea bine palatul. Străbătu coridoarele întortocheate, sălile nepăzite, coborî o scară îngustă în spirală, unde se ascunse în umbră cînd urcară două gărzi şi apoi deschise uşa dormitorului de gală, rezervat celor mai iluştri oaspeţi ai Lanconiei. Era mare, vechi, cu un pat tapisat cu brocart roşu, italienesc şi pereţi la culoare, acoperiţi cu mătase roşie. Nu se ştia sigur, dar se spunea că Rowan folosise această cameră cînd palatul nu era decît un castel de piatră.

J.T. tocmai ieşise din cadă, cu părul ud şi un prosop la brîu.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea, sprijinindu-se de uşă.

– Alteţa Sa Regală în persoană. Aşa primire mai zic şi eu. Tocmai mă întrebam ce o să se întîmple

dacă trag de unul din şnururile din perete. Oare o să apară o cameristă drăguţă cu fustă scurtă şi ciorapi negri să-mi încălzească patul? Şi, cînd colo, iat-o pe prinţesă. Vino, draga mea, dezbracă-te şi să trecem la treabă.

– Locotenent Montgomery, zise ea, printre dinţi. Ce cauţi în Lanconia?

J.T. îşi şterse părul mai departe.

– Sînt aici împotriva voinţei mele. Preşedintele meu şi regele tău mi-au solicitat serviciile. Contrar asigurărilor ambasadorului, consideră că viaţa ta este în primejdie. Trebuie să te protejez şi să-i ajut cu ce pot pe ţăranii voştri.

– Dar bunicul nu ştie nimic.

– A auzit destul încît să-şi dea seama că ceva nu este în ordine, îi răspunse J.T. repede.

– Nu poţi să rămîi, nu este posibil. Voi aranja imediat să te întorci mîine în America. Noapte bună, locotenente.

J.T. o prinse de braţ şi o trase înapoi, în cameră. Între timp, i se desprinsese prosopul şi-l prinse cu cealaltă mînă.

– Ţi-am explicat doar că nu depinde de mine. Am primit misiunea să-ţi păzesc viaţa. Roosevelt consideră că sînt mai important aici, unde trebuie să mă ţin după tine şi să-ţi ridic chiloţii, decît pe cîmpul de luptă, aşa că o să rămîn.

Se smulse din strînsoarea lui şi se duse în partea opusă a camerei.

– Cît o să stai?

– Pînă cînd voi fi sigur că te afli în siguranţă sau pînă cînd bunicul tău o să mă trimită acasă.

– Va trebui să te supui unor reguli. Doar n-o să mă tratezi insolent, cum ai obiceiul. O să mi te adresezi aşa cum se cuvine.

Se întoarse spre el şi-l văzu încruntîndu-se.

– Aici nu mai sînt soţia ta.

J.T. rămase tăcut un timp.

– M-am însurat cu tine ca să-mi ajut ţara şi stau aici din acelaşi motiv. În ceea ce mă priveşte, căsătoria noastră este încheiată.

– Inclusiv gelozia ta? îl întrebă ea, ridicînd din sprîncene. Contele Julian şi cu mine intenţionăm să ne căsătorim. Provine dintr-o familie foarte veche şi n-aş vrea să-l arunci într-o piscină.

– Nici o grijă, îi spuse el, furios. Pe soţia mea sînt gelos, dar Alteţa Sa Regală nu-mi stîrneşte asemenea sentimente.

O măsură din cap pînă-n picioare. Era îmbrăcată în cămaşa ei sobră, de brocart greu, care părea impenetrabilă ca o armură.

Se întoarse cu spatele pentru că îi amintea de nopţile petrecute împreună, cînd îl vedea aşa gol, cu prosopul în jurul taliei.

– Care va fi relaţia dintre noi? îl întrebă ea.

– Versiunea oficială este următoarea: am fost trimis de guvernul meu să cumpăr vanadiu şi să discut despre instalarea unor baze militare. Regele doreşte să-mi arăţi Escalonul şi împrejurimile pentru că va circula zvonul că America vrea să vă cumpere ţara.

– Ce? exclamă ea. America o să-mi cumpere ţara?

– Este doar o versiune. De fapt, din cîte am văzut, nici n-ar merita s-o cumpărăm. De-abia am ieşit dintr-o

perioadă dificilă economic; asemenea investiţie ne-ar trage din nou în jos, mai mult ca sigur. Dar, în felul acesta, vom putea să stăm împreună. Va trebui să-mi arăţi registrele contabile. Să-mi oferi amănunte despre ţara ta şi, în general, să te porţi frumos cu mine. Va trebui să mă faci să mă îndrăgostesc de ţara ta...

– Nu... cred că va fi posibil. Bineînţeles, bunicul nu ştie nimic din ce s-a petrecut între noi, dar nu poate să-mi ceară aşa ceva.

– Ştie destule încît să-şi dea seama că viaţa ta este în primejdie. Uite ce este, eşti sigură că a fost înţelept să vii aici? Dacă te-a văzut cineva intrînd?

Aria clipi de cîteva ori. N-o văzuse nimeni, dar apropierea lui Jarl o făcea să uite de promisiunile de fericire alături de Julian.

– Trebuie să plec, zise ea, îndreptîndu-se spre uşă.

– Nu pe acolo, o opri J.T. apucînd-o de braţ.

Îşi luă servieta de pe podea şi scoase un teanc de hîrtii.

– Bunicul tău mi-a dat nişte hărţi cu coridoarele subterane ale palatului.

– Ce a făcut?

– Spunea că fiecare monarh le moşteneşte la citirea testamentului, dar consideră că acum este o situaţie deosebită. Iată-le, adăugă el, întinzîndu-le. Camera aceasta se numeşte dormitorul de gală. Ştiam că m-a cazat special aici.

Începu să pipăie lambriul de stejar.

– Uite!

Apăsă pe un buton, dar nu se mişcă nimic.

– Cred că uşa ar trebui unsă.

Pe birou era un cuţit de corespondenţă. Îl băgă în canat şi apoi trase uşa spre el. Un miros de mucegai umplu camera şi auziră fîlfîit de aripi.

– Dacă îţi imaginezi că o să cobor în aceste hrube, află că te înşeli.

J.T. scoase o lanternă din servietă.

– Dacă pleci din camera mea îmbrăcată aşa, o să bîrfească tot palatul. Contele tău Julian n-o să se mai însoare cu tine, pentru că o să-ţi strici reputaţia, iar eu voi fi spînzurat probabil, pentru că am îndrăznit să-mi ridic privirea la Alteţa Sa Regală, în cămaşă de noapte. Ce părere ai?

Era îngrozitor. Se pare că nu mai fusese nimeni pe acolo de sute de ani. Pînze de păianjen şi excremente de liliaci acopereau scările umede de piatră. Era întuneric şi-i alunecau papucii.

– De ce nu ştiu nimic despre locul acesta? murmură ea.

– Se pare că regii voştri i-au ucis pe toţi cei care deţineau vreo informaţie despre tunele. Numai suveranul trebuia să ştie.

Aria ridică mîna să se ferească de o pînză de păianjen. Papucii erau atît de murdari, încît trebuia să-i arunce.

– Cred că Hager Duşmănosul din secolul al XIV-lea a făcut asta. Ucidea oameni, după care îşi găsea singur scuze.

– Grozave rude, n-am ce zice. Cine a construit castelul?

– Rowan.

Tonul ei afectuos îl făcu s-o privească.

– Cred că a fost un tip de treabă.

– Cel mai grozav rege dintre toţi. Unde duce coridorul acesta?

– Aici, zise J.T. oprindu-se în faţa unei uşi ruginite din fier. Să sperăm că vom reuşi s-o deschidem.

Îi dădu lanterna.

– Şi mai departe? se interesă ea, făcînd semn spre culoarul din stînga.

– În temniţe şi apoi iese undeva în oraş. Bunicul tău spunea că accesul a fost blocat de vreo casă. Gata, am deschis-o! Stinge lanterna.

– Cum? îl întrebă Aria.

I-o luă din mînă şi apăsă pe buton.

– Conform hîrtiei, sîntem în capătui nordic al Grădinii Regelui. Ştii să te întorci în camera ta?

– Bineînţeles, zise ea, ieşind în noaptea rece.

– Stai puţin, prinţesă, nu mi-ai spus ce faci mîine dimineaţă. Nu vreau să te scap din priviri.

Aria se pregătea să-l informeze că se va plimba călare cu contele Julian.

– La ora nouă, voi călători prin împrejurimi, îi răspunse ea, sincer.

– Stai la tine în cameră, pînă vin să te iau.

– N-am cum. Trebuie să fim prezentaţi mai întîi.

– Poţi spune că ţi-a telefonat bunicul tău – dacă această grămadă de pietre are telefoane.

– Sîntem mai moderni decît crezi, zise ea, mîndră. Noapte bună, locotenente Montgomery.

– Stai! exclamă el.

O privi mult timp în lumina lunii şi apoi îi dădu drumul.

– Hai, pleacă!

O luă la fugă pe potecile pe care le cunoştea atît de bine, strecurîndu-se pe la intrarea servitorilor, în aripa nouă unde se găsea apartamentul ei.

– Trebuie să-l iubesc pe Julian, îşi spuse ea.

Da, o să-l iubească şi o să-l uite pe acest american crud şi insolent care îi era soţ deocamdată. Îi declarase că era rece şi insensibilă. Ei bine, acum o să-i demonstreze ce mîndră putea fi o prinţesă. O să-l trateze ca pe un om de rînd indiferent cît timp şi-ar petrece împreună.

Nu era nimeni pe coridor în afară de santinela de la uşa ei. Trebuia să treacă pe lîngă el, să intre la ea în cameră şi să fie găsită la ea în pat de dimineaţă. Dacă se vor stîrni bîrfe, cameristele vor spune că n-ar fi avut cum să iasă noaptea tîrziu în cămaşă, pentru că n-o văzuse nimeni ieşind.

Învaţase multe lucruri din filmele americane. Luă o bucată valoroasă de malachit în formă de ou de pe o masă şi o rostogoli pe hol la picioarele santinelei. O privise un timp şi apoi se dusese după ea, aşa cum sperase. Aria se strecură repede în cameră. Îi bătea inima să-i sară din piept cînd se sprijini de uşa închisă.

Trebuia să se schimbe bineînţeles şi se bucura că învăţase s-o facă. Era de asemenea bucuroasă că ştia cum să cureţe pînzele de păianjen cu buretele. Papucii erau irecuperabili, aşa că îi băgă pe mîneca unei rochii de seară, să nu-i vadă cameristele.

Era tîrziu cînd se băgă în pat lîngă Gena, care adormise. Pentru o clipă, Aria se gîndi că era cu J.T. şi se cuibări lîngă ea. Dar îşi reveni la timp. N-o să se lase atrasă de acest bărbat. Erau şi alte lucruri în viaţă în afară de ce făceai noaptea în pat.

Mîine, va fi singură cu Julian şi o va ajuta să uite.

– Alteţa Voastră!

Aria se trezi cînd auzi glasul blînd al cameristei.

– Contele Julian vă aşteaptă. Este foarte nerăbdător să vă vadă.

Aria se dădu jos din pat somnoroasă şi se duse la baie. În cele din urmă reuşi să se trezească şi să-şi amintească de evenimentele din noaptea trecută. În dimineaţa aceasta avea de gînd să-l uite pe soţul ei american. Va fi cu Julian, singură, în lumina palidă a dimineţii, în pădure.

Îşi grăbi cameristele, dar nu putea să se îmbrace singură pentru că s-ar fi întrebat unde învăţase.

Cînd îi puseră costumul de călărie, ieşi în grabă din cameră. Se uită la santinela de la uşa ei, dar tînărul privea înainte, fără să clipească. Trebuia să-şi amintească faţa lui, pentru că era singurul care ar putea s-o dea de gol.

– Bună dimineaţa, Alteţa Voastră, o salută Julian la uşa grajdurilor.

Pe urmă, cînd grăjdarul intră înăuntru, se aplecă şi o sărută pe gît, sub ureche.

– Sau ai prefera să-ţi spun iubita mea? Arăţi superb.

Aria se înroşi.

– Poţi să-mi spui cum vrei cînd sîntem singuri.

– Atunci o să-ţi spun soţia mea. Mergem? Peste o oră o să ne adîncim în pădure. Doar noi doi. Avem cîteva ore la dispoziţie.

Aria se înroşi mai tare.

– Ei bine, conte, ia-ţi gîndul de la singurătate, zise J.T. calm, ieşind din umbră.

– Tu, aici! exclamă Aria.

– Îl cunoşti pe omul acesta? o întrebă Julian, uitîndu-se de la unul la altul.

– Am avut ghinionul să-l întîlnesc în America. Are de rezolvat nişte afaceri.

– Trebuie să cumpăr vanadiu din Lanconia.

Julian făcu un pas înainte şi o luă de braţ.

– Alteţa Sa Regală o să te primească mai tîrziu, cînd o să se întoarcă.

– Nu-i chiar aşa, protestă J.T. băgîndu-se între ei şi cai. Ştii, în America, am avut nişte necazuri şi...

– Ce fel de necazuri? îl întrebă Julian pe un ton serios. Ce înseamnă asta?

– Nimic, zise J.T. luînd-o înaintea Ariei. Nişte americani au încercat s-o inoportuneze pe prinţesă, aşa că America a trimis cîţiva soldaţi aici, să se asigure că va fi totul în ordine. Trebuie să ne protejăm interesele, nu? Celălalt compatriot al meu stă cu regele, iar eu sînt însărcinat s-o păzesc pe prinţesă.

Julian o ţinea strîns de braţ.

– Guvernul vostru este foarte grijuliu, dar te asigur că Alteţa Sa Regală nu trebuie protejată cînd este cu mine.

Se îndreptă spre cai, dar J.T. îl opri.

Erau atît de diferiţi: J.T. brunet, înalt, bronzat, sportiv şi Julian super rasat, cu piele albă, unghii manichiurate, mic de statură şi rigid.

– Îmi pare rău, conte, zise el, ori merg cu ea, ori rămîne aici.

Julian se plesni cu cravaşa peste cizme, nervos.

– Nu tolerez...

– Ce s-a întîmplat, conte? îl întrebă J.T. jovial. Crezi că îţi stric ploile? O să stau de-o parte, şi

n-aveţi decît să faceţi ce vreţi, adăugă el, clipind din ochi.

Julian se făcuse purpuriu de furie.

– Trebuie să înţelegi, evident, continuă J.T. surîzător, că s-a terminat cu înţelegerea noastră dacă nu însoţesc prinţesa. N-o să mai cumpărăm vanadiu dintr-o ţară ostilă şi nici n-o să-i lăsăm pe alţii să cumpere. Şi, în consecinţă, va trebui să vă atacăm ca să nu vă lăsăm pe mîinile duşmanului. Atunci vei fi rege într-o ţară bombardată şi săracă pentru că nu veţi putea vinde vanadiul. Ce părere ai?

J.T. le întoarse spatele şi o porni spre palat.

Aria ridică ochii spre cer.

– Minte, îi spuse ea lui Julian.

– Rişti să intrăm în război şi să înglodăm ţara în sărăcie? o repezi Julian. Ţara ta înseamnă atît de puţin pentru tine?

Se duse după J.T.

Aria strînse din dinţi, întrebîndu-se ce-l îngrijora mai rău pe Julian: războiul sau sărăcia? Nu i-ar plăcea să se însoare cu regina unei ţări bombardate.

Îşi alungă gîndurile şi îl lăsă pe Julian s-o urce pe cal.

– Va sta în urma noastră, încercă s-o împace el, sărutîndu-i mîna înmănuşată.

Aria zîmbi. N-o să-l lase pe locotenentul Montgomery să-i strice plimbarea. O să-l înveţe minte pe american. Se întrebă dacă ştia să călărească bine.

– O luăm pe poteca nordică, spre Vîrful Rowan.

– Aria! exclamă Julian. Este un drum greu şi n-ai mai călărit demult.

Se aplecă spre Julian.

– Poate vom reuşi să scăpăm de escorta noastră, zise ea, privindu-l pe sub pleoape.

– Sînt gata să te urmez pînă la capătul lumii, draga mea, murmură el.

Calul lui J.T. se năpusti între ei, despărţindu-i. Iapa Ariei tropăi agitată.

– Îmi pare rău, zise el. Păcat că n-am un volan să-l ghidez. N-am putea s-o luăm pe un drum mai uşor? Nu prea sînt obişnuit cu caii. Calul lui se întorcea, mărind distanţa dintre Aria şi Julian. Ah, unde or fi frînele?

– Trage de hăţuri, îi strigă contele. Fir-ar să fie de american! bombăni el. De ce s-or fi luptat englezii pentru ţara aia afurisită? Cum îl cheamă, Aria?

– Locotenentul Montgomery, îi strigă ea peste umăr, galopînd pe cărarea de munte.

Julian o urmă, în timp ce J.T. rămase în curte, învîrtindu-se în cerc cu calul lui.

Aria ştia că nu putea să scape de locotenentul Montgomery decît dacă îl pierdea pe cărarea care se desfăcea în zeci de direcţii. Calul ei era odihnit şi-l îmboldi să urce tot mai sus.

Cu cît înainta, aerul devenea mai rece şi mai rarefiat. Cărarea era străjuită de pini înalţi, care nu lăsau să pătrundă razele soarelui de dimineaţă. Bolovani cenuşii îngreunau urcuşul. Calul alunecă o dată, dar îşi continuă drumul.

Transpirase şi la o cotitură îl văzu pe Julian în urma ei. Nu era nici urmă de locotenentul Montgomery, constată ea, încîntată. Făcu semn spre dreapta, să-i arate lui Julian pe unde s-o ia. La cîteva mile depărtare era un pîrîu şi se gîndea să se odihnească acolo.

Dădu crengile la o parte, îşi îngropă faţa în coama calului. Cînd ajunse la pîrîu, era fericită. Plimbarea îi prinsese bine. Descălecă şi inspiră adînc aerul curat. Ce dor îi fusese de ţara ei.

Julian sosi transpirat şi furios.

– Aria, sînt revoltat. O lady nu trebuie să aleagă o cărare atît de obositoare. Este prea mult pentru o fiinţă atît de delicată.

– Ai de gînd să stai acolo, să mă certi sau o să descaleci, să mă săruţi?

Se arătă şocat pe moment, dar veni repede lîngă ea şi o luă în braţe.

– Te-ai schimbat, murmură el, înainte s-o sărute. Hai să fixăm mai repede data căsătoriei, draga mea. Nu ştiu cît o să mai rezist. Cred că supuşilor tăi nu le-ar place dacă primul nostru copil s-ar naşte mai devreme.

Aria îşi lăsă capul pe spate, s-o sărute pe gît.

– Hei! Opreşte-te! Hăis!

J.T. se năpusti ca o vijelie în luminiş. Aria îşi legase iapa, dar Julian nu avusese timp şi calul lui o luase la goană, speriat.

– Adu-mi calul imediat, îi porunci Julian, stacojiu de furie.

J.T. se scuză nevinovat.

– Îmi pare rău, conte, dar nu pot s-o las singură pe prinţesă. Va trebui să te duci singur după el. Sau să iei calul meu. Mamă, ce urcuş a fost! Credeam că o să-mi frîng gîtul, se văită el, descălecînd.

Aria se încruntă. Se vedea clar că minţea, pentru că nu părea deloc obosit, dimpotrivă.

– Te simţi bine, prinţesă? o întrebă el.

– Sînt Alteţa Sa Regală, îl apostrofă ea, întorcîndu-se spre Julian. Merg cu tine să-ţi cauţi calul. Iar tu rămîi aici, îi spuse ea lui J.T.

– Îmi pare rău, Măreţia Voastră Regală, dar...

– Alteţa Voastră Regală, îl corectă Julian. Aria, refuz să mai stau încă o secundă lîngă acest idiot provincial. O să trimit o telegramă de protest guvernului american de îndată ce ajung la palat. Vino, Aria. Şi tu stai aici.

Julian o luă de braţ.

– Îmi pare rău, dragul meu, zise Aria. De îndată ce vindem vanadiul şi facem rost de bani, îi fac vînt imediat.

– Nu ştiu dacă voi reuşi să-l suport pînă atunci. Este mai prost decît ţăranii.

– Nu toţi sînt proşti, îl contrazise ea. În America am cunoscut şi cîţiva oameni inteligenţi.

– Cum ai ajuns să te îndepărtezi de protectorii tăi şi să cunoşti oameni de rînd? Aşa ai dat de necazuri, după cum s-a exprimat acest idiot.

– Nu... adică ştii...

– Hei, conte, îi strigă J.T. Ţi-am găsit calul.

Alerga pe cărare ca un lacheu, trăgînd armăsarul de dîrlogi.

– Bestie neagră ce eşti! exclamă J.T. înfricoşat. Bine că nu trebuie să-l călăresc. Hai, ia-l conte. Am adus nişte whisky cu mine. Vrei şi tu puţin?

– Cum, să bem din aceeaşi sticlă? se revoltă contele. Aria, trebuie să mă întorc imediat, să trimit mai repede telegrama aceea. Îl voi informa chiar pe tipul acela, cum îl cheamă? Roosevelt. Voi protesta că ne-a pus în asemenea situaţie intolerabilă.

– Poţi să comunici personal cu preşedintele Roosevelt? îl întrebă J.T. mirat. Înseamnă că eşti un om cu greutate. Ce bine, aşa ţi se trece cu vederea că eşti mic de statură.

Aria îl depăşi exact cînd Julian ridicase cravaşa.

– Julian, te rog. Este reprezentantul oficial al guvernului american. Lasă-mă să discut personal cu el. Te rog! insistă ea, pe un ton dulce.

– Te faci de rîs! pufni ea, cînd rămaseră între patru ochi. Unde ai învăţat să călăreşti atît de bine?

– În Colorado, pe spatele celor mai nărăvaşi cai ai verilor mei Taggart.

– Te porţi ca un ţărănoi şi gelozia ta este de nesuportat.

Lui J.T. îi pieri imediat zîmbetul.

– Gelozie pe dracu! De unde ştii că micuţul tău conte nu este cel care vrea să-ţi facă de petrecanie? Poate el a aranjat să fii răpită la Key West. Poate vrea să te scoată din circuit ca să se însoare cu prostuţa ta soră.

– N-o amesteca pe sora mea! Şi, apropo ce aţi făcut voi doi în cabana de vînătoare a bunicului meu? Nu vorbea decît de tine cînd a venit la mine, noaptea trecută.

– Zău? zîmbi J.T., este o bucăţică bună.

– Cum îndrăzneşti? se înfurie ea, încleştînd pumnii.

– Ar fi bine să nu devenim prea intimi, prinţesă. Se apropie micuţul tău curtezan. Şi ştii ce? Ar fi bine să-l previi că îi înfăşor cravaşa de patru ori în jurul gîtului dacă are curajul să mă lovească, adăugă el, surîzător.

– Lasă-ne în pace, ai înţeles? şuieră ea.

– Nu, pînă n-o să mă asigur că nu te pîndeşte nici o primejdie. Hei, conte! exclamă J.T. cu voce tare. Prinţesa m-a muştruluit bine. Îmi pare rău că nu ştiu să mă port cu capetele încoronate. Noi americanii nu sîntem obişnuiţi cu regi, duci şi conţi. Luaţi-o înainte, o să vă urmez de la distanţă, fără să scot o vorbă.

Contele Julian fusese înconjurat de servitori toată viaţa lui şi îşi imagină că acest american îşi văzuse în sfîrşit lungul nasului.

– Să mergem, draga mea! îi spuse el, Ariei. Poate ar trebui să discutăm despre pregătirile noastre de nuntă. Cred că ar trebui să ne căsătorim cel tîrziu peste trei luni. Va fi toamnă şi o să ne petrecem luna de miere la cabana de vînătoare a regelui.

– Nu ştii că este război?

– Bine, dar viaţa trebuie să meargă înainte. Oamenii au nevoie de puţină fericire.

– Aşa este, prinţesă, îl aprobă J.T., apropiindu-se. Sînteţi un cuplu potrivit. Prinţesa s-ar îmbrăca într-o rochie albă, lungă, culoarea purităţii, cu o coroană de diamante – nu prea înaltă, din cauza staturii ilustrului ei soţ. Parcă vă văd.

Contele Julian înălţă cravaşa.

– Bineînţeles, continuă J.T. America va suporta toate cheltuielile – drept recunoştinţă că ne-aţi vîndut vanadiul.

Cînd îl auzi, lăsă biciul jos.

– Ne întoarcem la palat, spuse Julian, luînd-o de braţ.

Aria era furioasă. Înainte să încalece, îşi jură să-l evite pe locotenentul Montgomery şi să rămînă singură măcar pentru cîteva clipe cu contele Julian.

Julian nu schiţă nici un gest cînd o ajută să urce pe cal. O porniră cu toţii în jos, pe potecă.

– Am spus vreo prostie? zise J.T., apropiindu-şi calul de al Ariei.

– Diseară, ne întîlnim la nouă jumătate, în Grădina Reginei, murmură ea, înainte să-l ia de mînă pe Julian.

J.T. o aprobă şi îşi continuă drumul. Parcurseră jumătate din drum fără să vorbească. J.T. stătea la cîţiva paşi în spatele Ariei. Se uită de cîteva ori la el, dar îi evită privirea. Cînd vor ajunge la palat, avea de gînd să discute în mod serios cu locotenentul Montgomery. Nu tolera să se bage între ea şi contele Julian şi nici să se agaţe de Gena. Sora ei era o fată tînără şi frivolă. Nu putea s-o lase pe mîna unui bărbat experimentat, ca el.

J.T. nu scoase nici un sunet cînd se aruncă peste ea. Aria auzi un zgomot în spatele ei şi se trezi cu uriaşul bărbat care o dărîmă de pe cal. Nici nu apucă să ţipe.

Glontele trecu la cîţiva centimetri de ea, şuierînd pe deasupra capetelor lor, cînd se rostogoli în braţele lui J.T.

Calul lui Julian se ridică în două picioare, contele pierdu hăţurile şi se lăsă dus la vale urmat de caii lui J.T. şi ai Ariei, care-şi pierduseră călăreţii.

J.T. se răsuci în aşa fel încît atinse primul pămîntul şi Aria căzu peste el, rostogolindu-se într-o mică văgăună ascunsă de tufişurile înalte. O acoperi protector, uitîndu-se prudent la peretele muntos din faţa lor.

– A fost o împuşcătură? murmură Aria.

– Da, s-a tras cu o armă mare, probabil o puşcă de vînătoare. I-am văzut ţeava sclipind în soare.

– Poate era un vînător.

– Şi a confundat caii noştri cu nişte mistreţi? Tu ai fost ţinta, prinţesă.

– Ah! exclamă ea, agăţîndu-se de gîtul lui. Mi-ai salvat viaţa.

– Din nou, zise el, privind-o. Dar cred că de data aceasta îmi place mai mult.

Anna crezu din nou că o va săruta.

– Trebuie să te duc acasă. Nu putem s-o luăm pe cărare. Am fi prea expuşi. O să mergem prin pădure, în tăcere. Unde este cea mai apropiată aşezare? Nu-mi imaginez că am putea găsi o maşină, dar m-aş mulţumi şi cu un telefon. Trebuie să anunţăm armata voastră, să-ţi ofere protecţie.

– Este o cabană de vînătoare în munţi. O să găsim pe cineva care să transmită mesajul nostru. Telefon nu este decît în vale. Dar Julian o să vină cu ajutoare.

– Nu te baza pe el, scumpo. A luat-o la fugă şi, dacă o să ajungă la palat, o să se bage direct sub pat.

– Îmi pare rău că spui asta. Julian nu este laş.

– De cînd a auzit împuşcătura nu l-am mai văzut. Ar fi trebuit să se fi întors cu caii pînă acum. Unde este cabana?

– Aproape, dacă o luăm pe cărare, dacă nu, va trebui să urcăm pieptiş.

J.T. gemu.

– Este un urcuş dificil, recunosc, dar...

– O să fim expuşi pe latura muntelui. Mergi aplecată şi cît mai aproape de copaci. Încearcă să ai mereu ceva între tine şi trăgător.

– Poate a plecat.

– Aiurea! Hai, ridică-te să mergem.

Aria nu urcase niciodată pînă în vîrf. Auzise de cabană şi terenul din jur pentru că fiul uneia dintre doamnele sale de onoare se pierduse în pădure. În timpul căutării care durase trei zile, aflase multe amănunte.

Urcuşul era dificil, mai ales că J.T. insista s-o ia pe unde era mai greu. Dar o ajută să escaladeze stîncile, să dea crengile la o parte şi să se tîrască sub tufişuri.

Ajunseră pe la prînz la cabana de vînătoare. J.T. o împinse la adăpostul pădurii şi bătu la uşă. Îi deschise o bătrînă înspăimîntată.

– Domnule, nu puteţi...

J.T. trecu pe lîngă ea şi-i făcu semn Ariei.

– Alteţa Voastră Regală! exclamă femeia, făcînd o plecăciune.

– Nu te speria, Brownie, îi spuse Aria. Am venit cu locotenentul Montgomery, un american, zise ea, ca şi cînd ar fi vrut să-i scuze comportarea. Am putea mînca ceva?

– Nu ne-a anunţat nimeni că veniţi. Nu sîntem pregătiţi.

Femeia îşi freca şorţul în mîini, gata să izbucnească în plîns.

J.T. se desprinse de la fereastră.

– Ce mîncaţi la prînz?

Brownie îl măsură din priviri, ca şi cînd ar fi vrut să vadă ce hram poartă.

– O plăcintă umilă cu cartofi, potrivită pentru nişte păstori. Nu se cade însă pentru o prinţesă.

– Mie mi se pare grozav! exclamă J.T. Ce zici, scumpo?

Brownie încremeni în loc.

– Este american, repetă Aria. Îi place plăcinta. Poţi să ne serveşti?

– Imediat.

Brownie dispăru în cealaltă cameră.

– Nu-mi mai spune scumpo, zise Aria, cînd rămaseră singuri.

– Capetele încoronate se alintă cu *draga mea*?

Se uită din nou pe fereastră.

– Îl vezi cumva pe Julian?

– Nici urmă de el. Se pare că n-ai luat-o în tragic. Îţi revii întotdeauna foarte repede după o tentativă de asasinat. Şi am observat că îţi face şi poftă de mîncare.

– Sînt obişnuită. Din cele mai vechi timpuri oamenii au încercat să ucidă regi, din invidie, ură sau idealuri politice.

– Cine te-a învăţat să răspunzi aşa?

– Mama, îi răspunse Aria, înainte să se gîndească.

– Ştii ceva? Cred că am început să te cunosc. Ce-ai zice de-un whisky?

– Te rog, zise ea, recunoscătoare.

Încerca să-şi menţină prestigiul de prinţesă, dar numai ea ştia ce se petrecea în sufletul ei. Cineva din Lanconia încercase s-o ucidă. Intrară într-o cameră împodobită cu tapiserii medievale.

– Aşează-te, îi spuse el, în timp ce-i umplea paharul pe trei sferturi.

Aria îl dădu peste cap aproape dintr-o înghiţitură. I se umeziră ochii, dar avea nevoie de ceva tare.

– Ştiu că ai fost atacată atunci, pe insulă şi acum. Au mai existat şi alte încercări? Sau accidente?

– Cu o săptămînă înainte să plec în America, am alunecat pe ceva pe scări. Lady Werta era în spatele meu şi m-a prins de rochie. Altfel aş fi căzut.

– Altceva?

Aria îşi feri privirea.

– Cineva mi-a ucis un cîine, zise ea, tristă. Mi s-a părut o avertizare.

– Cine mai ştie despre toate acestea?

– Nimeni. N-am avut cui să-i spun. Bunicul este prea bolnav.

– Este bolnav mai mult pentru că îl cocoloşesc toţi, zise J.T., umplîndu-şi paharul. O să stau lîngă tine tot timpul. Nu mai mergi nicăieri fără mine.

– Dar nu se poate. Am foarte multe responsabilităţi. Bunicul meu a insistat să mă fac cunoscută înainte să devin regină. Este preţul pe care-l plătesc pentru privilegiile mele.

– Halal privilegii!

– Trebuie să mă ocup de asemenea de logodnicul meu, adăugă ea, golind paharul. Julian are dreptate, o nuntă regală ar ajuta această ţară.

– Prînzul este servit, Alteţa Voastră, o anunţă Brownie.

J.T. dădu whisky-ul peste cap.

– Grozavă idee. Să-mi trimiţi o invitaţie. Voi face tot ce pot să vă ajut, după ce o să mă conving că nu este implicat. Hai să mîncăm.

Capitolul 18

Peste douăzeci de minute, contele Julian apăru cu o adevărată armată. Intenţionau să transforme cabana în cartierul lor general, în timp ce urmau s-o caute pe prinţesă şi pe agresorul ei. Dar, cînd intră, o văzu pe Alteţa Sa Regală aşezată la masă cu un om de rînd, înfulecînd o mîncare dezgustătoare.

– Mă bucur să te văd, conte, îi strigă americanul. Credeam că n-o să mai dăm ochii cu tine. Ai fugit ca vîntul şi ca gîndul.

– Luaţi-l! le porunci contele Julian celor patru soldaţi din spatele lui.

Aria se ridică.

– Nu! îi opri ea. Mi-a salvat viaţa. Plecaţi!

Comandantul gărzii îi făcu o plecăciune şi se retrase cu oamenii săi.

– Julian, spuse Aria cu fermitate. Trebuie să mă conduci acasă. Trebuie să-mi îndeplinesc obligaţiile din această după-amiază.

J.T. se îndreptă spre ei.

– Nu poţi să apari în public.

– Şi ce să fac? Să mă închid într-un turn? Să angajez pe cineva să-mi deguste mîncarea, în caz că e otrăvită? Să mă zăvorăsc cu mii de lacăte?

Se întoarse spre Julian.

– Pentru a explica întîlnirile de la care am lipsit azi-dimineaţă, vom spune că am căzut de pe cal şi a trebuit s-o iau pe jos. Mai bine să rîdă de mine, decît să bag spaima în supuşii mei.

Ieşi înaintea lui, pe uşă.

J.T. îl opri pe conte.

– Nu trebuie s-o lăsăm. Este prea periculos.

Julian reuşi să se uite de sus la el, în ciuda staturii lui.

– N-ai cum să înţelegi. Este prinţesă; va fi regină.

– Înţeleg că ar trebui s-o iubeşti!

– Ce legătură are cu situaţia de faţă?

– Viaţa ei este în pericol, piticanie...

J.T. se abţinu.

– Sau ai prefera poate să fie lichidată.

– Dacă ne-am fi aflat în alt secol şi ai fi fost un gentleman, te-aş fi provocat la duel, zise contele, ieşind.

– Sînt gata oricînd doreşti, strigă J.T. după el.

Pentru J.T. restul zilei se dovedi un adevărat coşmar. Se ţinu cît mai aproape de Aria, dar erau despărţiţi tot timpul de mulţime. Oamenii stăteau cu mîinile întinse şi lacrimi în ochi, înnebuniţi s-o vadă pe prinţesă. Lipsise atîta timp şi doreau să se convingă că se însănătoşise.

Ca american, lui J.T. îi venea greu să înţeleagă ce însemna pentru aceşti oameni. Un bătrîn într-un scaun cu rotile izbucni în lacrimi cînd Aria îl luă de mîini.

– N-am trăit în zadar, zise el cu un glas sugrumat de emoţie, viaţa mea are un sens acum.

J.T. încercă să-şi imagineze cum ar reacţiona americanii faţă de preşedintele lor. Probabil că jumătate din ei ar profita de ocazie să-i spună ce nu mergea bine. Pe urmă, mai era desigur, sentimentul de instabilitate. Preşedinţii erau aleşi din patru în patru ani.

Dar Aria era prinţesă pe viaţă – cît va reuşi să trăiască în asemenea condiţii, se gîndi J.T. îngrozit.

Supuşii se înşirau pe străzi oriunde se ducea. La Academia Ştiinţifică stătu lipit de perete şi ascultă un discurs îngrozitor de plictisitor despre gîndaci. Căscase răsunător şi o făcuse pe Lady Werta, femeia aceea fără buze. să se întoarcă şi să se încrunte la el.

La şapte fără un sfert, Aria fusese condusă la palat într-un Rolls vechi, exagerat de lustruit. J.T. îşi croise drum prin mulţime, deschisese portiera şi se urcase în maşină, alături de prinţesă şi Lady Werta.

– Pleacă imediat! strigă Lady Werta. Opreşte maşina! ţipă ea la şofer.

– Nu-i nimic, o calmă Aria.

– Nu poţi fi văzută cu el, se revoltă femeia. Oamenii vor deveni suspicioşi şi n-o să ne mai recăpătăm niciodată adevărata prinţesă.

Aria o bătu pe mînă, dar J.T. clătină din cap.

– Ce vrei? îl întrebă ea furioasă, făcînd-o pe Kathy Montgomery, deşi nu-i venea deloc uşor. Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd.

– M-da, însă bătrînul rege m-a angajat să protejez prinţesa. Şi n-am cum s-o fac dacă umbli printre atîţia oameni.

– Trebuie să-şi respecte îndatoririle, îi spuse Lady Werta pe un ton superior.

J.T. vru să mai spună ceva, dar se opri. Oamenii aceştia n-au pic de minte. Îşi adoră prinţesa, dar nu-şi dau seama că nu vor mai avea parte de ea dacă n-o protejează.

Cînd ajunseră la palat, o lăsă singură, fără să vrea. Apartamentul lui era departe de al ei şi ştia că n-ar putea ajunge la timp, dacă ar avea nevoie de el.

În camera lui găsi un bărbat mic de statură, îmbrăcat în livreaua servitorilor regali.

– Ce cauţi aici? îl întrebă J.T. suspicios.

– Majestatea Sa mi-a poruncit să am grijă de dumneavoastră cît staţi în Lanconia. Mă numesc Walters. O să vă îmbrac, o să duc mesaje şi o să fac orice doriţi. Majestatea Sa m-a instruit să fiu discret. Baia vă aşteaptă şi v-am călcat uniforma.

– N-am nevoie de nimeni, zise J.T. pe moment, dar apoi îşi dădu seama că ar avea nevoie de Walters.

– Poftiţi o scrisoare de la Majestatea Sa, îi spuse Walters.

Scrisoarea, pe o hîrtie groasă, crem şi sigilată cu ceară roşie cu blazonul regal, îl informa pe J.T. că putea avea încredere deplină în Walters. Omul era foarte priceput să culeagă informaţii.

J.T. începu să se dezbrace şi-l dădu la o parte cînd vru să-i deschidă nasturii de la cămaşă.

– Ai auzit ce s-a întîmplat azi? îl întrebă el pe Walters.

– Se pare că Alteţa Sa a avut un accident.

J.T. îl privi aspru.

– Asta-i tot ce ai aflat?

– Contele Julian spunea că prinţesa s-a rătăcit, dar l-am auzit cînd îi şoptea lui Lady Werta că a tras

cineva în ea. Contele este de părere că a fost un accident de vînătoare.

Walters întoarse capul cînd J.T. intră gol în cadă.

– Ce părere ai? îl întrebă J.T.

– I-am îngropat cățelușul, domnule. Cineva l-a despicat cu cuțitul de la gît pînă la coadă și l-a băgat sub patul prințesei, în timp ce dormea. I-a văzut coada între papuci. M-a chemat înainte să-l vadă cineva.

J.T. se întinse în cada veche, adîncă. Toate băile din palat fuseseră construite la începutul secolului și erau din marmură și porțelan, cu robinetele în formă de lebede sau delfini. Era apă fierbinte dar dura mult pînă venea din străfundurile castelului. J.T. își amintea că Aria nu spusese nimănui despre accidentele ei, dar iată că acest servitor, Walters, o ajutase. Cîți mai știau oare?

– Walters, zise J.T., spune-mi cine locuiește în acest palat?

Walters îi înșiră o listă de conți și baroni, care părea coborîtă dintr-un basm. Erau trei prinți tineri, descendenți dintr-un monarh. Era mătușa Bradley, ducesă de Darren, o femeie înrudită direct cu toate casele regale din Europa.

În afară de dinastiile asiatice, bineînțeles, adăugă Walters. Alteța Sa Regală Sophie este sora regelui și Barbara – o copilă – care era unica fiică a fratelui decedat și verișoara Ariei.

– Cum au murit părinții Ariei? se interesă J.T.

– Tatăl ei a răcit și nu a vrut să amîne sau să anuleze un tur de trei zile în sudul țării. A plouat și a stat în ploaie să-și salute supușii. A murit de pneumonie după două săptămîni.

– Şi mama ei?

– Cancer. Putea să se opereze, dar Alteţa Sa Regală a spus doar cînd n-a mai putut să se ţină pe picioare.

Nu era de mirare că Aria se comporta aşa. Aceasta era educaţia primită.

După ce se bărbieri şi se îmbrăcă, J.T. îl urmă pe Walters în Sufrageria Verde. Era un salon intim, dar lui J.T. i se părea mai mare decît un teren de baschet.

Walters îşi scoase ceasul din vestă.

– Am sosit mai devreme, domnule. Nobilii sînt întotdeauna punctuali. Poţi să-ţi potriveşti ceasul după ei.

– O să reţin asta, zise J.T., ridicînd din sprîncene.

J.T. ar fi vrut să fumeze, dar portretele strămoşilor îl priveau mustrător. În cele douăzeci şi ceva de ore cît stătuse în palat, începuse să-şi formeze o imagine despre viaţa nobililor: numai datorie, fără distracţii. Încercă să-şi amintească tot ce-l învăţase mama lui despre cum trebuia să se comporte la un dineu oficial. Nu voia s-o facă de rîs pe Aria şi să ajungă de rîsul lui Julian. În momentul acela, îşi dorea cu disperare să-şi amintească numele strămoşului aceluia care fusese duce englez. Poate ar aminti de el cînd lady sau lordul cutare pomeneau de Rowan al doisprezecelea.

– Acum este timpul să mergem domnule, zise Walters, conducîndu-l pe J.T. în livingroom-ul unde se adunau toţi înainte de cină. Noroc, domnule! îi ură el.

Aria îi dădu paharul unui servitor în livrea care aştepta lîngă ea.

– Vino să te prezint, îi spuse ea în şoaptă. Dar stai puţin, nu pot să te prezint ca...

Pe moment, nu pricepu unde voia să ajungă.

– Ca J.T.? Ce ai împotriva numelui meu? o întreba el, furios.

– Iniţialele se brodează pe lenjerie, pufni ea. Abrevierea unui nume este un obicei american absurd. Nu pot să te prezint decît ca locotenentul Jarl Montgomery – dacă admiţi să renunţi la monopolul mamei tale asupra numelui.

J.T. izbucni în rîs, făcîndu-i pe ceilalţi să-i privească miraţi.

Întinse mîna s-o atingă pe braţ, dar privirea ei îl opri.

– Bine, prinţesă, hai să începem prezentările.

Prima persoană era o femeie frumoasă de patruzeci de ani, cu o piele superbă şi un decolteu care-l făcu să clipească de cîteva ori. Îl strînse de mînă şi o urmări din priviri cînd plecă.

– Ai de gînd să te legi de mătuşa mea? îl întrebă Aria, în şoaptă. Este mult mai în vîrstă decît tine.

– Toate vinurile bune sînt cele vechi.

Urmă o nimfă drăguţă, Barbara.

– Este superb, Aria. Ce frumos din partea Majestăţii Sale că ni l-a trimis.

Îl luă de braţ pe J.T. şi-l trase după ea.

Dar în momentul acela se deschise uşa şi apăru Gena. Era roşie la faţă, pentru că alergase pe scări.

– Scuză-mă, Aria, zise ea, luîndu-l pe J.T. de celălalt braţ. Este al meu, Barbara şi dacă te atingi de el, o să te învăţ minte.

J.T. zîmbi de la una la alta.

– Sînt gata să mă împart la amîndouă, le spuse J.T. vesel.

Aria vru să-i despartă, dar interveni Julian.

– Cina este servită şi cred că ar trebui să intrăm.

Cele două doamne îl conduseră pe J.T. în sufrageria unde cărţile de vizită indicau locul fiecăruia. Trebuia să stea între Lady Bradley şi Prinţesa Gena. Lady Barbara era vizavi.

Masa nu se desfăşură aşa cum se aşteptase. Dacă s-ar fi gîndit – deşi n-o făcuse - şi-ar fi spus că nobilii erau cei mai educaţi oameni din lume, dar acum nu era cazul. Îi reaminteau mai degrabă lui J.T. de un grup de copii răsfăţaţi. Fiecare persoană de la masă – erau zece în total – avea propriul său servitor, dar ar fi trebuit să aibă cîte doi, ca să facă faţă pretenţiilor. Unul voia vin rece, altul vin cald; unul nu mînca morcovi în timp ce altul nu voia altceva decît ce se servea la masă. Unul din veri, Nickie, plescăia cînd mînca şi vorbea cu gura plină despre animalele ucise la vînătoare. Şi nici unul din ei nu atingea mîncarea cu mîinile. Parcă s-ar fi temut că ar otrăvi-o dacă ar pune mîna pe ea. De aceea întreg grupul încremeni în loc cînd J.T. luă o chiflă cu mîna. Pe urmă, îşi văzură de treburile lor.

Se uită la bătrîna mătuşă Sophie, o femeie guralivă şi nepoliticoasă, care voia să-i domine pe toţi, deşi o ignorau complet. Barbara şi Gena păreau interesate doar de sex şi în seara aceea el era obiectul dorinţelor lor. Lady Bradley vorbea puţin, dar îl privea pe furiş.

În timp ce-i studia pe toţi, J.T. îşi dădu seama că nu-l interesa decît Aria. Stătea în capul mesei, mînca impecabil şi nu striga sau poruncea ca ceilalţi.

– Ne priveşte ca pe nişte animale în cuşcă, remarcă Lady Bradley, cu blîndeţe.

J.T. îi zîmbi.

– Ca american, nu sînt obişnuit cu dineurile oficiale. Noi mîncăm hot dog pe plajă.

Femeia îi zîmbi discret.

– Se vede că ai beneficiat de o educaţie deosebită. Eşti unul dintre acei americani extraordinar de bogaţi?

– Am primit o misiune şi vreau s-o îndeplinesc, atîta tot.

O urmărea pe Aria.

– Hmm, zise Lady Bradley, eviţi răspunsul. Dar ia spune-mi, o iubeşti? îl întrebă ea, uitîndu-se la Aria.

J.T. îşi dădu seama că trebuia să fie prudent.

– Este diferită de toţi ceilalţi.

Lady Bradley rîse amuzată.

– Aria trebuie să se străpînească. Ea are numai responsabilităţi, în timp ce noi ne bucurăm de lux. Ea munceşte şi noi tragem foloasele.

Rîse din nou cînd văzu ce mutră făcuse.

– Ceilalţi sînt gata oricînd să înşire o listă cu atribuţiile lor, dar adevărul este că Aria ne întreţine pe toţi. Va fi o regină perfectă.

Barbara începu să-l solicite şi J.T. fu nevoit să-i acorde atenţie. Dar vorbele lui Lady Bradley îl aduseră cu picioarele pe pămînt. Cineva încerca s-o ucidă pe prinţesă şi era mai mult ca sigur că persoana respectivă se afla la această masă. Poate era cineva care voia mai mult decît coroana. Mîine va cerceta registrele contabile, să vadă cine avea nevoie de bani.

Se uită la Gena, care rîdea de glumele fătălăului de Freddie. J.T. ştia că ar fi în stare să dea oricui averea obţinută din vînzarea uraniului, dacă ar deveni regină. Ar risipi probabil totul în cinci ani. Dacă

scăpau de Aria, regele şi Gena erau unicii moştenitori.

Cina se întinse la nesfîrşit. Li se serviră diverse feluri, fiecare în alt serviciu de porţelan. Se pare că familia regală nu mînca mult, însă compensau la capitolul băutură.

– De ce nu locuieşte regele în palat? o întrebă J.T. pe Lady Bradley.

– Spune că aerul curat îi face bine, dar adevărul este că nu ne place. Le îndrăgeşte doar pe Aria şi Gena. Toamna ne mutăm într-un palat mai mic, în sud, iar Majestatea Sa se întoarce la castel. Cînd ne întoarcem, pleacă la cabana lui de vînătoare. Ne convine tuturor, inclusiv Ariei, pentru că este regină în absenţa bunicului ei.

J.T. se gîndi că regele era perfect îndreptăţit să se poarte aşa.

Tot timpul cît dură masa, care se compunea mai ales din mîncare gătită şi fadă, care avea cam acelaşi gust, indiferent de feluri, J.T. n-o scăpă nici o clipă din ochi pe Aria. Ea şi Julian stăteau cu capetele apropiate şi, uneori, vorbele lui o făceau să roşească.

J.T. îşi aminti de clipele petrecute la Key West, de rîsul ei, de conversaţiile lor despre fabrica de distilare, despre bal şi nopţile cînd făcuseră dragoste.

Îi plesni paharul între degete de încordare.

Doar Lady Bradley observă cînd un servitor acoperi faţa de masă cu un şerveţel de brocart şi-i dădu imediat alt pahar.

Aria ridică privirile, se încruntă şi se întoarse din nou spre Julian.

Nu poate fi a ta, îşi spuse J.T. Faceţi parte din lumi diferite. Trebuie s-o ţii la distanţă. Apăr-o, protejeaz-o,

dar nu te îndrăgosti de ea, dacă-ţi vrei binele. Şi lasă-l pe Julian s-o aibă, ca să te liniştești odată. Vrea să fie rege, poate că este omul potrivit.

După cină, bărbaţii şi femeile se despărţiseră. Domnii se duseră într-o cameră să fumeze ţigări de foi şi să bea brandy. Freddie, Nickie şi Toby vorbeau despre animalele ucise la vînătoare, Julian refuza să discute cu J.T., aşa că se simţea în plus.

Căscă, bău ce avea în pahar şi-i anunţă că se ducea la culcare.

În momentul acela amuţiră cu toţii şi îşi dădu seama că făcuse probabil o mare gafă.

– Nu poţi pleca pînă cînd Alteţa Sa Regală nu ne spune noapte bună, zise Julian, dispreţuitor.

– Spune-i că-i urez somn uşor, zise J.T., făcîndu-i cu ochiul. Pe curînd!

– Măi, să fiu al naibii! îl auzi el exclamînd pe unul dintre prinţi, înainte să iasă.

Avea de gînd să-l întrebe pe Walters unde era apartamentul Ariei. Trebuia să vadă cum o s-o păzească la noapte.

Walters îl aştepta cu pijamaua şi halatul – pijama de mătase şi halat de caşmir.

– Vreau să aflu cum aş putea s-o păzesc pe prinţesă, îi spuse.

– Se întîlneşte cu contele în Grădina Reginei, imediat după cină, îl anunţă Walters.

J.T. încercă să se convingă de unul singur că nu-i păsa, că era mai bine să-i lase în pace.

– Unde este această grădină? îl întrebă el, după cîteva clipe.

– După pod, la dreapta, urmăriţi poteca, după gardurile vii înalte. Este un loc foarte secret, domnule. A

fost numit aşa pentru că a fost dintotdeauna ascunzătoarea preferată a reginelor şi amanţilor lor.

J.T. plecă, înainte să se răzgîndească.

Grădinile din jurul palatului se întindeau pe hectare întregi. Erau frumos îngrijite şi o parte din ele se vedeau chiar din camera lui. Pe o jumătate de acru, aranjamentele florale reprezentau steagul lanconian; strugurii erau verzi, caprele albe şi fundalul gri-auriu.

Dincolo de emblema ţării, se vedeau copaci, flori strălucitoare şi, din loc în loc, dale albe, care păreau să fie din marmură.

Cărarea către pod era tunsă şi străjuită de sălcii. O luă la dreapta şi copacii se îndesiră. Razele lunii nu mai reuşeau să pătrundă printre frunzele lor şi era beznă.

– Julian? o auzi pe Aria, murmurînd.

Se opri unde era, ascultă şi apoi sări în direcţia de unde auzise glasul şi o prinse de talie.

Deschise gura să strige, aşa că i-o astupă cu un sărut.

Îi lipsise mai mult decît şi-ar fi imaginat. O strînse atît de tare, încît crezu că o s-o rupă în două, jumătate pentru el şi jumătate pentru Lanconia. Îi dezmierdă buzele şi simţi că se topeşte, cînd îi simţi braţele în jurul gîtului.

– Ah, iubita mea, murmură el, sărutînd-o pe gît şi îngropîndu-şi degetele în părul ei.

Îi cădea pînă la umeri, mătăsos, aşa cum îl purta Aria lui.

– De ce mă chinuieşti? îl întrebă ea, gîfîind. De ce mă urmăreşti? Nu înţelegi că nu vreau să te mai văd? Pleacă şi lasă-mă-n pace.

J.T. se trezi la realitate.

– Am venit să te protejez, îi spuse el, emoţionat. Am vrut să-ţi demonstrez cît de vulnerabilă erai aici. Puteam fi agresorul tău.

– Da, într-adevăr, m-ai atacat de fapt, zise ea. Şi acum pleacă. Îmi aştept viitorul soţ.

– El ar trebui să te protejeze! Piticania aia...

– Încetează! exclamă ea, cu glasul înecat în lacrimi. N-o fi mare şi frumos ca tine, dar este potrivit pentru mine. Nu înţelegi că nu pot să mă gîndesc numai la plăcerile mele? Nu poţi fi soţul meu, aşa că nu mă mai atinge. Nu vreau să mă protejezi şi nici să fii lîngă mine. Şi acum te rog să te întorci la castel; aş dori să mă întîlnesc între patru ochi cu iubitul meu.

Faţa lui J.T. era ascunsă în umbră şi nu-l văzu strîmbîndu-se cînd pronunţă cuvîntul iubit.

– Ai dreptate, zise el în cele din urmă, dar trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Preşedintele meu mi-a cerut să te păzesc şi am de gînd să-l ascult. Nu ştiu dacă acest conte al tău este implicat în conspiraţie, aşa că voi sta lîngă tine cît se află în preajma ta.

– Ce ar avea de cîştigat Julian dacă aş muri? îl întrebă ea exasperată. Nu s-ar alege cu nimic.

– Zău? Cu tine ar trebui să meargă în urma ta şi n-ar fi niciodată mai mult decît un prinţ. Din cîte te cunosc, nu l-ai lăsa să conducă ţara. Azi-dimineaţă a dat un ordin unui soldat, iar tu l-ai contramandat şi soldatul te-a ascultat pe tine. Nu cred că unui cocoş bătrîn ca acest conte i-ar conveni o asemenea viaţă.

Aria rămase tăcută.

– Şi dacă aş muri ce avantaje ar avea? murmură ea.

– Sora ta va deveni regină. Cel care se va căsători cu ea va conduce ţara. Oricum, Gena n-ar fi în stare.

– Dar Lanconia este o ţară atît de săracă. Cine ar vrea s-o stăpînească?

– Nu este atît de săracă precum crezi. I-auzi! Se apropie cineva.

Se aplecă spre ea.

– Nu te las singură. O să mă ascund, dar voi sta pe aproape. Ah, şi, prinde-ţi părul la spate.

Aria încercă să-l aranjeze dar nu avea ace şi îi tremurau mîinile îngrozitor. Cuvintele lui Jarl o obligaseră să vadă realitatea de care se ferise atîta timp. Avea dreptate. Moartea ei i-ar avantaja pe unii. Şi la ce se referise cînd spusese că Lanconia nu era atît de săracă?

– Aria, draga mea, zise Julian, luînd-o în braţe. Sînt singur cu tine în sfîrşit.

O sărută pe faţă.

– Ţi-ai despletit părul. Ce intim mă primeşti!

Aria ştia prea bine că Jarl îi asculta. Îl împinse dar îşi lăsă mîna într-a lui.

– Da şi eu mă bucur că sîntem singuri. Hai să ne aşezăm undeva să discutăm.

– Să discutăm cînd luna străluceşte pe cer? Hai să facem dragoste.

– Julian, te rog, zise ea hotărîtă, trăgîndu-l pe o bancă de marmură. Cred că trebuie să discutăm. N-am vorbit niciodată despre viitor.

Îi sărută mîinile.

– Credeam că mă însor cu o ţară, dar am aflat că o să mă însor de fapt cu o femeie adevărată.

– Ce ai de gînd să faci după ce ne căsătorim? O să te ocupi de acţiuni caritabile? Ce sporturi preferi? Practic nu ştiu aproape nimic despre tine.

– Mă bucur că te interesează, zise el,aplecîndu-se s-o sărute pe buze, dar Aria se feri. Nu m-au preocupat niciodată sporturile, oftă el. În afară de călărie. Am fost instruit să mă ocup de administrarea moşiilor. Cred că tata spera să recupereze o parte din averile risipite de bunicul meu. Dar n-a reuşit. S-a dus totul.

Se simţi amărăciunea din glasul lui.

– Nu mi-a mai rămas decît blazonul şi priceperea. Am venit în Lanconia pentru că am auzit că aş putea să mă însor cu o prinţesă dar...

Se întrerupse, adăugînd apoi cu un glas blînd.

– N-am ştiut că este atît de frumoasă. Aria, vom avea o căsnicie fericită.

– Da, poate, zise ea, dar ce ai de gînd să faci pentru căsătoria noastră?

– Să devin rege, bineînţeles, zise el, ca şi cînd ar fi fost cît se poate de evident.

– Înţeleg.

Îi sărută mîinile.

– Da, draga mea, vei fi o soţie superbă. O să-ţi cumpăr haine de la Paris cînd o să se termine războiul şi o să invităm nobilii din toată lumea. Vom face copii frumoşi şi o să-l învăţ pe fiul nostru să se comporte ca un rege.

– Şi cu ce va plăti Lanconia aceste rochii şi petreceri? Vom impune biruri ţăranilor?

Se înfuriase.

– O să le luăm o treime din recoltă şi o să-i lăsăm să moară de foame?

Îi dădu drumul şi-i răspunse băţos.

– Vei lăsa totul în seama mea. Te asigur că o să mă descurc. Tu o să te ocupi doar de stabilirea meniurilor.

Aria tremura de furie şi teamă în acelaşi timp. Acest om avea un motiv suficient să-i dorească moartea. Şi dacă el, care ar fi trebuit s-o iubească, o invidia, la ce să se aştepte de la ceilalţi?

Îşi astupă faţa cu mîinile.

– Ah, Julian, ce minunat ar fi. N-ar mai trebui să-mi fac griji în fiecare dimineaţă şi să mă gîndesc ce hotărîri să iau. M-aş duce la Paris de două ori pe an, să mă îmbrac. M-aş ocupa de copii. Aş scăpa de responsabilităţi.

J.T. fu cît pe ce să izbucnească în rîs. O imita perfect pe Dolly, minus accentul sudist. De cîte ori n-o văzuse pe soţia prietenului său piîngîndu-se că este copleşită de probleme, ca apoi să rezolve totul. J.T. începu să-l compătimească.

Julian o luă de mîini.

– Draga mea, n-am ştiut niciodată cum gîndeşti. M-ai făcut fericit. De mîine o să mă apuc de treabă. O să studiez finanţele Lanconiei ca să pot planifica nunta.

– Dar regele... începu Aria.

– Este bătrîn. Nu ştie cum merg treburile acum. Trebuie să mă pregătesc pentru cînd voi fi rege. Hai să ne întoarcem în palat.

– Nu mă săruţi?

– Ba da, draga mea, zise el, sărutînd-o în grabă pe buze. Aerul rece nu-ţi priieşte. Ar fi mai bine să intri înăuntru.

– Nu, zise ea. O să mai stau puţin. O fată are nevoie uneori să stea singură şi să se gîndească la căsătoria ei.

– Bine, deşi nu-mi place să te las aici.

Îi sărută mîna şi o porni înapoi, pe potecă.

Aria rămase pe bancă, pînă îl auzi pe J.T. în spatele ei. De-abia își stăpînea lacrimile. Oare era imposibil să fie iubită numai pentru ea?

Se ridică repede cu pumnii încleștați.

– Acum ești fericit? îi strigă ea. Te bucuri că ai avut dreptate? Julian vrea Lanconia, nu pe mine. Își dorește să devină rege și să mă dea la o parte. O gospodină americană are mai multă influență decît aș avea eu. De ce nu rîzi?

O luă în brațe, strîngînd-o la pieptul lui.

– Îmi pare rău, scumpa mea, îi spuse el, mîngîindu-i părul.

Aria începu să plîngă.

– Știam eu că mă vrea numai pentru coroană, dar uitasem în ultima vreme. Mă gîndeam că poate mă iubește. Sînt o proastă! Este chiar imposibil să mă dorească cineva numai pentru mine? Doar eu – fără Lanconia.

J.T. o întoarse cu fața spre el.

– Draga mea, dacă n-ai avea afurisita aceasta de țară legată de gîtul tău, care te trage în jos ca Titanicul plonjînd spre adîncuri, te-aș răpi și am fugi cît mai departe de aici.

– Serios? Ai vrea o femeie ca mine?

– Te vreau acasă, cu mine, să-ți amesteci bluzele tale roșii cu tricourile mele albe, să-mi spui că n-ai chef să calci, să mă scoți din sărite, dansînd într-o fustă despicată pînă la talie.

Îi mîngîie obrajii.

– Aș vrea să te spăl pe spate și să mă trezesc cu tine în brațe de dimineață.

O sărută înnebunit de pasiune.

– Stai cu mine la noapte, nu mă lăsa să mă trezesc din nou singur.

– Da, murmură ea.

Uitase unde se afla. Redevenise doamna Montgomery şi era liberă să rîdă, să se îmbrace caraghios şi să nu-i pese dacă-i dezamăgea pe cei din jur. Să mănînce cu mîna, să-şi aleagă prietenii, să nu se teamă că ar putea să apară un articol în ziar despre viaţa ei intimă.

Se agăţă de el, amintindu-şi de toate acele clipe fericite.

Pe urmă, răsună cîntecul dulce al unei păsări. Era o pasăre rară, caracteristică munţilor din Lanconia şi prin urmare preţuită, protejată şi onorată ca pasăre naţională.

Cîntecul acela o readuse cu picioarele pe pămînt.

Se desprinse de el, cu sălbăticie.

– Nu, nu, nu! zbieră ea. Eşti diavolul în persoană care încearcă să mă ademenească. Nu sînt o gospodină americană. Sînt o prinţesă şi viaţa mea aparţine acestei ţări. Lanconia este legată de mine. Nu ne putem despărţi. Să nu mă mai atingi, să nu mai încerci să mă faci să-mi părăsesc ţara. Dacă n-aş fi iubit Lanconia atît de mult, nu te-aş fi cunoscut niciodată. Ah, cît îmi doresc să nu te fi cunoscut. Înainte eram fericită. Nici măcar nu ştiam că exista şi altă viaţă. Din cauza ta sînt nefericită. Te urăsc!

O luă la fugă plîngînd spre palat.

J.T. o urmă. În inima lui se dădea o mare luptă. Pe de o parte era nefericit, iar pe de alta, plutea de fericire. Îi dovedise că-i era dor de el. Aria era femeie, nu numai prinţesă.

Dar avea dreptate. Cum putea să fie atît de egoist să-i ceară să renunţe la ţara ei? Trebuie să-şi vadă de treaba lui.

Iubirea şi dorinţele lui nu contau. Nu puteau fi niciodată împreună. Îşi jură să nu se mai atingă de ea de aici înainte. O s-o ajute chiar să-şi găsească un soţ potrivit. Cineva nu prea ambiţios, care s-o iubească aşa cum o iubea el.

Şi eventual impotent, ca să nu se atingă de ce aparţinea lui J.T. Montgomery.

O urmă pînă intră în camera ei şi apoi se întoarse oftînd în dormitorul lui gol.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, J.T. o aşteptă pe Aria la uşa dormitorului ei şi o conduse la micul dejun.

– Nu poţi face asta, îi zise ea, furioasă.

Dar nu-i băgă în seamă protestele.

– Vreau să mă uit la cărţile palatului.

Îi zîmbi.

– Biblioteca noastră este excelentă. Avem cîteva manuscrise din vremea lui Rowan, chiar şi o hartă care i-a aparţinut.

– Mă refeream la cele care ţin evidenţa cheltuielilor. Registre contabile, dosare cu facturi, înţelegi?

– Ca bugetul gospodăriei în care mă obligai să mă încadrez?

– Şi pe care îl depăşeai în fiecare săptămînă.

J.T. se dădu la o parte, s-o lase să intre în sufragerie. Rudele ei mîncau deja. Aria luă o farfurie din capătul unui bufet lung şi începu s-o umple cu mîncarea din platourile de argint.

– Atît de multă mîncare pentru cîţiva oameni, bombăni J.T. în timp ce se autoservea.

Rămase tăcut cît dură micul dejun şi Aria observă că îi studia pe cei de la masă. Ştia la ce se gîndea. Se întreba ce făceau aceşti oameni toată ziua. Şi Aria îşi dădu seama că nu ştia. Îl văzu pe Freddie

privindu-l de sus pe J.T. Dispreţuia uniforma simplă a americanului, fără decoraţii şi medalii. Freddie avea o mulţime, bineînţeles, deşi nu făcuse nimic să le merite.

– Eşti gata? o întrebă J.T. aşezîndu-se în spatele scaunului ei, gata să-l tragă. Avem treabă.

Nu-i păsa, se pare, că-i lăsase pe toţi cu gurile căscate, dar Aria ştia că trebuia să-l asculte dacă voia să evite o scenă. După ce o să iasă din sufragerie o să-i facă scandal.

– Nu poţi să mă tratezi în halul ăsta. Sînt prinţesă. Se presupune că eşti oaspetele meu. Oamenii vor spune că...

– Sper să spună „Stai departe de prinţesă dacă nu vrei să te facă praf americanul". Vreau să-şi dea seama că vor avea de-a face cu mine, dacă se ating de tine. Şi acum să vedem registrele contabile.

– O să te recomand trezorierului nostru. Eu am alte angajamente pe ziua de azi.

Erau în uşa dormitorului ei.

– Să vedem ce program ai.

– Nu trebuie să am aprobarea ta.

– Adu-l aici, dacă nu vrei să vin după tine. Ce-ai zice să fiu găsit de micuţul tău conte în dormitorul tău?

Se întoarse cu secretara şi cu jurnalul legat în piele.

– *Societatea Regală de Entomologie* vrea să... începu secretara, înainte ca J.T. să i-l smulgă din mînă.

– Nu-i nimic important decît conferinţe plicticoase şi adunări. Nu-i vorba de vizite la spitale.

Dădu înapoi jurnalul secretarei micuţe şi slăbănoage.

– Spune-le tuturor că Alteţa Sa Regală este încă slăbită după boală şi nu poate să participe. Şi, de aici înainte nu mai acceptă orice invitaţie. Are nevoie şi de distracţii. Hai să-l căutăm pe trezorier, adăugă el, luînd-o de braţ.

Aria ştia că ar fi murit de ruşine dacă s-ar fi uitat în ochii secretarei.

– N-ai voie să mă atingi, zise ea, exasperată.

– Bine, am uitat. Împuşcă-mă dacă vrei.

– Şi este intolerabil cum mi te adresezi. Nu poţi să-mi anulezi întîlnirile. Se pare că ai uitat cine conduce Lanconia.

Mergea atît de repede, încît de-abia se ţinea după ea.

– Mda. O conduci atît de bine încît cineva vrea să te omoare.

– Am ajuns! zise ea, oprindu-se în faţa unor uşi sculptate, din nuc, păzite de două santinele.

Cînd o văzură, îi deschiseră imediat. Aria intră fără să şovăie. J.T. se uită la cele două santinele.

– Mulţumesc, le spuse el.

Patru bărbaţi se ridicară imediat în picioare. Se vedea că nu erau obişnuiţi să fie vizitaţi de Alteţa Sa Regală. O salutară şi încercară să ascundă cănile murdare de cafea.

J.T. făcu un pas înainte. O să pună capăt formalismelor.

– Am fost angajat de rege să studiez economia Lanconiei şi voi începe cu bilanţul contabil al palatului.

Cei patru trezorieri rămaseră cu gura căscată. Cel mai bătrîn îl privea cu ochii mari.

Aria încercă să le explice.

– Este american şi a fost trimis de rege. Arătaţi-ne registrele contabile. Pe urmă puteţi pleca.

Bărbaţii le puseră la dispoziţie tot ce trebuia şi se retraseră tăcuţi.

– Nu îmbunătăţeşti deloc imaginea Americii, îi reproşă Aria.

– Trebuie să am reputaţia unui dur. Poate bag spaima în cine trebuie.

– Bine, acum ai tot ce-ţi trebuie, aşa că pot să plec. Julian şi cu mine...

– O să stai cu mine. Am ordin să stau cu ochii pe tine.

– Dar Julian şi cu mine...

– Acum, ţi s-ar fi pregătit funerariile dacă ai fi plecat singură cu el, ieri. Stai jos şi taci din gură.

Aria se aşeză încordată pe marginea scaunului. Locotenentul Montgomery îi distrugea prezentul şi viitorul. I-ar da dreptate lui Julian dacă ar părăsi-o dar îşi aminti ce-i spusese noaptea trecută şi se întrebă dacă i-ar păsa. Sigur, nu-şi făcea iluzii că o să-şi găsească un soţ mai bun. O prinţesă n-are prea multe opţiuni.

– Ce-i asta? o întrebă J.T., făcînd-o să tresară. Aici scrie zăpadă?

– Este probabil crema pentru zăpadă a lui Freddie.

Poate o să dea anunţ în ziar, la rubrica matrimoniale: prinţesă, caută bărbat nobil, care n-are pretenţia să fie rege.

– Cremă pentru zăpadă? repetă J.T., întrerupîndu-i gîndurile.

Pe de altă parte, n-ar fi exclus să conducă de una singură, ca regina virgină a Angliei, Elisabeta I, dar ea nu mai era virgină şi ar prefera să aibă copii.

– Aria! se enervă J.T. Răspunde-mi. Ce-i cu factura asta pentru zăpadă?

Oftă. Uneori era tare enervant.

– Lui Freddie îi place crema de zăpadă, aşa că i se aduce zăpadă proaspătă din munţi.

– Mănîncă aşa ceva în fiecare zi?

– Bineînţeles că nu. Doar de cinci ori pe an, dar trebuie să fie întotdeauna zăpadă, în caz că-şi exprimă dorinţa.

– Ce prost am fost că nu mi-am dat seama, bombăni J.T. Şi celelalte sînt cheltuieli de acelaşi gen? Afine de import.

– Sînt pentru strămătuşa Sophie.

Începea să înţeleagă la ce se referea.

– Aceşti oameni fac parte din familia regală şi au dreptul să-şi permită cîteva excentricităţi.

– Somon afumat din Scoţia?

– Pentru mătuşa Bradley.

– Cum faceţi rost de asemenea mărfuri pe timp de război?

Aria îi explică impasibilă.

– Mătuşa Bradley are un aranjament cu cîţiva piloţi. Nu am cercetat niciodată în amănunţime cum îşi procură delicatesele.

– Îmi imaginez, zise J.T. A procura cred că este cuvîntul cel mai potrivit. Guvernul lanconian plăteşte pentru marfă şi mătuşa Bradley...

– Încetează, îl preveni Aria.

J.T. o studie atent. Se transforma tot mai mult în prinţesa cea nesuferită pe care o cunoscuse pe insulă.

– Presupun că ţi-ai pus la loc lenjeria şi corsetul? o întrebă el, încîntat s-o vadă înroşindu-se. Hai, ia nişte gumă.

– Oooo! exclamă ea încîntată.

– N-ai reacţionat niciodată aşa, indiferent ce aş fi făcut pentru tine.

Începu să mestece.

– Ba am reacţionat, dar făceai prea mult zgomot ca să mă auzi.

O privi pe sub pleoape.

– Ai grijă ce spui. Nu mă provoca. De ce nu-ţi găseşti ceva de făcut? Mai bine am juca Jazam.

O auzi bombănind, încercînd să găsească un cuvînt. Îi venea greu să se concentreze asupra registrelor contabile. Guma o făcuse să redevină Aria lui, care purta rochii înflorate de bumbac şi îşi strîngea părul în ace.

Încercă să fie atent la ce făcea. Din cîte observase, familia regală lanconiană era formată dintr-o adunătură de paraziţi, care habar n-aveau că trăiau într-o ţară săracă, înconjurată de alte ţări aflate în război. Semănau cu nişte copii răsfăţaţi, care nu se vor maturiza niciodată. Dacă ar avea vreo putere, i-ar împovăra cu cîteva îndatoriri. Tinerei Barbara i-ar place probabil să apară în public, iar Gena ar putea trece în revistă trupele. Nu ştia la ce ar folosi Freddie, Nickie şi Toby, dar nu le-ar strica să asiste la prelegeri plicticoase despre gîndaci. Strămătuşa Sophie ar participa la ceremonii unde se trăgeau salve de tun. Cel puţin, pe alea le-ar auzi.

– De ce zîmbeşti? îl întrebă Aria.

– Mă gîndeam la familia ta, zise J.T. rezemîndu-se de spătarul scaunului.

– Sînt nefolositori, nu-i aşa? spuse ea, cu regret.

– Cine vorbeşte acum, Prinţesa Aria sau doamna Montgomery?

– Aria americană, zise ea, oftînd. Zăpada lui Freddie nu era mare lucru pînă acum, dar costă bani, nu? O groază de bani.

– Prea mulţi.

– Deci, ce ne facem?

J.T. îşi feri privirile, pentru o clipă. Ce ne facem? Ar fi trebuit să-i tragă un pumn în nas regelui, să plece din ţară şi să n-o mai vadă niciodată. Îi venea să-i răspundă: întreabă-l pe contele Julie, dar se abţinu.

În schimb îi explică ideea lui. Aria căzu pe gînduri.

– Nu le-ar conveni. Genei i-ar place să privească tinerii din Garda Regală, iar mătuşa Sophie ar fi încîntată de salvele de tun, însă ceilalţi ar protesta.

– Atunci va trebui să-i convingem. Adică, soţul tău va trebui s-o facă.

– Soţul... zise ea. Ah, da, cel cu care o să mă mărit pînă la urmă.

Se auzi o bătaie în uşă şi santinela anunţă solemn.

– Contele Julian, Alteţa Voastră Regală.

Julian intră furios.

– Aria, ce faci aici singură cu acest om?

Aria tresări speriată şi înghiţi guma.

– Studiem registrele contabile.

– N-o să ţi se întîmple nimic, o linişti J.T. în şoaptă. Toţi copiii din America ar trebui să fie morţi pînă acum, dacă ar fi dăunătoare.

Se întoarse spre Julian.

– Cercetam datoriile Lanconiei şi prinţesa este aici ca să fiu sigur că se află în siguranţă.

Julian se uită la Aria ca un părinte la un copil neascultător.

– Aria, este timpul să ne plimbăm călare.

Dar J.T. interveni înainte să-i răspundă.

– Prinţesa este ocupată. Ai priceput? Şi acum, cară-te!

Julian îl privi furios, se întoarse pe călcîie şi plecă. O santinelă închise uşa în urma lui şi lui J.T. i se păru că zăreşte o sclipire de satisfacţie în ochii ei.

– Ah nu, gemu Aria, trîntindu-se la loc pe scaun. Acum mi-ai făcut-o. N-o să se mai însoare cu mine.

– Perfect! exclamă J.T. Meriţi ceva mai bun.

– Şi unde o să găsesc ceva mai bun?

– La orice colţ de stradă din America.

– Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? Trebuie să mă căsătoresc cu un nobil.

– Spune-mi mai bine ce-i cu santinelele voastre, zise el, repezind-o. Mi se pare numai sau sînt toţi la fel?

– Sînt aleşi în aşa fel încît să se potrivească.

– La fel ca serviciile de masă?

– Cam aşa ceva. Statura lor este aleasă după presupusa înălţime a lui Rowan. Trebuie să aibă un metru optzeci – optzeci şi doi, un metru douăzeci şi doi în umeri şi optzeci şi unu de centimetri în talie. Nu pot fi nici mai mici, nici mai mari. Este cea mai mare onoare pentru un bărbat lanconian să fie ales în Garda Regală, dar trebuie să se încadreze între aceste dimensiuni.

J.T. căzu pe gînduri.

– Ca să aibă un metru douăzeci în umeri, trebuie să facă sport. Unde se antrenează?

– Pe cîmpul Rowan.

– Din nou Rowan, gemu J.T. Cred că am văzut destule registre deocamdată. Acum o să ne plimbăm puţin prin împrejurimi. Vreau să văd viile şi să-mi dai mai multe amănunte despre santinele. Pot face şi altceva în afară de închisul şi deschisul uşilor? Nu mă privi aşa. Hai, mai ia nişte gumă.

Cameristele Ariei o priviră îngrozite cînd le spuse că voia să se îmbrace într-o fustă simplă de lînă, o bluză uşoară, nişte pantofi cu tocuri joase şi talpă groasă.

– Dar Alteţa Voastră, gîndiţi-vă ce responsabilităţi aveţi faţă de oameni. Se aşteaptă să vadă o prinţesă.

– Nu-i nimic, vor vedea o femeie obişnuită, pufni Aria.

Lady Werta era gata să leşine.

– Nu, nu vreau mănuşi şi o să-mi las părul liber, zise ea, ieşind repede din cameră, înainte să se răzgîndească.

J.T. o aştepta la uşă. Discuta cu o santinelă, dar se întoarse spre ea cînd o văzu.

– Arăţi grozav, zîmbi el.

Aria se simţea într-al nouălea cer.

O conduse pe scări, ţinînd-o de braţ, contrar etichetei, dar nu-i reproşă nimic, nici măcar cînd mătuşa Bradley îi văzu şi înălţă din sprîncene. Se duseră la garajele din aripa vestică şi privi munţii în timp ce J.T. se certa cu şoferul. Voia să conducă singur maşina şi pînă la urmă triumfă, aşa cum se aşteptase de fapt.

Ieşi la volanul unui Ford crem, foarte modern.

– Este maşina mătuşii Bradley, gemu ea, cînd îi deschise portiera.

Şoferul îi privea revoltat.

Aria deschise fereastra şi îşi lăsă părul să fluture în bătaia vîntului. Se simţea liberă şi fericită. N-avea nici o obligaţie de îndeplinit toată ziua, se afla singură în maşină cu un bărbat superb şi îşi lăsase acasă corsetul incomod.

J.T. o privi pînă nu mai putu răbda şi o sărută, fără să-şi dezlipească ochii de la drum.

– Mă bucur că ai redevenit Aria americană, scumpo, zise el.

– Unde mă duci? îl întrebă ea, zîmbind.

– Mai întîi pe cîmpul de instrucţie al gărzilor regale. Ai fost vreodată acolo?

Aria rîse, amuzată.

– La unsprezece ani m-am strecurat în tufişuri şi am privit oamenii antrenîndu-se. Arată superb.

J.T. hohoti uimit.

– O să-ţi ia ecusonul de prinţesă, dacă află cineva.

Rîse din nou.

Terenul de instruire se afla la o milă de palat, pe un cîmp neted, fără pomi, folosit cu secole în urmă pentru turniruri. În jurul cîmpiei care se întindea pe doi acri, era o clădire lungă de piatră.

Cînd se apropiară, J.T. opri maşina. Erau vreo sută cincizeci de bărbaţi, cam de aceeaşi înălţime, îmbrăcaţi doar într-o pînză albă legată în jurul coapselor. Trupurile lor aproape goale erau musculoase şi sclipeau de sudoare. Practicau diverse sporturi: lupte, trasul cu arcul, scrimă. Pe ici-colo se vedea cîte un bărbat mai în vîrstă, cu o banderolă roşie la braţ, care

le dădea îndrumări. Deşi aveau părul grizonat, erau la fel de bine clădiţi.

J.T. avu senzaţia că se întorsese în trecut. Această scenă, aceşti bărbaţi cu armele şi hainele lor primitive, cu clădirea din piatră din spate păreau să aparţină altor vremuri.

– Parcă am fi în secolul al XIII-lea al lui Rowan al tău, nu-i aşa? zise J.T. impresionat.

Deodată, îşi dădu seama că i-ar place să se antreneze cu aceşti oameni. Aceasta era adevărata luptă, nu să arunci bombe peste mii de nevinovaţi.

– Ah, ne-au văzut! exclamă Aria.

Peste o clipă, unul din bărbaţii cu păr cărunt fluieră şi dispărură cu toţii, apărînd peste cîteva secunde în haine lungi, cenuşii, perfect aliniaţi.

J.T. porni maşina.

– N-o să le convină că sînt aici, spuse Aria.

– Eşti prinţesa lor, nu uita.

– Sînt foarte retraşi, bunicul spune...

– Stai lîngă mine, scumpo, o să te protejez.

– I-auzi! Doar sînt oamenii mei...

Se întrerupse şi zîmbi cînd bărbatul mai în vîrstă, îmbrăcat acum în negru îi deschise poarta.

– Alteţa Voastră, zise el pe un ton oficial, vă urez bun venit.

J.T. şi căpitanul gărzilor se studiară reciproc.

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse J.T.

– Îl ai, îi răspunse căpitanul, fără să-i ceară lămuriri.

Aduseră scaune medievale din lemn şi Aria se aşeză la cîţiva paşi de ei. Contrar părerii ei, lui J.T. i se păru că bărbaţii îi făcuseră o primire exagerat de călduroasă. Un tînăr veni cu o chitară burduhănoasă,

altul îi oferi prăjituri pe un platou, alţii o serviră cu vin în potire de argint. Aria zîmbea încîntată. Semăna cu o prinţesă din poveste, înconjurată de curteni frumoşi, cu picioare musculoase, goi pe sub hainele lor sumare.

Căpitanul se uită cînd la Aria, cînd la faţa încruntată a lui J.T. şi zîmbi.

– Nu prea primim vizitatori şi prinţesa noastră n-a venit niciodată.

Rîse.

– Decît o dată cînd s-a strecurat pe furiş şi credea că n-am văzut-o.

J.T. zîmbi.

– Cît de informaţi sînteţi despre ce se întîmplă?

– Cineva a tras în Alteţa Sa Regală.

– Este mai mult decît atît.

J.T. avea încredere în el. Era un adevărat războinic. Îi povesti despre incidentul din America şi despre celelalte încercări.

– Nu mi s-a spus absolut nimic, se revoltă căpitanul. În ultima sută de ani, n-am făcut altceva decît să deschidem şi să închidem uşi. Regele nostru a uitat poate de atribuţiile noastre, dar noi nu. Sîntem gata să ne dăm viaţa pentru suveranul nostru şi cele două nepoate ale sale.

– Şi pe restul să-i ia dracu' completă J.T. Sînt perfect de acord. Vreau să fie păzită în fiecare clipă. Păcat că nu sînt femei de încredere care să stea cu ea în dormitor.

– Poate că sînt. Vino cu mine.

Lui J.T. nu-i convenea s-o lase pe Aria cu aceşti bărbaţi pe jumătate goi, dar îl urmă pe căpitan.

– Odată, îi povesti căpitanul în timp ce mergeau, războinicii lanconieni erau cei mai buni din lume. Pe parcurs, mulţi dintre noi s-au întors la casele lor şi s-au apucat de viticultură, dar au rămas cîţiva care au păstrat tradiţia. Acum nu mai sîntem la mare preţ de cînd Lanconia s-a declarat ţară neutră.

Cotiră după un crîng de copaci. Într-un luminiş, zece femei în rochii albe, scurte, se antrenau la fel ca bărbaţii.

– Doamne! exclamă J.T. uluit.

Căpitanul zîmbi.

– Cu cîteva secole în urmă, femeile se antrenau alături de bărbaţi. Sînt superbe, nu-i aşa?

J.T. rămase cu gura căscată, cînd văzu zeiţele bronzate şi suple, înalte de un metru optzeci. Se auzi un fluier şi o femeie cu păr roşcat, într-o robă lungă, roşie, le alinie.

Căpitanul se întoarse spre ea.

– Jarnel le instruieşte. Este soţia mea.

J.T. nu mai reuşea să-şi desprindă ochii de la femei.

– Nu-i de mirare că te menţii în formă.

Discutară cu Jarnel şi hotărîră ca o fată s-o înlocuiască pe una din doamnele de onoare ale Ariei.

Mai tîrziu, în timp ce se întorcea cu căpitanul la terenul de instruire al băieţilor, îl întrebă.

– Spune-mi, femeile de aici sînt geloase pe prinţesă?

– Nu, îi răspunse căpitanul. Lanconienele sînt mîndre. Nu fac nimic ca să cucerească un bărbat; el trebuie să le trezească interesul. Bineînţeles, au fost şi excepţii. Uneori, pe vremea lui Rowan, se luptau

între ele pentru un bărbat. Aşa i s-a întîmplat şi lui Rowan însuşi.

– Te referi la Rowan Magnificul? L-a cîştigat o luptătoare musculoasă? se amuză J.T.

– Cred că arătau şi atunci la fel ca luptătoarele noastre.

J.T. îşi aminti de cele zece femei frumoase şi înalte şi-i pieri rîsul.

Era aproape de ora prînzului cînd Aria şi J.T. plecară cu maşina, urmaţi de Forduri negre bine întreţinute, pline cu luptători. J.T. voia să vadă o vie. Urmînd indicaţiile căpitanului, ajunse exact cînd muncitorii se aşezau la masă.

Aria îi vedea adesea pe orăşeni, dar ţăranii nu aveau timp să se înşire pe străzi şi s-o salute pe prinţesă. Bieţii oameni rămaseră uluiţi s-o vadă. Îmbrăcămintea ei nu se deosebea prea mult de cea a fiicelor sau iubitelor lor.

– Alteţa... Voastră, se bîlbîi o femeie, uitînd de mîncare.

– Putem sta şi noi aici, cu voi? îi întrebă J.T. Ne-am adus de mîncat.

Oamenii îl aprobară, miraţi.

Aria îl urmă la maşină.

– Chiar am adus de mîncare? Eşti sigur că nu riscăm nimic? Nu mi se par prea prietenoşi.

– Sînt speriaţi de moarte de Alteţa Sa Regală, dar sînt convins că o s-o îndrăgească pe doamna Montgomery.

Şi se dovedi că avea dreptate. După cîteva clipe Aria uită că era prinţesă şi oamenii îşi reveniră din uimire. Mîncară împreună şi Aria le povesti despre

minunile din America. Apoi ţăranii răspunseră la întrebările lui J.T. despre secetă şi starea viilor.

Lanconienii erau un neam de oameni înalţi şi frumoşi. Atît bărbaţii cît şi femeile aveau trupuri solide, musculoase. Se antrenau zi de zi urcînd şi coborînd dealurile, încărcaţi cu coşuri pline cu struguri. Îşi plantau viile în vîrful colinelor şi locuiau în vale, în sate mici.

Toţi munceau, de la mic la mare. Femeile îşi prindeau copiii de spate şi urcau dealurile. Adesea, bărbaţii îngrijeau copiii mai mici; uneori, vedeai un om de cincizeci de ani, înconjurat de trei-patru ţînci.

J.T. îşi dădu seama că reprezentau rămăşiţele unei mari societăţi care acum era pe cale de dispariţie. Erau din ce în ce mai puţini copii în Lanconia. Chiar acum, în timp ce se uita la aceşti oameni, îşi spuse că media lor de vîrstă era în jur de cincizeci şi doi de ani. Văzu doar patru copii sub şaisprezece ani, cînd ar fi trebuit să fie cu zecile. Ştia că tinerii îşi părăseau căminele la o vîrstă fragedă, rătăceau un timp pe străzile şi în restaurantele Escalonului, iar apoi plecau din ţară.

La ora trei, observă că oamenii erau nerăbdători să se întoarcă la lucru şi-i întrebă dacă putea să-i însoţească în vie.

Făcuse o dată turul capitalei şi al împrejurimilor, dar privise totul dezgustat. Acum se întreba însă cum ar putea ajuta la economia acestei ţări.

Aria părea fericită. Se plimba pe munte cu trei femei. Una avea un copil, spre bucuria prinţesei. Patru luptători stăteau în jurul lor şi cercetau împrejurimile cu ochi de vultur.

Femeile începură să culeagă struguri şi Aria le urmă exemplul, fără să se gîndească.

J.T. zîmbi cînd văzu ce uimite erau lanconienele, dar îşi reveniră repede şi culeseră cot la cot cu prinţesa. Aria dădea ciorchinii din mînă în mînă, rîzînd veselă.

O lăsă cu femeile, în grija luptătorilor şi coborî spre vechea vie, săpată în coasta dealului. Recolta de anul acesta era cea mai bună din ultimii patru ani dar tot nu ajungea ca să obţină un profit. Vinul trebuia lăsat trei ani. De aceea, chiar dacă producţia de acum era bună, mai aveau de aşteptat. Şi, în aceşti trei ani, alte sute de lanconieni vor fi obligaţi să părăsească ţara.

J.T. stătea în soare cu un ciorchine de struguri copt şi privea oamenii care cărau coşurile în jos, pe deal. Păcat că nu puteau scoate repede banii din recoltă.

Stafidele se gîndi el, deodată. Soldaţii se hrăneau cu conserve şi ar fi încîntaţi de nişte stafide proaspete. Poate va convinge guvernul american să cumpere nu numai vanadiu, ci şi stafide. Poate Majestatea Sa va refuza să accepte amplasarea de baze militare în Lanconia, dacă America nu cumpăra stafide.

J.T. se întrebă cum ar accepta lanconienii ideea lui. Erau un popor mîndru şi poate vor refuza să se ocupe de nişte biete stafide.

- V-aţi gîndit vreodată să folosiţi strugurii şi la altceva în afară de vin? îi întrebă J.T. pe cei patru lanconieni de lîngă el.

Dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Lanconienii erau mîndri, dar nu proşti. Erau gata să facă orice pentru a

scăpa de sărăcie. Singura lor problemă era că peste trei ani nu vor mai avea vin, dacă transformau strugurii în stafide.

– Anul viitor vom iriga şi vom obţine recolte mai mari.

Cuvintele îi ieşiseră din gură înainte să-şi dea seama că el nu va mai fi acolo peste un an.

Abia la şase se urcară în maşină, să se întoarcă la palat. Aria era arsă de soare, bătută de vînt şi obosită, iar J.T. îşi dorea mai mult ca oricînd să facă dragoste cu ea.

– Te-ai distrat? o întrebă el, drăgăstos.

– Oh, da, a fost minunat. Se pare că şi ţie ţi-a plăcut.

– Da, într-adevăr, îi răspunse J.T. oarecum surprins.

La palat se treziră la realitate. Lady Werta clocotea de furie. Julian era livid şi dorea neapărat să-i dea o explicaţie. Şi cîţiva servitori încremeniră în loc cînd Aria le mulţumi băieţilor din Garda Regală pentru grija lor.

J.T. îşi băgă mîinile în buzunare şi se îndreptă fluierînd.

Acum, cînd avea cine s-o păzească, era mai liniştit. Fusese o zi bună şi nu-l mai enerva nici măcar atenţia exagerată a lui Walters. J.T. îl lăsă să-i povestească ce bîrfe stîrnise comportarea neobişnuită a prinţesei. Se zvonise că Aria băuse singură cu ţăranii şi muncise în vie. Unii oameni îl urau pe locotenentul Montgomery, pentru că încerca să transforme o ţară monarhistă într-una capitalistă.

J.T. se băgă în cadă, zîmbind.

Nu credea că ar suporta să dea ochii la cină cu rudele revoltate ale prinţesei şi se bucură să afle ca putea fi servit unde dorea. Walters îi spuse cum sa ajungă la bibliotecă şi J.T. se duse acolo să mănînce şi să se gîndească în linişte.

Aria ieşi din livingroom, de îndată ce reuşi sa scape de familia ei. Fusese o zi minunată dar, cînd se întorsese la palat, constatase că toată lumea o trata ca pe o trădătoare. Julian era furios că fusese singură cu americanul acela îngrozitor. Marele Lord Şambelan o mustrase, convins că era Kathy Montgomery şi ieşise cu soţul ei.

Dar indiferent de părerile lor, Aria era fericită. Poate fusese atît de poruncitoare pînă acum pentru că, în inima ei, se simţise inutilă. Azi însă văzuse ce importantă era pentru ţara ei.

Şi ce important era Jarl Montgomery pentru viaţa ei.

Cele mai fericite momente şi le petrecuse alături de el; gătise pe plajă, făcuse dragoste pe scări, plînsese în braţele lui, da, chiar şi atunci.

Fusese foarte dezamăgită cînd nu-l văzuse la cină. Ieşi pe hol şi îl văzu pe unul din bărbaţii Gărzii Regale stînd nemişcat ca o statuie. Acum cîteva zile, nici nu i-ar fi trecut prin cap să-i vorbească.

– Scuză-mă, zise ea politicoasă, ştii cumva unde este locotenentul Montgomery?

– În bibliotecă, Alteţa Voastră.

– Mulţumesc.

– Cu multă plăcere.

Îl văzu zîmbind. Te rog şi mulţumesc. Ce cuvinte magice, se gîndi ea.

Îşi găsi soţul în biblioteca cea mare, aplecat peste nişte cărţi, la una din mesele lungi, din lemn de nuc. Nota ceva într-un carneţel, la lumina verzuie a unei lămpi.

– Bună, îi spuse ea, văzînd că nu-şi ridică privirile. Ai mîncat? Ce faci?

J.T. se frecă la ochi, zîmbind.

– Vino să te uiţi la ceva.

Îi arătă nişte pîrghii şi scripeţi care nu însemnau nimic pentru ea. Se apropie mai mult, în timp ce-i explica ideile lui. Voia să coboare strugurii de pe dealuri cu ajutorul unui sistem motorizat de scripeţi. Intenţiona să folosească motoarele maşinilor abandonate, care rugineau pe cîmpurile Lanconiei.

– În felul acesta, vom putea folosi mai mulţi oameni la uscatul strugurilor, îi spuse el.

– De ce să usuce strugurii?

Cînd îi explică ideea cu stafidele, îşi dădu seama ce mult îl iubea. Îşi dorea mai mult decît orice pe lume să stea alături de el şi să discute despre viitor. Păcat că nu erau în micuţa lor casă din Key West.

J.T. o întreba ceva.

– Poftim, ce spuneai?

– Micuţul tău conte a pomenit ceva de o staţie de emisie. Aveţi aşa ceva? Mă gîndeam să transmit un mesaj în Statele Unite.

– Cred că da. Cu cine vrei să vorbeşti?

J.T. îşi dădu scaunul la o parte şi o luă de mînă.

– Hai s-o găsim. Vreau să iau legătura cu tatăl meu, să văd dacă poate să mi-l trimită pe Frank aici.

Îi explică imediat, înainte să-l întrebe.

– Frank Taggert este vărul meu de şaptesprezece ani. Se pricepe mai bine ca oricine la maşini.

Ieşiră de mînă pe coridor.

– Ultima oară am auzit că Frank era furios pentru că tatăl lui nu-l lăsase să se înroleze. Frank este greu de suportat chiar şi în toane bune. Iar în toane rele nici nu se poate discuta cu el.

– O să-l inviţi aici?

– Am nevoie de el. La vapoare nu mă întrece nimeni, dar la maşini nu sînt atît de priceput.

Se opri să întrebe o santinelă unde era staţia de radio. Băiatul ştia bineînţeles şi Aria îl conduse în aripa de nord-vest, jos, în pivniţele boltite.

Capitolul 20

Aria se trezi încet, frecîndu-şi ochii şi căscînd. Stătuse pînă tîrziu cu J.T. şi-l cunoscuse pe Crainicul Regal. Predecesorii lui trîmbiţau veştile în oraşe, dar el le telegrafia. Prinţesa nu aflase pînă atunci de existenţa lui.

Durase două ore să ia legătura cu Maine, în Statele Unite şi aşteptaseră să-l aducă cineva de acasă pe tatăl lui J.T. Aria vorbise puţin cu domnul Montgomery şi-l rugase să-i transmită salutări soţiei sale.

Mai tîrziu, J.T. bombănise ceva apropo de faptul că părinţii lui o să-i amărască viaţa cînd se va termina totul.

Domnul Montgomery a promis să-l trimită cît mai repede pe tînărul Frank.

Abia după miezul nopţii o condusese pe Aria la culcare. Se uitase la santinelele de la uşa ei şi o lăsase singură.

Acum se întindea în pat, întrebîndu-se ce mai plănuise pentru azi. Ştia că la zece dimineaţa trebuia să fie la şaizeci de mile sud de Escalon, la o vie, pentru binecuvîntarea recoltei. Oare ce idei va avea J.T.? Cum va face să fie o zi interesantă?

Cameristele ei îi strînseseră părul într-un coc sobru, îi puseră corsetul rigid şi o îmbrăcară într-un costum negru, cu o broşă mare de diamant pe umărul stîng. Pentru o clipă, Aria se gîndi s-o schimbe cu un papagal din sidef, pe care-l cumpărase cu Dolly la Key West, dar nu avea curajul.

J.T. n-o aştepta la uşă şi nu era nici în sufragerie. Acum se învăţase să întrebe santinelele dacă voia să afle ceva. J.T. plecase din palat înainte de ora şase şi nu spusese cînd o să se întoarcă.

Aşteptă pînă în ultimul minut, dar trebuia să ajungă la timp la festival. Încercă să nu-şi arate dezamăgirea cînd îl văzu pe contele Julian lîngă maşină.

– Credeam că n-o să-ţi respecţi obligaţiile nici azi, îi reproşă el.

Aria nu-i răspunse, pentru că se simţea vinovată pentru ziua de ieri. Se distrase grozav, dar prinţesele nu aveau voie să se distreze. Trebuiau să-şi îndeplinească obligaţiile, nu să se joace cu copiii ţăranilor şi să bîrfească despre vedetele americane.

– Aria, oamenii au început să vorbească, îi spuse Julian de îndată ce urcară în maşină.

O santinelă stătea lîngă şofer, dincolo de peretele despărţitor de sticlă şi erau urmaţi de o maşină plină de băieţi din Garda Regală.

– Regele este prea bolnav să te pună la punct, aşa că o s-o fac eu. Te comporţi ca o... femeie de stradă cu americanul acela vulgar. Ieri ai stat tot timpul cu el, îţi dai seama ce se vorbeşte? Dacă nu-ţi pasă de propria ta familie, gîndeşte-te ce spun servitorii. Nu vor o prinţesă care să le semene. Am auzit că ai îndrăznit să te duci la terenul de

antrenament al Gărzilor Regale. Chiar n-ai pic de respect faţă de dorinţa de intimitate a acestor oameni?

Aria stătea cu mîinile în poală, din ce în ce mai enervată. Şi apoi, spre uimirea ei, santinela de pe scaunul din faţă se întoarse şi-i făcu cu ochiul. Fu cît pe ce să izbucnească în rîs. Se mira mai ales că auzise tot ce spunea Julian – şi ea crezuse că peretele despărţitor era antifonat.

Julian o pisa la cap şi Aria îl asculta, dar nu-i mai păsa. Poate că familiei ei îi era ruşine cu ea, dar se pare că supuşii ei o iubeau.

Azi, cînd se întîlnise cu oamenii, era cu totul altfel. Se îmbrăcaseră în hainele lor de duminică, îi zîmbeau dar păstrau distanţa. Pentru ea era foarte plictisitor.

Se pare că oamenii erau încîntaţi să-l vadă pe contele Julian şi o întrebau tot timpul cînd va fi nunta.

– Dar m-am căsătorit deja, îi venea să le spună.

La ora unu, se întoarseră la maşină. Aria simţea miros de mîncare. În depărtare, lîngă o căsuţă, văzu o femeie care dădea ceva de mîncare unui copil. Ştia ce era, fiindcă mîncase şi ea cînd era mică: o bucată de pîine pufoasă, lanconiană, caldă din cuptor, umplută cu ostropel de pui şi struguri şi brînză proaspătă de capră presărată pe deasupra.

Aria îşi luă inima în dinţi. Îi întoarse spatele lui Julian, care-i deschisese portiera şi spuse:

– Daţi-mi voie, vă rog!

Apoi, îşi croi drum prin mulţime pînă la casa femeii.

– Îmi daţi şi mie? o întrebă ea pe femeia uluită.

Bătrîna o privea cu gura căscată.

– Bunico! îi strigă băieţelul, trezind-o la realitate.

Atunci băgă lingura în cratiţă, umplu pîinea cu ostropel, o presără cu brînză şi i-o dădu Ariei.

– Mulţumesc foarte mult, zise Aria, muşcînd cu poftă.

Deodată, îşi dădu seama că mulţimea din spatele ei amuţise. Se întoarse spre ei, ştergîndu-şi sosul de pe buze.

– Este delicioasă, zise ea şi oamenii izbucniră în urale.

O santinelă îi dădu o batistă curată în loc de şervеţel şi observă că era păzită de patru băieţi din Garda Regală. O urmăreau oriunde se ducea.

– Prinţesă, o strigă băieţelul, întinzîndu-i o cană. Este lapte bătut.

Aria zîmbi.

– Mulţumesc, îi spuse ea.

– Nu semeni cu o prinţesă adevărată, zise băieţelul.

– Mulţumesc încă o dată, repetă ea, spre hazul mulţimii.

Băieţii din Garda Regală dădură mulţimea la o parte şi Aria se îndreptă spre maşină.

Julian spumega de furie. Îi făcu o morală îngrozitoare în drum spre palat, în timp ce ea mînca pîinea şi savura laptele. Voise să-i arunce cana pe geam, dar nu-l lăsase.

Cînd sosiră la palat, santinela care stătea pe scaunul din faţă îi deschise portiera. Aria îi dădu cana şi-i spuse:

– Aş vrea să-i mulţumesc femeii pentru mîncare. Află te rog de ce are nevoie.

– Am văzut coteţul de păsări gol, îi spuse băiatul.

– Umple-l, îi spuse ea, spre revolta lui Julian. Ştii unde este locotenentul Montgomery? îl întrebă ea, în şoaptă.

– Cu cei din Garda Regală, Alteţa Voastră.

Aria întoarse capul. Se ferea să n-o audă Julian.

– Vrei te rog să-mi pregăteşti calul? Peste douăzeci de minute ies la plimbare.

Omul o aprobă şi se îndepărtară amîndoi, lăsîndu-l pe conte lîngă maşină.

Ariei îi venea destul de greu să scape de Julian. În timp ce alerga în curte, spre grajduri, văzu cîţiva membri ai familiei, care o priveau ciudat. Calul era gata şi patru băieţi din Garda Regală o aşteptau s-o însoţească.

Ajunse în cîteva minute la terenul de pregătire ai Gărzilor Regale. J.T. era acolo, îmbrăcat la fel ca ei. Se antrena. Era la fel de înalt, dar mai puţin bronzat şi solid. Nu prea se pricepea să mînuiască băţul şi băiatul cu care se bătea, încerca să-l protejeze.

– O să înveţe, zise omul de lîngă ea. Peste un an şi ceva, va fi cel mai bun luptător din Lanconia.

Aria zîmbi, amintindu-şi apoi că J.T. va fi în America pînă atunci şi ea se va mărita probabil cu Julian.

În momentul acela, J.T. se uită la ea. Aria îi făcu semn cu mîna şi adversarul lui îl doborî.

– Fii atent la ceea ce faci, îi spuse omul.

Aria alergă la J.T.

– Te-ai lovit? îl întrebă prinţesa, îngenunchind lîngă el. Să ştii că o să plăteşti cu capul, dacă l-ai rănit.

J.T. zîmbi, frecîndu-şi umărul lovit.

– S-ar putea să mor de ruşine, dar, în rest, n-am păţit nimic. Spune-i lui Rax că n-ai vorbit serios.

Aria observă că devenise centrul atenţiei. Regreta că se făcuse de rîs, dar, înainte să apuce să deschidă gura, apăru Gena, alergînd. Era aproape goală, o rochie scurtă, prinsă pe un umăr, o brăţară grea de aur pe braţul drept.

– J.T. dragul meu, zise ea aruncîndu-se în genunchi. Te simţi bine? Ai fost rănit?

Aria se ridică demnă şi le întoarse spatele. Ajunse lîngă cal înainte ca J.T. s-o ajungă din urmă. Apoi, o apucă de braţ şi o trase în pădure.

– Nu te supăra, scumpa mea, o rugă el, mîngîind-o.

Pielea lui J.T. era încinsă şi transpirată, iar faţa Ariei se afla la cîţiva centimetri de pieptul lui.

– Trebuia să-i dau ceva de făcut. Mă urmărea peste tot, aşa că am pus-o să se antreneze cu celelalte femei.

– Recunoaşte că ţi-a plăcut cînd ai văzut-o în rochia aceea scurtă...

Îi astupă gura cu un sărut.

De-abia mai rezista cînd îi dădu drumul şi se agăţă de pieptul lui ud.

– N-ar trebui să facem asta, îi spuse el, după un timp. O să ne vină şi mai greu să ne despărţim. Spune-mi ce ai făcut azi-dimineaţă.

– Gena este atît de drăguţă.

– Tu eşti şi mai drăguţă. Ca să nu mai vorbim de deşteptăciune.

– Serios? îl întrebă ea zîmbind.

– Da, serios. Şi acum spune-mi ce ai făcut. Ai fost bine păzită, nu? Hai să ne întoarcem pe terenul de antrenament să discutăm.

Îşi petrecu după-amiaza acolo, urmărind-o pe Gena, care se antrena. Bărbaţii erau încîntaţi. Ariei îi părea rău că fusese geloasă pe sora ei. Gena o privea plină de adoraţie.

– Cum este acest Frank, pe care l-ai chemat aici? întrebă ea.

J.T. se uită la Gena şi începu să zîmbească.

– S-ar putea să fie foarte potrivit pentru ea, deşi nu cred că ar vrea să se stabilească aici. Ar fi la fel de nepotrivit ca mine.

Lui Aria îi venea să rîdă. Jarl se adaptase mai bine ca oricine. Se uită la el cum bea bere, aşezat pe un scaun de lemn, îmbrăcat la fel ca ceilalţi bărbaţi din Garda Regală. Căpitanul o privi zîmbind. Ştia la ce se gîndea.

Dar, peste cinci minute, se dezlănţui balamucul, pentru că Julian îşi făcu apariţia într-o limuzină neagră. Era revoltat de atitudinea Ariei şi îi spusese că întîrziase la ceaiul cu doamnele *Societăţii Istorice*.

Timp de patru zile, Aria încercă să se comporte sobru. Călări cu Julian şi patru bărbaţi din Garda Regală în fiecare dimineaţă, răspunse la cererile oamenilor şi la zece pleca de la palat să prezideze diverse adunări. În toată această perioadă nu-l văzu nici măcar o dată pe Jarl. Nu veni la cină şi nici nu participă la premiera operei Lanconiene. Soprana cînta destul de slab, iar tenorul o astupa tot timpul, spre furia ei, făcînd-o să ia notele şi mai fals. Aria se temea că o să se sufoce de rîs..

În a cincea dimineaţă, lua micul dejun, cînd apăru J.T. Părea obosit.

– Avionul lui Frank trebuie să aterizeze. Vii?

Aria bău repede ceaiul şi se ridică imediat de la masă, spre uimirea rudelor ei. Nu vorbiră pînă cînd ajunseră în maşină, în drum spre aeroport.

– Mi-a fost dor de tine, îi şopti J.T., luînd-o în braţe.

Rămaseră tăcuţi un timp şi apoi începură să vorbească amîndoi deodată.

J.T. îi povesti cum muncise optsprezece ore pe zi, străbătînd toată ţara. Încercase să convingă fermierii cît de important era să-şi vîndă strugurii sub formă de stafide. Luase de două ori legătura cu preşedintele Roosevelt şi se părea că America va accepta să achiziţioneze stafide.

– Dar nu prea multe, îi spuse J.T. California produce milioane de stafide, oftă el. Trebuie să găsim altceva pentru a ajuta această ţară să stea pe propriile-i picioare.

– Cine, noi? murmură Aria.

Cele două avioane americane aterizaseră deja cînd ajunseră la aeroport. Din primul coborîră cîţiva bărbaţi mai în vîrstă, însoţiţi de o sută de soldaţi. Erau cei care urmau să exploateze vanadiul.

Din al doilea, apăru un tip de un metru optzeci, căruia îi dădeai uşor douăzeci-douăzeci şi cinci de ani. Avea păr negru, ochi întunecaţi, era solid şi-i privea încruntat.

– Acesta este Frank, îi spuse J.T. luînd-o de mînă şi trăgînd-o după el.

– Are şaptesprezece ani? Şi de ce este furios?

– Aceasta este starea lui naturală. Dar nu te speria, este un puşti de treabă.

Aria se dădu înapoi şi-i lăsă să se îmbrăţişeze.

– Ţi-o prezint pe Alteţa Sa Regală, Prinţesa Aria, îi spuse J.T.

– Încîntat, zise băiatul, strîngîndu-i mîna.

Apoi se uită din nou la J.T.

– Cînd ne apucăm de treabă? Am adus lăzi cu scule şi sînt gata.

Aria văzu trei copii coborînd din avion.

– Cine sînt? îl întrebă ea pe J.T.

J.T. se interesă, adresîndu-se unuia din piloţi.

– Orfani, îi lămuri omul. Rudele lor au fost ucise în Franţa. Cineva i-a strecurat clandestin la bord. Am rămas cu ei pe cap pînă ajungem acasă, unde sperăm să găsim pe cineva să-i ia.

Aria vorbi fără să se gîndească.

– O să-i iau eu.

– Dar, Alteţa Voastră...

Lady Werta o urmase la aeroport şi acum o privea îngrijorată. Aria se uită la pilot şi repetă hotărîtă.

– Voi lua aceşti copii şi Lanconia va avea grijă de toţi copiii orfani de pe urma războiului.

– Nu uitaţi că ne aflăm în plin război, îi spuse pilotul, zîmbind îngăduitor. S-ar putea să fie mii de orfani şi nu mi se pare că această ţară ar avea cu ce să-i hrănească.

J.T. făcu un pas înainte.

– Dacă Alteţa Sa Regală spune că vrea copiii, vom lua orfanii din orice ţară şi nu-ţi face griji în privinţa mîncării. O să ne descurcăm.

Pilotului nu-i plăcea atitudinea lui J.T.

– Bine, amice. Dacă vrei copiii, o să te saturi de cîţi o să-ţi aduc.

Încîntată de hotărîrea luată de faptul că soţul ei se grăbise s-o susţină, Aria se apropie de micuţii francezi înspăimîntaţi şi începu să le vorbească. Lady

Werta o sfătui să nu-i atingă, pentru că erau murdari, dar Aria n-o băgă în seamă.

În maşină, în drum spre palat, îl luă în braţe pe cel de doi ani, iar ceilalţi doi, de patru ani, stăteau lîngă ea. J.T. şi Frank discutau despre scripeţi şi pîrghii.

La palat, Gena le ieşi în întîmpinare alergînd. Era roşie la faţă, îşi zburlise părul şi arăta superb.

Aria o salută, dar sora ei, rămase cu gura căscată. Trecu pe lîngă ea, fără s-o vadă şi se opri fascinată în faţa lui Frank Taggert. Băiatul se lumină şi o privi la fel de uluit.

– Cred că vor să fie prezentaţi, zise J.T. zîmbind.

Îi luă de mînă şi le spuse:

– Gena, Frank. Frank, Gena. Şi acum, duceţi-vă la joacă.

Cei doi adolescenţi plecară împreună.

– Nu ştiu dacă... începu Aria. Adică Gena este... Şi Frank este...

– Sînt tineri amîndoi. Hai mai bine să mîncăm ceva. Cred că aceşti copilaşi sînt morţi de foame.

Aria îl urmă în sufragerie, aruncîndu-le o ultimă privire adolescenţilor.

În noaptea aceea, Aria îmbăie copiii şi-i instală în dormitorul ei. A doua zi de dimineaţă, patru familii îi implorară o audienţă. Auziseră de copii şi o rugau să-i dea lor. Promiteau să-i crească şi să-i adore ca pe propriile lor odrasle.

Aria n-ar fi vrut să se despartă de ei, dar îi dădu soţilor care vorbeau franţuzeşte.

După patruzeci şi opt de ore, un avion american ateriză cu o sută şaptesprezece copii la bord, în majoritate francezi şi cîţiva italieni. Sesiză exact cînd familia regală era adunată să urmărească o paradă

ceremonială, în cinstea înfrîngerii triburilor nordice în anul 1084 e.n.

Garda Regală adusese copiii în capitală pe cai, în jepuri, cu motocicleta şi căruţa. Parada se întrerupse. J.T. pusese copiii în braţele familiei regale.

După ce protestaseră la început, văzînd ce murdari erau, îi duseră la palat, umpluseră căzile cu apă fierbinte şi se apucaseră de treabă.

Freddie, Nickie şi Toby constatară că poveştile lor vînătoreşti, cu fauni feroci şi porumbei sălbatici erau la mare preţ. Lady Barbara alese trei italience micuţe şi le spălă cu mîna ei. Strămătuşa Sophie îi puse la punct imediat pe doi băieţi mai mari, iar mătuşa Bradley îşi alese doi băieţi superbi, de paisprezece ani.

Aria şi J.T. îi împărţiră pe ceilalţi servitorilor pînă cînd tot palatul nu făcea altceva decît să spele şi să frece.

– Asta este! exclamă J.T.

El şi Aria îmbăiaseră personal paisprezece copii şi îi trimiseră cu doamnele de onoare să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi cu ce găseau la îndemînă.

Acum stăteau singuri pe podeaua umedă de marmură din baia ei.

– De ce mă priveşti aşa? îl întrebă ea.

– Îmi amintesc de femeia de pe insulă, care împărţea porunci. N-ai fi acceptat nici măcar să stai lîngă un om de rînd şi acum ai spălat aceşti copii.

– Lanconia are nevoie de tineret. Tot ce fac este pentru ţara mea.

– Numai pentru Lanconia? Eşti sigură? murmură J.T. înecat de emoţie.

Peste cîteva secunde, o luă în braţe, înnebunit de dorinţă.

– Ah, iubita mea, ce dor mi-a fost de tine, îi şoptea dezmierdîndu-i sînii.

Făcură dragoste pe podeaua rece de marmură şi apoi J.T. o aşează pe marginea căzii, posedînd-o cu o forţă dezlănţuită, pînă căzu în apa murdară. Dar nu se opri nici atunci. Scoase dopul de la cadă, cu o mînă şi ajunseră împreună la orgasm, îngrămădiţi în cada secată.

J.T. se mişcă primul. O privi îngrozit şi se ridică imediat.

– Trebuie să plec. Trebuie să ies mai repede de aici, murmură el, trăgîndu-şi uniforma.

Trebuia să fugă de ea cît mai repede. Îi spuse la revedere şi ieşi în goană, de parcă ar fi fost urmărit de mii de demoni fioroşi.

Alergă pe coridor, pe scări şi nu se opri decît în Grădina Regelui. Acolo, îşi aprinse o ţigară cu mîini tremurînde.

Ah, fir-ar să fie, toată ţara aceasta era seducătoare.

Ori de cîte ori voia de mîncare era servit. Exista mereu cineva care strîngea lucrurile după el. Dacă dorea o maşină, i se dădea imediat.

Nu-i lipsea nimic. Putea să se trezească devreme sau tîrziu, să trîndăvească, sau să muncească o zi întreagă, să înoate, să călărească, să urce pe munţi, să se antreneze, să se plimbe prin grădinile superbe. I se părea de-a dreptul ameţitor să ai atîtea opţiuni la dispoziţie.

Se rezemă de un copac şi trase din ţigară.

Ca să nu mai vorbim de Aria – cea mai seducătoare dintre toţi. O privise astă-seară cu rochia udă, după ce îmbăiase copiii şi îşi amintise de clipele petrecute pe insulă. Regele îi spusese că era o fată bună, iubitoare, dar nu-l crezuse. Îşi mascase adevărata fire sub crusta mîndriei şi regulilor exagerate impuse de lumea în care trăia.

Acum o înţelegea mai bine. Fusese educată să creadă că toată lumea trebuia s-o servească. Se întrebă cum ar fi evoluat el, dacă ar fi fost educat la fel? Ar fi semănat cu Toby care nu suporta să vadă nici măcar o frunzuliţă verde pe căpşunile lui? Ar fi purtat pulovere de caşmir pe care le-ar fi aruncat pe podea cînd se dezbrăca, la fel ca Gena? Ar fi tratat servitorii ca pe nişte lucruri? S-ar fi crezut superior tuturor?

Ştia cît de nocivă era atmosfera acestui palat, dar se simţea absorbit de vîrtejul ei ameţitor. Încă din copilărie îi plăcuse ciocolata fierbinte. Nu fusese nevoie să-şi exprime dorinţa pentru că aceşti servitori uimitor de stilaţi, aveau grijă să mănînce şi să bea ce-i plăcea. Walters îi aducea în fiecare dimineaţă cîte o ceaşcă.

În ultimele zile, cînd fusese convins că Garda Regală va avea grijă de Aria, muncise din greu. Luase cîţiva secretari de-ai Ariei să-l ajute. Erau nişte oameni inteligenţi care nu prea aveau ce face. Voia să afle cine avea mare nevoie de bani şi ar fi profitat cel mai mult dacă Aria murea. Deocamdată, nu se mai întîmplase nimic, dar nu putea lăsa lucrurile aşa. Petrecuse ore în şir în bucătărie, spre regretul majordomului Ariei, care-l considera nobil şi încercase să afle ce se bîrfea. Dar se pare că nimeni nu ştia nimic.

Era la fel de nedumerit ca la început.

Se străduia să considere şederea sa în Lanconia o simplă misiune, ca oricare alta, dar nu reuşise. Cînd se despărţise prima oară de Aria, fusese atît de furios, încît se bucurase aproape că scăpase de ea. Îşi amintea şi acum ce turbat fusese cînd aflase că îl păcălise şi trebuia să rămînă pe vecie în Lanconia. La vremea aceea, nu se gîndea decît că era un marinar şi nu suporta să trăiască departe de apă. Şi nu-i convenea nici că fusese tras pe sfoară. Mai ales cînd bunicul Ariei îi ordonase să rămînă în ţară.

Dar acum, după cîteva săptămîni, înţelegea mai bine ce însemna să faci parte din familia regală şi ce reprezenta Aria pentru poporul ei. Fusese printre oameni şi-i auzise cum i se adresau cu respect.

Îşi termină ţigara, o stinse sub călcîi şi zîmbi. Îşi amintise de ziua cînd se duseseră la vie. Atunci nu se comportase ca o prinţesă, ci ca o fată simplă şi fusese mîndru de ea. Urmărise feţele oamenilor şi observase ce mult o plăceau. Da, o plăceau, nu numai pentru că era prinţesa lor, ci pentru că se purta frumos şi blînd.

Îi venise atît de greu s-o lase singură în noaptea aceea. I se părea perfect normal să se urce în patul ei, aşa cum avea dreptul orice soţ. Dar nu trebuia să se atingă de ea. Era o soţie de împrumut, nu-i aparţinea.

De atunci se ferise de ea, încercînd s-o uite. I se strîngea inima ori de cîte ori o vedea cu contele ei, dar nu se băgase. Bineînţeles, recunoştea că se simţise satisfăcut de ce se bîrfea. Aria îşi făcuse loc prin mulţime, mîncase un sandviş pregătit de o ţărancă şi pe urmă îi trimisese cîţiva pui drept

mulţumire. Nici nu-şi dădea seama ce influenţă aveau asemenea gesturi asupra lanconienilor.

Pînă acum reuşise să se ţină departe, dar uneori nu se mai putea stăpîni. Cînd apăruse pe terenul de instruire al Gărzii Regale şi-l ameninţase cu moartea pe unul din luptători, ca o regină amazoană, o privise fascinat. Şi mai tîrziu, cînd fusese geloasă pe sora ei. Toate aceste manifestări dovedeau că era în primul rînd femeie. Apoi, fusese obligat s-o lase să plece cu caraghiosul acela de conte. Piticania aia nu înţelegea că viaţa Ariei în afara îndatoririlor oficiale era mai importantă decît să ia ceaiul cu o adunătură de grăsane din lumea bună.

Căpitanul gărzilor îi pusese o mînă pe braţ exact cînd se pregătea să-l ia de gît pe caraghiosul de Julian.

Iar acum cedase complet ispitei. Făcuse dragoste cu ea. O posedase cu o pasiune dezlănţuită pe care o simţea ori de cîte ori o vedea. Iar ea îi răspunse la fel ca înainte.

Trebuia să se oprească. Să se ferească de Aria şi să-şi vadă de munca lui. Le ceruse băieţilor din Garda Regală să fie deosebit de vigilenţi în zilele următoare. Simţea că viaţa Ariei va fi ameninţată din nou. De data aceasta, era sigur că asasinul va fi prins. Şi, după aceea se va întoarce imediat în America.

Închise ochii, inspiră mirosul de brad şi aerul tare de munte cu parfum de flori sălbatice şi încercă să-şi amintească vuietul mării. O să se însoare cu o femeie drăguţă şi după război o să se stabilească la Warbrooke, o să lucreze pe şantierul familiei şi o să aibă cîţiva copii. Îşi dorea numai lucruri normale,

nimic deosebit. Nu voia regate, tronuri de aur, coroane sau prinţese frumoase.

– Fir-ar să fie! înjură el, cu voce tare.

Poate o să-l trezească pe Frank şi o să discute depre planurile lor. Ar putea să repare cîteva motoare. Nu mai văzuse asemenea oameni care să se priceapă atît de puţin la întreţinerea maşinilor, ca lanconienii. Aveau nevoie de instruire. În toată ţara nu exista nici un colegiu agricol sau o şcoală pentru fete, unde să înveţe să devină asistente medicale sau secretare.

Inspiră adînc. Lanconia nu făcea parte din responsabilităţile lui. Peste cîteva săptămîni va pleca şi nu-l privea ce aveau de gînd să facă regele Julian şi regina Aria.

Cînd trecu pe lîngă garaj, văzu toate luminile aprinse şi-l auzi pe Frank Taggert strigînd furios.

– Ţi-am cerut o cheie ovală, nu una dreaptă.

– Cum ai vrea să le deosebesc? protestă Gena. Sînt prinţesă, nu mecanic auto.

– Deocamdată trebuie să-mi demonstrezi că eşti bună la ceva. Aceasta este o cheie ovală. Ah, scumpa mea, nu mai plînge.

J.T. zîmbi în beznă, gîndindu-se că ar fi mai bine să nu-i deranjeze. Se pare că Gena n-o să-l mai urmărească. Poate mîine se va întreba ce-o fi găsit la unul de vîrsta lui.

Se întoarse surîzător în dormitorul lui pustiu, singuratic. Bine că mai existau cel puţin şi oameni fericiţi.

Capitolul 21

Aria coborî încet din maşină în faţa cabanei de vînătoare a bunicului ei. Se întunecase şi era obosită. Discutase toată ziua cu americanii, dar voia neapărat să-l vadă pe bunicul ei. Se tîrguise cu americanii în legătură cu preţul de vînzare al vanadiului. Julian insistase să-l lase pe el să negocieze, dar Aria îşi dăduse seama imediat că era la fel de nepriceput ca ea. Sugerase să-l cheme pe locotenentul Montgomery, dar Julian o amuţise cu privirile lui furioase.

După două ore, Julian se declară mulţumit, dar Aria nu era deloc încîntată, aşa că trimise un servitor după locotenentul Montgomery. Sosise într-o cămaşă asudată şi cînd văzuse contractul propus de americani, pufnise în rîs. Într-o jumătate de oră reuşi să vîndă mare parte din vanadiu la un preţ dublu.

– Pentru restul, vom negocia mai tîrziu, zise el.

Şi, spre uimirea Ariei, americanii îl aprobară fericiţi pe J.T., privindu-l dispreţuitor pe Julian. Aria nu mai înţelegea nimic. Crezuse că americanii o să-l prefere pe Julian.

După întîlnire, încercase să discute cu J.T. dar o repezise pretextînd că are treabă. Se simţea respinsă şi singură. Îşi văzuse de îndatoririle ei, însă nu-i ardea de nimic. La patru după-amiaza, îi spuse

secretarei să-l sune pe bunicul ei şi să-l anunţe că venea să-l vadă.

Lady Werta fusese cît pe ce să leşine cînd auzise de intenţiile ei, dar Aria învăţase s-o ignore.

Iar acum iată că sosise şi Ned îi deschidea uşa.

– Este în grădină, Alteţa Voastră, o anunţă el, făcînd o plecăciune. Am pus masa în grădină. Majestatea Sa spunea că vreţi să fiţi singuri.

– Da, îl aprobă ea, intrînd în grabă.

Dorea cu disperare să-l vadă pe bunicul ei. Stătea sub un ulm înalt şi o aştepta cu braţele deschise. Pentru ceilalţi era regele ţării, dar pentru ea rămăsese acelaşi bunic din copilărie care o ţinuse în braţe şi-i spusese poveşti. Cu mama ei şi restul lumii se comporta ca o prinţesă, însă în faţa bunicului ei putea să-şi deschidă sufletul.

O strînse la pieptul lui şi se simţi iubită şi protejată. Era gata să izbucnească în lacrimi. Ea, care fusese atît de rece pînă nu demult, plîngea mereu în ultima vreme.

Bunicul o studie atent.

– Stai jos şi mănîncă, îi zise el. Ned ne-a adus atîtea bunătăţi încît am putea hrăni toată armata lui Rowan. Era timpul să discutăm.

Aria îi zîmbi timidă. Parcă se transformase în fetiţa de demult, mai ales cînd văzu prăjiturelele de ciocolată pregătite de Ned special pentru ea. Dar acum îi pierise pofta de orice.

– Ce te apasă? o întrebă regele.

Aria ezită. Cum să-l împovăreze cu problemele ei. Era bătrîn şi bolnav. Se aşeză la masă vizavi de el.

Regele ridică din sprîncene.

– Îmi ascunzi ceva, nu-i aşa? A încercat cineva să te omoare din nou? Ia spune, cum se descurcă soţul tău american cu motoarele?

Aria izbucni în lacrimi şi sorbi din ceaiul fierbinte.

– De ce cred tinerii întotdeauna că bătrînii sînt proşti? îi zîmbi el. Sîntem destul de deştepţi să ne creştem copiii dar, după ce împlinim şaizeci de ani, cei tineri ne cred sclerozaţi. Ştiu absolut totul, Aria. Am aflat că ai fost răpită în America şi mi s-a spus că ai murit. Ştiam că ar fi izbucnit un scandal de proporţii dacă ai fi fost ucisă pe pămînt american, aşa că am trimis-o pe Cissy în locul tău.

– Dar am crezut...

– Că Cissy vrea să fie regină? Nu este atît de proastă.

Aria rămase tăcută, un timp.

– Înţeleg, zise ea, în cele din urmă.

Bunicul ei o luă de mînă.

– Ba nu înţelegi deloc. Nu eşti uşor de înlocuit, dacă la asta te gîndeşti. Nici nu-ţi imaginezi ce bucuros am fost cînd preşedintele american mi-a telegrafiat că te afli în siguranţă. Bineînţeles, între timp te căsătoriseră. Şi-a cerut scuze şi s-a oferit să anuleze imediat căsătoria.

Aria tresări.

– Dar tu n-ai acceptat.

– Ştiam că vă iubeaţi. Doar te-a salvat de la moarte. I-am fost recunoscător.

– Aşa că m-ai lăsat să stau cu el şi să mă îndrăgostesc, zise ea, cu un glas amar, împingînd farfuria cu mîncare.

Regele rupse un picior de curcan.

– De ce nu-mi povesteşti cum era oraşul acela unde ai locuit? Nu ţi s-a părut prea cald? Şi ce-a fost cu fotografia aceea din ziar? Era chiar mama locotenentului? Frumoasă femeie. Am auzit că ai gătit şi ai spălat rufe. Nu-mi vine să cred, Aria.

Fata îi zîmbi strengăreşte, ca o americancă şi începu să-i povestească. Regele observă că se relaxa din ce în ce mai mult, pe măsură ce vorbea despre America şi prietenii pe care şi-i făcuse. Se amuză cînd îi spuse cum învăţase să se îmbrace, cum încurcase banii şi le dăduse taximetriştilor o sută de dolari bacşiş. Izbucni în rîs cînd auzi cum se purtase pe insulă şi fusese gata să mănînce creveţi cruzi. Îi explică ce minunat era să mergi la cumpărături şi ce monoton să te ocupi de gospodărie.

Îl pomenea pe Jarl la fiecare cuvînt. Îi descria cum reacţionase Jarl la tot ce făcea, cum se înfuria sau se bucura , ce uimit fusese cînd se îmbrăcase ca actriţa aceea Carmen Miranda; îi arătă cum dansase *Chica Chica* şi ce rău se înfuriase după ce aflase că se căsătorise pe viaţă. Ce mîndru fusese de ea cînd luase copiii orfani. Îi povesti cum se purta şi cum o salvase din nou cînd se trăsese asupra ei, în pădure.

Îi descrise timp de o jumătate de oră tot ce făcuse Jarl pentru Lanconia.

– A vîndut recolta de struguri în America şi a proiectat nişte maşinării care vor coborî coşurile cu struguri de pe munte. Azi-dimineaţă, la micul-dejun, a vorbit despre şcoli pentru tineri, ca să nu mai plece din Lanconia. Spune că ţara ar putea ajunge în secolul douăzeci dacă ne-am strădui cu toţii. Jarl este de părere că Lanconia dispune de un potenţial deosebit. Nu-i lipseşte decît instruirea. A negociat cu

americanii pentru vanadiu. Le-a vîndut drepturile de exploatare pentru un singur şantier. Susţine că mai tîrziu valoarea minereului o să crească. Americanii i-au spus că este un prost, deşi se vedea că gîndeau cu totul altceva. Azi-dimineaţă, Freddie s-a înfuriat că nu avea zăpadă pentru crema lui. Jarl a tăiat cinci-sprezece la sută din bugetul palatului. Cei din Garda Regală îl adoră. Se antrenează împreună cu ei. După părerea iui este revoltător că au fost neglijaţi secole de-a rîndul şi n-au avut altceva de făcut decît să deschidă uşile.

Se opri brusc, stînjenită şi sorbi din ceai.

– Contele Julian ce mai face? o întrebă Regele.

Aria îşi îngropă faţa în mîini şi izbucni în plîns.

– Ah, bunicule, îl iubesc atît de mult pe Jarl. Oare el de ce nu mă iubeşte? Este atît de potrivit pentru Lanconia. Avem nevoie de el. Cum să-l conving să stea? N-aş suporta să mă părăsească.

Regele o luă în braţe şi o legănă ca în copilărie.

– Îi ceri să renunţe la ţara lui. Tu vrei să păstrezi totul şi sacrificiile să vină numai din partea lui.

– Dar nu-i acelaşi lucru, suspină Aria. El nu este rege sau prinţ. Tatăl lui are şi alţi fii care să se ocupe de afacerile familiei. Dacă n-aş fi prinţesă, n-aş ezita nici o clipă să-l urmez. Aş renunţa la... tot pentru el.

Regele rămase tăcut un timp.

– Te gîndeşti să abdici, nu-i aşa? o întrebă el, blînd. Atunci Gena ar fi regină. Poate va reuşi să aducă Lanconia în secolul douăzeci.

– Gena va face numai ce i se spune, zise Aria, dezgustată. Dacă aş abdica, Julian ar cere-o în căsătorie, mai mult ca sigur. Adică ar cere tronul! zise ea, cu amărăciune.

– Ah! exclamă regele. Ce-i cu Julian? Credeam că tatăl lui l-a educat să fie rege.

Aria scoase o batistă din buzunarul bunicului ei şi îşi suflă nasul.

– A fost educat ca pe vremuri. Stă toată ziua în palat şi nu face nimic, în timp ce lanconienii pleacă din ţară pentru că nu găsesc de lucru. Se înfurie cînd mă vede mîncînd de la ţărani – de la supuşii mei. Mi-a spus că îşi doreşte cu disperare să se însoare cu mine, că...

– Te doreşte? îi sugeră regele.

– Da, însă este o minciună. Ar face orice să ajungă la tron. Nu vrea decît prestigiul şi luxul palatului. Este îngrozit de sărăcie, deşi eu am văzut că nu e chiar atît de cumplită.

– Aria, crezi că te-ar ucide dacă ar şti că nu vrei să te măriţi cu el?

– Poate, dar primul atentat a fost cînd eram logodiţi şi ştia că ne vom căsători.

– Şi acum nu mai sînteţi?

I se umeziră din nou ochii.

– Sînt doamna Jarl Montgomery şi vreau să rămîn cît mai mult timp posibil, chiar dacă pe el nu-l interesează.

Regele o strînse în braţe.

– Nu cred că nu-l interesează. De fapt cred că se zbate în chinurile iadului.

Se desprinse de la pieptul lui, zîmbind.

– Crezi? Serios?

Regele rîse.

– Agonie. Tortură. Suferinţă. Este cumplit pentru el.

Aria era într-al nouălea cer.

– Cum aş putea să-i alin durerea? Cum să-l fac să mă iubească atît de mult încît să nu mă părăsească niciodată?

Regele o apucă de bărbie.

– L-am rugat să aibă grijă de tine. Acum, cînd te protejează Garda Regală, de ce mai stă? De ce nu s-a întors acasă săptămîna trecută?

– Cred că mi-a revenit pofta de mîncare. O să înfulec toate prăjiturile. Crezi că Ned ar putea deschide o sticlă de şampanie? Şampanie lanconiană.

– Spune-i lui Ned să desfacă două sticle, rîse regele. Şi dă-te jos din braţele mele. Mi-a amorţit piciorul. Adu-mi o batistă curată. Ah, Aria, nu te-a învăţat nimeni să te porţi?

– Cred că nu s-a prins nimic de mine.

Apoi se ridică şi o porni spre casă.

Regele îşi încrucişă mîinile pe burtă, zîmbind fericit.

J.T. se trezi imediat cînd auzi un zgomot în spatele lambriului care masca intrarea secretă. Se dădu jos din pat şi scoase pistolul din sertar.

Aşteptă să se deschidă uşa, pregătit. Balamalele scîrţîiră sinistru.

– Stai! zise J.T.

Dar lăsă arma jos, imediat.

– Gena, tu eşti? murmură el.

– Gena? repetă Aria, simţind că i se împleticeşte limba. Gena!

J.T. se feri de ea de parcă ar fi fost contagioasă. Îi aprinse lampadarul. Aria strîngea la piept o sticlă de şampanie şi era îmbrăcată într-un halat subţire. Se pare că nu avea nimic pe dedesubt.

– Pleacă de aici, o goni el.

Aria făcu un pas înainte.

– Cum, Jarl, nu te bucuri să mă vezi?

– Aria, eşti beată?

– Cred că da, pînă acum n-am fost niciodată, aşa că nu-mi dau seama.

J.T. se dădu înapoi, pînă ajunse cu spatele la dulap.

– De ce ai venit? Dacă te-a văzut cineva?

– Am venit să-mi petrec noaptea cu tine, murmură ea.

Simţea că trebuie să spună ceva, dar Aria îşi scosese halatul. Nu avea nimic pe dedesubt şi trupul ei gol îi amuţi protestele. J.T. nu avea decît pantaloni de pijama şi cînd o luă în braţe îşi lipi sînii de pieptul lui gol.

Îi sărută gîtul, obrajii, buzele.

– N-ar fi trebuit să vii, murmură el, înfierbîntat, dezmierdîndu-i gîtul şi umerii. Ai uitat de reputaţia ta? O prinţesă nu poate...

Îi astupă gura cu a ei.

– În noaptea aceasta sînt soţia ta, nu Alteţa Sa Regală.

– Îmi place cînd vorbeşti aşa. Îmi place foarte mult.

O luă în braţe, o duse în patul cel mare şi o întinse pe cearceaf. O privi mult timp, înainte s-o atingă. Voia să şi-o întipărească în minte pentru totdeauna.

– Ai uitat cum se spune în America? N-ai de gînd să-i oferi ceva de băut unei doamne? zise ea, întinzînd sticla de şampanie.

J.T. se aşezase pe marginea patului, dezmierdîndu-i sînii.

Aria împinse dopul cu degetele. Şampania se revărsă pe burta ei, prelingîndu-se pe spatele lui J.T. Rîse şi vru să se şteargă, dar J.T. o prinse de mîini şi începu să lingă şampania pînă ajunse cu gura la sînii ei.

Nu se simţise niciodată atît de liberă şi fericită. Îl trase în pat, se întinse peste el şi sorbi picăturile de şampanie care se scurgeau de pe pieptul lui gol. Îşi încolăci picioarele de coapsele lui puternice şi-l atinse cu limba pe spate, în jos, acoperindu-l cu sărutări fierbinţi. Rămase nemişcat sub ea, ca şi cînd s-ar fi temut să nu se oprească. Era atît de plăcut să-i simtă sfîrcurile pe piele, să-şi atingă abdomenul de fesele lui. Se întinse peste el, frecîndu-se de trupul lui.

Se lăsă în jos şi începu să-i sărute fesele, picioarele, gleznele, îşi lipi sînii de faţa lui şi se ridică din nou.

Cînd ajunse la gît, îl sărută pe buze şi J.T. se rostogoli peste ea, aţîţat. O străpunse nerăbdător, strîngînd-o în braţe. Aria se lăsă în voia pasiunii, pînă ajunseră amîndoi la orgasm, cutremurîndu-se de plăcere.

Aria îşi înlănţuise picioarele de talia lui strîngîndu-l la piept.

– Te iubesc, murmură ea. Şi vreau să stai cu mine.

J.T. rămase nemişcat cînd o auzi, şi apoi se rostogoli brusc şi îşi trase pantalonii de pijama.

– Deci asta era? Te culci cu mine şi pe urmă ceri să fii răsplătită. Ştii cum se numesc asemenea femei?

Îi dădu halatul, fără s-o privească.

– Pleacă!

Aria încercă să-şi regăsească demnitatea, dar era prea ameţită de şampanie şi pasiune. Se îmbrăcă şi o porni spre ieşirea secretă. J.T. îi deschise fără s-o privească şi-i întinse o lanternă. Sunetul uşii trîntite în urma ei i se înfipse în inimă.

Coborîse primul şir de trepte cînd cineva îi astupă gura cu mîna şi-i băgă un pistol în coaste.

– Deci aşa călătoreşti prin străvechiul castel, îi şopti o voce cunoscută. Nu mişca lanterna.

Zgîrie mîna care-i astupa gura.

– Freddie! exclamă ea.

– Dacă mai scoţi vreun cuvînt, îţi frîng gîtul. Toţi cei pe care i-am pus să te omoare au dat greş, aşa că m-am gîndit s-o fac cu mîna mea.

O tîra pe un coridor întunecat, departe de uşa care ducea spre grădină.

– O să-ţi găsească trupul peste cîteva zile şi pe urmă am de gînd să mă înscăunez rege. O să scap de Gena şi cred că bătrînul rege va muri de inimă rea. Sînt al treilea în ordinea descendenţei.

– De ce vrei să fii rege?

– Ah, ce proastă eşti, dragă Aria. Te gîndeşti numai la ţărani. Aceasta este o ţară muribundă. Mai bine s-o vindem germanilor, decît să-i păstrăm independenţa. Are mari rezerve de uraniu, draga mea. O să vînd tot la cel mai mare preţ care mi se oferă şi o să mă stabilesc în Franţa. Fir-ar să fie, Aria, n-a fost deloc uşor să scap de tine.

– Şi n-o să fie uşor nici acum, se auzi un glas din beznă.

Aria văzuse multe filme americane şi acum imită o scenă dintr-un western, lăsîndu-se în jos cînd Freddie tresări. Îi căzu lanterna şi se lipi de podeaua murdară.

Gloanţele îi zburau pe deasupra capului, ţiuind asurzitor în tunel.

Rămase liniştită un timp şi apoi strigă cît o ţinea gura.

– Jarl!

– Sînt aici, draga mea!

Aria alergă în beznă şi se agăţă de gîtul lui.

– S-a terminat, murmură el. Acum pot să mă întorc acasă.

Se desprinse cu greu de J.T. dar trebuia să-şi recapete demnitatea.

– Da, trebuie să te întorci în ţara ta şi eu să rămîn aici. Este mai bine aşa. Vrei să aduci o santinelă să-l ia pe vărul meu?

– Da, Alteţa Voastră Regală, zise el, ironic, lăsînd-o în beznă.

Capitolul 22

Aria coborî din limuzină şi se îndreptă spre cîmpul din spatele *Academiei Lanconiene de Ştiinţe*. Pereţii albi sclipeau în soare şi îi iritau ochii umflaţi. Deşi purta o pălărie cu voaletă, ştia că se vedea ce mult plînsese.

Trecuseră două săptămîni de la întîlnirea din pasajul subteran dintre Jarl şi Freddie. Vărul ei fusese rănit doar, dar cei din Garda Regală îl lăsaseră singur în bibliotecă, alături de un pistol încărcat şi Freddie alesese un sfîrşit onorabil, trăgîndu-şi un glonte în cap. Povestea oficială fusese că i se descărcase arma în timp ce o curăţa. Doar bătrînei mătuşi Sophie nu-i venise să creadă.

– Aiurea! Freddie să-şi cureţe singur arma! N-am mai auzit asemenea prostie. Cine l-a împuşcat, de fapt?

Dar nu-i răspundea nimeni la întrebare.

Locotenentul Montgomery plecase din Lanconia a doua zi de dimineaţă, fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni.

Imediat după plecarea lui, Julian devenise atît de posesiv, încît Aria îi spusese să părăsească Lanconia şi să iasă din viaţa ei. Nu ştia ce îşi dorea mai mult: uraniul sau tronul, dar în orice caz de ea nu-i păsa.

Tînărul Frank Taggert rămăsese în Lanconia să ajute, dar nu era decît un adolescent, în ciuda staturii lui şi, după o ploaie, strugurii se veştejiseră brusc şi nu aveau cum să-i transporte destul de repede în vale.

La cîteva ore de la plecarea lui J.T., Aria se duse la bunicul ei, să-i reproşeze că nu-i spusese nimic de uraniu. Regele era furios pe soţul ei şi-l considera un laş că plecase. Aria încercase să-l apere, fără prea multă convingere. Cînd se întorsese la palat, aflase de sinuciderea lui Freddie şi dăduse ordin să fie înmormîntat conform rangului său.

Se întîlnise în sala de război cu cei care o puseseră pe Kathy Montgomery în rolul prinţesei Aria. Nici măcar scuzele şi umilinţa marelui lord şampelan n-o înveseliseră. Lady Werta fusese cît pe ce să leşine şi spusese că dorea să se retragă din servicul Alteţei Sale. Aria o liniştise însă şi-i dăduse Ordinul Scutului Albastru pentru patriotismul ei.

Se întîlni de asemenea cu verişoara Cissy şi-i mulţumi pentru curajul ei. Cissy se bucurase s-o vadă în viaţă şi nu ceruse drept răsplată decît un banchet. Se îngrăşase şi numai Cissy nu-şi dădea seama că trebuia să slăbească. Aria comandă un ospăţ care dură trei zile.

Apoi, ca şi cînd n-ar fi fost destul de nefericită, un comitet din partea lanconienilor se prezentă dinaintea ei cu o petiţie. Voiau ca locotenentul Montgomery să se întoarcă şi să-i ajute cu strugurii. Le explicase că era imposibil pentru că şi ţara lui avea nevoie de el. Dar, ca să complice lucrurile şi mai rău, îi scriseseră preşedintelui american şi povestea ajunsese pînă la urmă în ziarele din Statele Unite. Din articol reieşea

că lanconienii erau nişte incompetenţi, care aveau nevoie de un american cu sînge fierbinte să-i conducă. Aria aruncase ziarul, dezgustată. O să găsească pe altcineva să-i instruiască supuşii în privinţa barajelor, fîntînilor, şcolilor şi motoarelor. Trebuia să caute persoana potrivită. Ah, dacă ar avea pe cineva s-o ajute şi nu ar fi atît de singură.

Julian plecase de trei zile, pe Gena n-o mai interesa nimeni în afară de tînărul ei american, iar Aria nu avea cu cine să discute. Nu se simţise niciodată atît de părăsită înainte să plece în America şi să-l cunoască pe acel bărbat odios.

Îşi vedea de îndatoriri fără tragere de inimă. Nu mai avea chef să se amestece în mulţime, să bea lapte de capră şi accepta orice invitaţie, ca să nu aibă timp să se gîndească şi să-şi amintească. Lanconienii observaseră că era abătută şi credeau că starea ei se datora ruperii logodnei cu Contele Julian.

Azi, Aria trebuia să dezvelească altă statuie a lui Rowan Atotputernicul, o sculptură din piatră, înaltă de şase metri care înfăţişa un bărbat cu bărbie pătrăţoasă, aşezat pe un scaun cu braţe în formă de capete de lei. Avea insomnii în ultima vreme, o durea capul şi plîngea tot timpul.

Se ridicase un podium cu un microfon – o noutate în Lanconia - şi şase scaune pentru sculptor şi oaspeţii săi. Pe cîmp se strînseseră vreo trei sute de lanconieni.

Aria urcă scările, despături hîrtia şi începu să citească discursul pregătit. Ajunsese la jumătate, cînd auzi un zgomot care-i atrase atenţia.

J.T. se tolănise pe un scaun în living room-ul cel mare al reşedinţei părinţilor săi din Maine. Afară răsuna şuieratul vîntului şi geamătul unei sirene, dar n-avea chef să vadă ce vapor intrase în port. De fapt, în ultimele zece zile, nu-l mai interesase nimic. Plecase din Lanconia cu primul avion care transporta vanadiul. Ştia că fusese laş să nu-şi ia rămas-bun de la Aria, dar nu mai suporta despărţirile.

Nu ştia încotro să se ducă, aşa că, după ce aterizase în Virginia, o pornise spre Key West, unde fusese uimit de realizările unchiului Jason. Se întîlni cu Bill şi Dolly, dar îi aminteau prea mult de Aria şi Dolly îi punea mii de întrebări. Pînă la urmă îi lăsase la masă şi plecase noaptea pe plajă.

A doua zi, comandantul Davis îl anunţă că trebuia să se pună la dispoziţia generalului Brooks, la Washington.

În tren, în drum spre capitală, se uitase pe fereastră şi se gîndise la Lanconia. Cu banii obţinuţi din vînzarea uraniului, se puteau construi şcoli – chiar şi o universitate. Peisajul era atît de frumos, încît era convins că ar putea atrage turiştii.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît se întrista mai rău. Se întreba dacă Aria se distra bine cu Contele Julian.

La Washington, generalul Brooks îl făcuse de două parale. Îi spusese că America îl trimisese în Lanconia şi acolo trebuia să rămînă.

J.T. încercase să-i explice că lanconienii n-ar accepta un american şi Aria ar trebui să abdice.

– N-ar fi posibil decît dacă m-ar cere poporul.

– Trebuia să stai, să lupţi, îi reproşase generalul, dezgustat.

Apoi îl trimisese acasă, la Maine, pînă urma să îi găsească o însărcinare potrivită. J.T. bănuia ce ar putea fi: prima linie sau o muncă de rutină. Oricum, nu-i păsa.

Nici acasă nu se simţea bine. Nu-l înveselea nimic, nici familia, nici marea, nici un drum cu barca pe o insulă singuratică.

– Pleacă din calea mea.

J.T. îl văzu pe fratele lui, Adam, înaintînd spre el, în cărucior. Piciorul i se vindecase aproape. Nu înţelegea deloc toanele lui J.T., mai ales că refuza să spună ce-l apăsa.

– Ai primit o scrisoare oficială de la generalul Brooks, îl anunţă Adam, aruncîndu-i plicul în poală.

– Da, ordinele de luptă, probabil, murmură J.T. indiferent.

Adam se aplecă şi-i smulse plicul din mînă.

– Să ştii că pe mine mă interesează soarta ta. Poate o să te trimită în iad să-ţi foloseşti toanele şi indispoziţiile pentru a-i pedepsi şi mai rău pe păcătoşi.

Deschise plicul.

– Este un articol de ziar. Hei! Au scris despre tine! Lanconienii i-au trimis o petiţie preşedintelui Roosevelt. Vor să te întorci la ei în ţară. Mă bucur că te vrea cineva, pînă la urmă.

J.T. nu-şi dădu seama pe moment. Dar, cînd citi ce scria, se lumină la faţă.

– M-au cerut preşedintelui. Vor să mă întorc.

Adam ştia în general care fusese misiunea lui J.T. în Lanconia.

– Spun că vor să-i instruieşti în privinţa strugurilor şi maşinilor. Nu-ţi face iluzii. N-au cerut să le fii rege.

J.T. simţi că trăieşte pentru prima oară după atîtea zile.

– Poate o să găsesc o fisură în constituţia lor. Poate n-o să-i deranjeze prea tare un rege american.

– Credeam că nu vrei să fii rege! Bill Frazier i-a spus tatei că nici nu vrei să auzi de aşa ceva. De fapt, nici mie nu mi-ar place. Nici un pic de libertate, strîngeri de mînă, etichetă, o nevastă rigidă şi snoabă, recepţii plicticoase.

– Habar n-ai ce vorbeşti! zbieră J.T. Nu ştii ce înseamnă să aibă cineva nevoie de tine. Ţara aceea are nevoie de mine şi eu de ea. Şi de Aria, adăugă el, după un timp, îndreptîndu-se spre uşă.

– Încotro?

– Mă duc acasă, îi strigă el. La soţia mea. Poate n-o să-mi dea coroana, dar o să mor luptînd pentru ea.

Adam rîse şi încercă să se scarpine sub ghips.

Aria se întoarse şi-l văzu pe locotenentul Montgomery pe marginea podiumului.

Era atît de furioasă, încît de-abia putea să vorbească, dar continua să citească.

J.T. se apropie de microfon.

– Cetăţeni ai Lanconiei, zise el, fără s-o bage în seamă pe Aria. Vreau să vă anunţ ceva. Acum cîteva săptămîni prinţesa voastră a fost în America. A lipsit mult timp şi vi s-a spus că s-a îmbolnăvit. Dar nu-i adevărat. S-a căsătorit cu mine, iată ce s-a întîmplat.

Aria încercă să-l dea la o parte, dar el nu se urni din loc. Mulţimea murmura uluită.

– Ştiu că sînt american şi n-am sînge albastru, dar voi fi regele vostru, dacă mă vreţi.

Oamenii rămaseră încremeniţi. După un timp, răsună un glas în mulţime.

– Prinţesa Aria ce are de spus?

– Nu! strigă ea. M-ai părăsit. N-o să mai am niciodată încredere în tine...

J.T. o luă în braţe şi o sărută în uralele mulţimii.

– Nu suport să trăiesc fără tine, îi strigă el, încercînd să se facă auzit. Uite, lanconienii m-au chemat în ţară, aşa că n-o să fie nevoie să abdici. Ai auzit vreodată de *Warbrooke Shipping*?

Aria era prea ameţită să înţeleagă.

– Nu! Este un şantier naval, nu-i aşa? Jarl, noi n-avem nevoie de vapoare, ci de şcoli, irigaţii şi...

O sărută din nou.

– Trăiască regele Jarl! strigă mulţimea.

– Prinţ! spuse Aria la microfon. Prinţul Jarl.

Dar n-o asculta nimeni.

– Hai acasă, scumpa mea. Am adus cîteva rude cu mine. O să aducem această ţară a noastră în secolul douăzeci.

Aria îl luă de braţ uitînd că era prinţesă şi se afla în public.

– Da, a noastră, zise ea, zîmbind. Ţara noastră.

SFÎRŞIT